

Lạc Mai Phong

Contents

Lạc Mai Phong	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	62
10. Chương 10: Vỹ Thanh	70
11. Chương 11: Ngoại Truyện Một – Thăm Nhà	71
12. Chương 12: Ngoại Truyện Hai – Hoan Tình	75

Lạc Mai Phong

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, mỹ công cường thụ, ngược luyến, sinh tử vănTình trạng bản gốc: 10 chương + 2 phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-mai-phong>

1. Chương 1

Viễn thủy kiêm thiên tịnh, cô thành ản vụ thâm.

Hồ nước mênh mông nối tiếp nhau về phía chân trời, trên sông, có chiếc thuyền lớn chậm rãi trôi xuôi dòng. Trên thuyền ngoại trừ người lái thuyền cùng thị vệ, chỉ có một bạch y thiếu niên ngồi trong thuyền, cầm ly độc ảm. Từ xa nhìn vào, hàn giang yên vũ, giống như một bức tranh sơn thủy mặc.

Một tên thị vệ tiến lên nói: “Hoàng..... Công tử, giờ thân (giờ thân: từ 15h-17h) đã qua, sợ là người kia sẽ không đến.”

Bạch y thiếu niên lắc lắc đầu: “Đợi thêm một lát. Hắn chưa bao giờ thất hẹn, cho dù không thể đến, cũng sẽ nhờ người báo tin.” Nâng ly rượu lên, khẽ uống một ngụm. Ngón tay y như gọt dưa từ ngọc, phảng phất như vương tôn công tử, thể nhưng nhìn kỹ lại, trên dung nhan tuấn mỹ một đôi mâu quang lẳng lệ bức người, chỉ có khi lông mi cong vút rủ xuống, mới che được duệ quang thường nhân hiếm thấy.

Lại một khoảng nữa trôi qua, nơi phương xa cách thuyền còn khoảng mấy chục trượng có một chiếc thuyền lá nhỏ tiến đến, một hắc y nam tử đứng nổi bật trên thuyền, gió nổi lên phàn phật, quét qua dưới tay áo

hắn, hiển nhiên thuyền đang chạy với tốc độ cực nhanh, nhưng thuyền nhỏ lại không người lái, đây là do nam tử trên thuyền dụng nội lực điều khiển.

Lúc còn cách thuyền lớn khoảng hai ba trượng, nam tử nhón chân, đạp lên đầu thuyền, thân thuyền hơi trầm xuống, hắn đã vươn người phóng đi, chậm rãi dừng lại trên thuyền lớn ngay vị trí bạch y thiếu niên kia.

“Lan đệ, thứ lỗi ta đến trễ.” Hắc y nam tử cười cực kỳ cởi mở, “Ta nguyện tự phạt ba chén.”

“Sở đại ca, người đã đến rồi.” Trên dung nhan tuấn mỹ của thiếu niên kia lộ ra tươi cười, vội vàng đứng dậy tiến lên, muốn ôm lấy hắn.

Sở Phong Lạc rất tự nhiên tránh đi cái ôm của y, cười với y: “Đúng vậy, trên đường gặp phải một số việc nên đến trễ.” Hắn tự cố tự dựa đi vào trong khoang tàu, tự châm tự ẩm ba chén, quay mặt nhìn phía bên kia sông, trên mặt thoáng hiện qua chút khốn khổ, nhưng lại lập tức chuyển cười, “Đây là Phần tửu ủ ba mươi năm, Lan đệ, nguyên lai người còn nhớ rõ.”

Bốn năm trước, lần đầu tiên họ gặp nhau, chính là khi Sở Phong Lạc gặp phải Phương Lan đang hôn mê trong tuyết, bấy giờ trời đông giá rét, Sở Phong Lạc dùng một bình rượu mạnh, mới cứu tỉnh được Phương Lan đã tê cứng.

Phương Lan thấy Sở Phong Lạc tránh mình, sắc mặt bỗng nhiên thoáng hiện qua chút âm trầm, lộ ra dáng tươi cười rồi mới từ từ xoay người, nói: “Đúng vậy, Sở đại ca, ta sao có thể nào quên chứ? Đó là kỷ niệm ngày chúng ta quen nhau.” Từ lúc mới quen nhau họ đã lấy làm tâm đầu ý hợp đến tận nay, một năm luôn luôn gặp nhau hai ba lần.

Thuở ban đầu Sở Phong Lạc đối y giống như huynh đệ, hai người kề vai sát cánh, thập phần thân thiết, ai ngờ từ lần gặp mặt nửa năm trước, Sở Phong Lạc tựa như lúc này, con người hoàn toàn thay đổi, khi đó so với bây giờ còn muốn thắm hơn, hình dáng tiêu tụy, sắc mặt chán chường suy sụp, như là đại biến gì đó. Chính là vô luận y hỏi thế nào, hắn vẫn kiên trì không nói. Thế nhưng hai người đã không còn như trước nữa, Sở Phong Lạc đối y, luôn tận lực duy trì một loại khoảng cách.

Sở Phong Lạc cười nói: “Sở đại ca trí nhớ không tốt, đã quên rồi!”

Phương Lan thần sắc không đổi, thản nhiên nói: “Vậy sao? Nguyên lai người đã quên.” Có mắt đều nhìn ra, Sở Phong Lạc đối y đã không thể sánh bằng trước kia..... Hai người tuy rằng một năm không gặp được mấy lần, nhưng tương giao cũng vô cùng tốt, thường hay ngủ chung giường, hiện tại đừng nói là ngủ chung giường, ngay cả đụng chạm thông thường cũng không thể nữa.

Nguyên lai, hắn đương nhiên đã biết, biết mình từ hai năm trước đã bắt đầu đối hắn nảy sinh ái mộ chi ý.

Màu mắt Phương Lan dần dần chuyển thâm.

Hắn biết, cho nên muốn trốn tránh sao?

Sở Phong Lạc mỉm cười đứng dậy: “Lan đệ, tuy rằng người không nói, nhưng ta cũng biết, người xuất thân danh môn vọng tộc, nhất định là đạt quan hiển quý chi hậu, ta là thôn dân sơn dã, chúng ta nên ít gặp mặt là tốt nhất.”

“Chẳng lẽ hiện tại số lần chúng ta gặp mặt rất nhiều ư?”

Sở Phong Lạc thấy Phương Lan muốn sinh khí, định đưa tay vỗ vỗ vai y an ủi, khoảng cách không còn xa, bỗng dừng dừng lại, thu tay lại nói: “Lan đệ, nói thẳng ra cũng tốt, sau này ta muốn ẩn cư sơn lâm, không bao giờ xen vào thế sự nữa, ngày sau..... không thể nào gặp người nữa.”

Trong mắt Phương Lan dường như có chút gì đó trầm xuống, con người thâm trầm như nước sông, nhưng chỉ trong nháy mắt lại lập tức cười lên: “Một khi đã vậy, ta cũng không muốn làm khó. Sở đại ca, nếu đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, không bằng nhất tụy phương lưu đi.”

(nhất tụy phương lưu: uống đến say mới ngừng, thường đi chung với không say không về)

Sở Phong Lạc cười lên, nói: “Tri kỷ tương ước, tất nhiên phải lấy thân thực hiện, có gì không thể?”

Phượng Lan cười nói: “Làm khó Sở đại ca vẫn xem ta là tri kỷ.”

Thuyền cập sát bờ sông, hai người rời thuyền lên bờ, dừng lại tại một khách điểm lân cận, Phượng Lan phân phó hạ nhân ở dưới lầu uống rượu, còn mình cùng Sở Phong Lạc đi lên lầu hai, kê riêng một bàn rượu và thức ăn.

Đối với sự xa hoa của Phượng Lan, Sở Phong Lạc nhún mày, nhưng dường như gia đình Phượng Lan là gia đình đại phú, cũng khó mà nói. Thế là hai người mỗi người ngồi một góc bàn.

“Sở đại ca, người sao mà càng ngày hình như càng không thích nói chuyện, trước kia người không vậy.” Phượng Lan lơ đãng nói.

“Cảnh còn người mất, Lan đệ chẳng phải cũng đã trưởng thành đó sao.” Sở Phong Lạc thở dài. Bốn năm trước tương ngộ Phượng Lan, y chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, bởi vì không biết trong nhà ra sao mà lại trốn nhà đi, tuy rằng khi đó y đã qua khỏi tuổi bộp chộp, nhưng vẫn thường xuyên có những cử chỉ ngây ngô. Hiện tại lại trầm ổn lạnh nghiêm, từ trong dung nhan tuyệt mỹ cũng lộ ra một cổ âm ngoan lạnh lẽo. Tuy rằng không phải đối với hần, nhưng mà ngoại trừ hần ra, cơ hồ đều đối với tất cả mọi người như vậy, khiến người ta không khỏi cảm giác một loại hàn ý từ trong xương thoát ra.

“Sở đại ca nói có lý, chắc do nhiều ngày không gặp..... Trong lòng Lan đệ tưởng niệm, cho nên không thể không tìm đến để có thể gặp gỡ Sở đại ca như ngày trước, ai ngờ Sở đại ca lại nói cho ta hay, sau này ẩn cư sơn lâm, không bao giờ gặp nhau nữa. Không biết có phải Sở đại ca gặp phải đại biến gì không? Lan đệ tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng nếu là những việc nhỏ có thể dụng tiền tài quyền thế, có lẽ có thể hỗ trợ.”

Sở Phong Lạc nghe vậy ngược lại kinh hãi, gia đình bình thường khó mà có thể tiền tài quyền thế trọn vẹn, Lan đệ của hần lại như thế không để vào mắt. Sở Phong Lạc cười, nói: “Thật ra cũng không phải, chỉ là chán nản, đời này không còn quyến luyến gì nữa, không bằng ẩn cư sơn lâm.”

“Sở đại ca nếu như tâm không vướng bận, chi bằng đến bên ta giúp ta công việc bề bộn? Thật không dám giấu diếm, sinh ý trong nhà quá lớn, ta một người thật sự bận rộn gánh không nổi.”

“Xin lỗi, Lan đệ, ta.....”

Chén rượu của Phượng Lan bỗng dưng ngã đổ, nặng nề hù một tiếng.

Sở Phong Lạc cảm giác một trận sát khí, không khỏi cả người chấn động, khí thế bức người của Lan đệ, đây là khí thế của người trong tay nắm quyền cao.....

Giữa hai người trở nên im lặng đến chết người.

Phượng Lan bỗng nhiên mỉm cười: “Là Lan đệ luống cuống, Sở đại ca đừng lấy làm phiền lòng. Sở đại ca tựa như người nhàn vân đã hạc, có lẽ là không muốn vướng bận chuyện thế tục.”

Sở Phong Lạc cười khổ, từ khi biết được chuyện kia, cũng đã không còn quan tâm đến gì nữa, hỗ trợ thì có là gì, chẳng qua Phượng Lan không phải người bình thường..... Sở Phong Lạc không muốn cứ tiếp tục như vậy nữa, cũng không muốn cùng người đã từng cùng hần có nhiều vướng bận có quan hệ gì nữa, “Lan đệ, người hiểu lầm. Ta chỉ là muốn một mình yên tĩnh.”

Một người yên tĩnh cũng chẳng nhất thiết phải trốn đi ẩn cư sơn lâm chứ? Phượng Lan cũng không bối mót lời nói dối của hần, nhún miệng cười: “Một khi đã vậy, ta tái nhiều lời chính là cưỡng cầu. Sở đại ca, cạn hết ly này.”

Hai người chậm rãi đối ẩm hết nửa bình, thức ăn vẫn chưa bưng lên, Phượng Lan bèn muốn đi thúc giục, Sở Phong Lạc đứng ngay dậy nói: “Lan đệ, để ta đi, người ở lại chờ chốc lát.”

Phượng Lan gật gật đầu, nhìn chăm chú bóng dáng Sở Phong Lạc dần rời xa, mở nắp bình ra, từ trong ngực lấy ra một túi bột phấn, trút vào trong rượu. Được tán này vốn không định dùng, không thể tưởng được thế nhưng phải phát huy công dụng.

Động tác của Phượng Lan thập phần gọn gàng ngăn nắp, đặt nắp lại, còn nhẹ nhàng lắc lên, rót đầy ly rượu của Sở Phong Lạc, ly rượu của chính y lại vẫn đầy như trước, mới vừa này cũng không có uống.

Phượng Lan nhắm mắt dưỡng thần trong giây lát, Sở Phong Lạc đã quay lại, cười: “Lan đệ, đợi lâu.”

Phượng Lan cười lên, không thể phủ nhận, y thập phần thích Sở Phong Lạc tươi cười, thấy hắn cười sẽ khiến tâm tình đang đè nén của y giải tỏa không ít. Đáng tiếc người này chẳng may để tâm lời mời lưu lại của y, lại cứ muốn đi.

Phượng Lan nói: “Sợ đại ca, người sau này thú thê sinh tử, nói vậy nhất định sẽ không còn nhớ đến ta nữa.”

Sở Phong Lạc hơi hơi chấn động, trầm ngâm không nói. Rõ ràng có thể nói cho Phượng Lan biết, mình kiếp này sẽ không thú thê, nhưng vì nhiệt tình không tầm thường của Phượng Lan mà có chút do dự.

Nếu giải thích rõ điểm này với Phượng Lan, có lẽ sẽ càng khiến Phượng Lan tưởng nhớ chuyện này. Nếu đã quyết định cắt đứt hết thủy thê gian, làm gì còn phải lưu luyến?

Nhìn đến hắn trầm ngâm không nói, Phượng Lan thoáng cười khổ: “Cũng phải, Sở đại ca đương nhiên là muốn thú thê sinh tử. Nhiều năm trước, lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ, khi đó ta bỏ nhà ra đi, không chịu về, người mang ta một trận, người nói, người sống trên đời, luôn luôn có những chuyện không thể không làm, đây là trách nhiệm của thân nam nhân..... Sở đại ca, người nói cho ta biết, người có hay không một chút..... thích ta?”

“Lan đệ..... Người quá chén rồi.” Sở Phong Lạc nhíu nhíu mày, hắn đối Lan đệ chỉ có tình cảm huynh đệ, từ trước đến nay chưa từng có ái mộ chi ý, tuy rằng biết Phượng Lan đối hắn nhất tâm nhất ý, hai người không nên có quá nhiều dây dưa, nhưng lại muốn hảo hảo khuyên giải Phượng Lan, thoát ra khỏi đầm lầy nghiệt ái này, cứ vậy dây dưa đến tận nay, ai ngờ Phượng Lan lại càng ngày càng lún sâu.

“Đúng vậy, ta quá chén rồi.” Phượng Lan mỉm cười, vươn tay, muốn chạm vào mặt của Sở Phong Lạc, Sở Phong Lạc có hơi tránh né, thấy Phượng Lan ngẩng đầu lên, một bộ biểu tình bi thương.

“Lan đệ, chúng ta quay về thôi.” Sở Phong Lạc cố giữ vững tâm nói.

“Ta không muốn về.” Phượng Lan cười đến có hơi bi thảm, “Sở đại ca, bốn năm trước, người cũng bảo ta quay về..... Người chưa từng hỏi ta tại sao ta không muốn quay về.”

Mười ba mười bốn tuổi lưu lạc bên ngoài, không phải tính tình tiểu hài tử thì là cái gì? Có cái gì để mà phả hỏi? Sở Phong Lạc nhíu nhíu mày, dần lòng hòa nhã nói: “Vậy bốn năm trước, người vì sao không quay về?”

“Khi đó phụ thân ta chết, di nương ta muốn nhi tử nàng kế thừa gia nghiệp, muốn giết ta, vị trí kia ta cũng chẳng muốn làm, thế là trốn đi!” Phượng Lan phát phát tay, “Bất quá người nói nam tử phải gánh vác trách nhiệm, nên việc mình phải làm, vẫn nên tự mình làm, ta cảm thấy người nói không sai, vẫn là ta thích hợp hơn một chút, trở về đem di nương cùng một đám người của nàng giết hết, đảm nhiệm đến tận nay.”

Sở Phong Lạc nghe thấy y nói đến nhẹ nhàng băng quơ như vậy, không khỏi âm thầm nhíu mày, không thể tưởng được mình lời nói trong một lúc vô tâm lại sẽ gây nên hậu quả này.

“Lan đệ, người không nên như vậy.....”

“Giết người bữa bãi thì sao? Không cách nào khác, ta không giết họ, họ sẽ giết ta.” Phượng Lan lộ ra một tia hàn ý.

Sở Phong Lạc tuy rằng kinh hãi, nghĩ đến năm nào y tuổi còn nhỏ như vậy, giờ đây lại biến thành như thế này, bản thân cũng không phải không có trách nhiệm, trong lòng không khỏi hơi hơi tê rần.

“Đừng nói đến những chuyện cũ rích đó nữa. Sở đại ca, chúng ta uống thêm một chén nữa rồi đi.” Phượng Lan giờ ly rượu lên, mỉm cười.

Sở Phong Lạc thoáng do dự: “Thật sự uống hết chén này người sẽ về?”

“Sở đại ca làm gì mà khó chịu vậy?” Phượng Lan hơi hơi không vui, đem rượu trong chén một hơi nốc sạch, nâng chén tỏ ý.

Sở Phong Lạc không thể tránh né, đành phải đem ly rượu trước mặt uống hết, bỗng nhiên cảm giác hương vị có chút kỳ quái, trầm ngâm nói: “Lan đệ, rượu này.....”

“Có phải cảm giác rượu này hương vị bất thường hay không?” Phụng Lan cười lên, khuôn mặt như bạch ngọc sau khi uống rượu hơi hơi ửng đỏ, có loại cảm giác hải đường vi túy.

Sở Phong Lạc nhìn đến mỉm cười thâm ý khác thường của Phụng Lan, không khỏi chấn động.

Phụng Lan thản nhiên nói: “Không sai, rượu này có độc, có thể khiến người ta tán công huỷ cân, cả người tê dại vô lực.”

Sở Phong Lạc phần nỡ bật dậy, nói: “Lan đệ, người sao có thể....” Hắn nói còn chưa xong, ly rượu trong tay rốt cục nắm không vững, từ trong tay hắn rơi ra, rớt xuống vỡ nát.

Sở Phong Lạc đầu vầng mắt hoa, muốn chống đỡ đi ra cửa phòng, mới vừa đi được mấy bước, đã không cầm được tự từ yếu ớt ngã xuống, hắn thấy trước mắt đáng vẻ say rượu của Phụng Lan thoáng cái mất sạch, cười dài đứng dậy, đỡ lấy thân thể sắp sửa ngã xuống của hắn, chặn ngang bề lên.

Cảm giác bị người ôm ngang lấy, Sở Phong Lạc giật mình đến không biết nên phản ứng thế nào, nhiệt độ cơ thể của Phụng Lan xuyên thấu qua y phục mỏng manh truyền tới trên thân hắn, khiến hắn hiểu được đây không phải đang nằm mơ.

Hắn ra sức giãy dụa, cảm tức trừng gương mặt tinh xảo tựa như bức tượng bằng sứ của Phụng Lan: “Lan đệ, người muốn làm gì?”

Phụng Lan nhìn hắn, gắt gao chế trụ thân thể đang lộn xộn trong lòng, lộ ra một nụ cười: “Phong Lạc, người rất nhanh sẽ biết.”

Phụng Lan ôm hắn, bước ra cửa phòng, mượn một gian phòng hảo hạng, thị vệ đang dùng cơm dưới lầu tiến lên quỳ xuống, nói: “Công tử, chuyện này can hệ đến quốc sự, thỉnh suy nghĩ lại.”

“Ta vì nước ưu, ai vì ta ưu?” Phụng Lan cười lạnh, vòng qua bên cạnh rồi đi, vào trong sương phòng, đặt Sở Phong Lạc lên giường.

Sở Phong Lạc đứng lên muốn trốn, Phụng Lan một phát bắt lấy cánh tay hắn, hắn lúc này thân không nội lực, lại cả người hư nhược, đứng cũng đứng không vững, căn bản không thể giãy dụa, Phụng Lan võ công cũng không kém, bề hai tay Sở Phong Lạc ra sau, cõng đai lưng của Sở Phong Lạc ra trói chặt tay hắn.

Đai lưng bị tháo ra, y phục lập tức mở ra tán loạn, vạt áo nơi hạ thân rộng rãi, bị Phụng Lan tùy tiện kéo một cái, quần dài liền bị rút xuống.

Sở Phong Lạc vừa tức vừa vội: “Lan đệ, chuyện gì cũng từ từ, muốn đánh ta cho hả giận ta cũng sẽ để mặc người động thủ, hà tất phải trói lại thế này?”

Phụng Lan cũng không nói gì, một sợi đai lưng thật dài trói vài vòng, lại quấn quanh cánh tay, khiến cho hai tay của hắn căn bản không thể động nửa phần. Sở Phong Lạc ngày thường quyết không để sợi đai lưng này làm khó, ai dè hôm nay căn bản không cách nào vùng vẫy, bị Phụng Lan đẩy một cái trọng tâm không vững, lảo đảo vài bước, không khỏi ngã xuống giường.

“Yên tâm, tao sao đành lòng đánh người?”

“Lan đệ, người đừng kích động....” Thái dương Sở Phong Lạc đỏ đầy mồ hôi, hiện tại cũng không biết phải nói sao cho tốt, Phụng Lan sắc mặt âm trầm, giống như thực sự bị chọc giận, nếu giờ còn đắc tội y, không biết y sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Ta không kích động, Phong Lạc.... Người biết không, ta đang rất vui sướng, ta vui sướng đến không thể vui sướng hơn nữa.” Phụng Lan lộ ra tia mỉm cười, khiến Sở Phong Lạc có phần sờn tóc gáy.

“Người sẽ không thực nghĩ đến.... cái kia chứ?” Sở Phong Lạc cảm giác môi khô nứt, ngay cả nói chuyện cũng có chút gian nan. Vào hai năm trước hắn đã biết trong lòng Phụng Lan nghĩ gì, nhưng cũng chưa từng vạch trần, chỉ cố tả hữu ám chỉ y.

“Cuối cùng người cũng nói ra miệng.” Phụng Lan lạnh lùng nhìn hắn, “Sở Phong Lạc, người muốn hảo suy nghĩ tự mình lựa chọn?”

Sở Phong Lạc mồ hôi lạnh đầm đìa, cười khổ nói: “Lựa chọn gì?”

“Người có thể lựa chọn ngoan ngoãn để ta thương, cũng có thể lựa chọn bị ta cưỡng bạo.” Phượng Lan lộ ra nụ cười không hảo ý.

“Lan đệ, người tội gì phải thế?” Sở Phong Lạc trên mặt hơi biến sắc. Phượng Lan có lẽ chỉ đơn giản muốn phát tiết thống khổ không thể đạt được, để phát tiết một chút mà thôi, nhưng với hắn mà nói, sẽ không chỉ là một màn tình dục phát tiết, có thể sẽ tạo thành hậu quả khó mà dự tính.

Phượng Lan chẳng nói một câu, một tay bắt lấy vạt áo hạ thân của Sở Phong Lạc, một tiếng soạt bạch y bị mở tung, một mảnh vải bị xé xuống, lộ ra hạ thể sớm đã bị lột sạch.

Phản ứng của Sở Phong Lạc đã trở nên chậm chạp, căn bản không kịp tránh né, đã cảm giác tay Phượng Lan tại đùi trong của mình vuốt ve. Sở Phong Lạc dùng cả vai làm điểm tựa, xoay người muốn bò lên, Phượng Lan thân thủ bắt lấy hắn, hung hãn ấn lên giường.

Sở Phong Lạc hai tay bị trói phía sau, một cơn đau xót, muốn trở dậy, lại bị Phượng Lan đè lại.

“Người nhận mệnh đi. Những thứ ta muốn, từ trước tới nay chưa từng không đạt được.” Phượng Lan ôn nhu bắt lấy mắt cá chân của hắn, vừa lòng ngắm nghía cơ thể trắng kiện này, nhìn hạ thể hắn nơi chưa từng bị ai chạm qua, không khỏi mỉm cười.

“Lan đệ, người điên rồi sao?” Sở Phong Lạc một chân bị nâng lên, thập phần khó chịu vùng vẫy giãy dụa, nhưng thế nào cũng vô phương thoát khỏi khống chế của Phượng Lan, hơi thở cũng dần dần trở nên dồn dập hơn, “Lan đệ, ta là nam nhân, ta là Sở đại ca của người a!”

“Ta đương nhiên biết.” Phượng Lan hừ một tiếng.

Hai năm, nam nhân này một mực giả dui giả mù, không nhìn ra tình cảm của y, dù là người có kiên nhẫn hơn nữa cũng chịu không nổi.

“Người có biết người còn....” Sở Phong Lạc rên lên một tiếng đau đớn, cảm giác nơi yếu hại của mình bị Phượng Lan cầm, nhẹ nhàng linh hoạt chơi đùa, nói chuyện cũng đứt quãng, “Lan đệ.... Người sao có thể.... như vậy....”

“Ta như thế nào? Ta sẽ làm người khoái hoạt.” Phượng Lan thương tiếc hôn Sở Phong Lạc một cái.

Sở Phong Lạc bị nụ hôn này dọa tới thét to lên.

Thần sắc Phượng Lan vốn đang khinh liên mật ái đột nhiên trầm xuống, hung hăng xoa nắn phần thân của Sở Phong Lạc, nhìn sinh vật yếu đuối này ở trong tay mình run rẩy cương lên, thì không đụng vào nữa, dùng hạ thân đã sớm cương cứng của mình, nhắm ngay cục huyết của Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc cảm giác nơi trước nay chưa từng bị người khác đụng chạm, bị một nam tử trẻ tuổi với xích thốn khó có thể tưởng sát nhập, toàn thân đau đến tựa như bị người cầm một lưỡi dao sắc bén vào giữa, cơ hồ bị xé thành hai nửa, Sở Phong Lạc tuy rằng miễn cưỡng chịu đựng, nhưng vẫn không khỏi nặng nề hít thở.

Ánh mắt hắn rã rời, cảm giác toàn thân đều bị thay thế bằng thống khổ, cảm nhận Phượng Lan tiến vào cơ thể mình, bản thân chỉ có thể bị cưỡng bức tiếp nhận thể tích hoàn toàn không thể thừa nhận này, mà Phượng Lan vẫn chưa tiến vào hoàn toàn.

Bỗng dưng có một loại cảm giác không biết nên khóc hay cười.

Mình vậy mà lại bị chính nam nhân xem như đệ đệ cưỡng bạo.

“Phượng Lan, người.... sẽ trả giá đắt.... cho chuyện này!” Sở Phong Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, nói một cách đứt quãng.

“Vậy sao?” Phượng Lan lộ ra một tia cười âm áp, bỗng nhiên động thân một cái, cầm thẳng vào nơi tận cùng, để cho phần thân kiên định của mình hoàn toàn tiến vào trong thân thể mà y đã mơ tưởng không biết bao nhiêu lần.

Y yêu người này đến điên cuồng, chỉ là người này vẫn luôn khiến y thất vọng, nếu như vậy, cũng chỉ còn con đường hủy diệt này.

“Sở Phong Lạc, ta sẽ không dễ dàng buông tha ngươi, ngươi cả đời này, đã bị ta nắm lấy.” Đôi môi đỏ thắm trên dung nhan tuyệt mỹ khẽ động, ngay tại trong tình ái nồng nhiệt, dường như cũng không làm suy giảm chút nào thể lực của y, vẫn lãnh tĩnh đến kinh người.

“Sở Phong Lạc, ta không phải họ Phượng, ta họ Tiêu, Tiêu Viễn Lan, nhớ kỹ tên ta.” Động tác của y thập phần từ tốn, lực đạo lại mạnh kinh người, tựa như muốn đem thanh âm của bản thân khắc sâu đến tận cùng tâm hồn của Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc run lên nhẹ, cơ hồ khó mà tin vào lỗ tai của mình. Tiêu là quốc họ, mà tên kiêng kị của đương kim hoàng thượng chính là hai chữ Viễn Lan.

Đau đớn cực độ cùng khoái cảm loáng loáng thoáng thoáng từ hậu đình truyền đến chứng thật hần tuyệt không lâm vào ảo cảnh, hần đang bị một quân chủ chí tôn vô thượng xâm phạm bộ vị kia.....

Những điểm đáng ngờ trước nay chưa từng nghĩ qua bỗng dưng dồn dập kéo đến, chẳng trách Phượng Lan đối tiền tài quyền thế dừng dừng, chẳng trách gia tộc Phượng Lan có thủ đoạn tàn nhẫn đấu đá nhau, chẳng trách trên người Phượng Lan luôn có một loại khí thế tôn quý không thể địch nổi, đó vốn là khí thế vương giả.....

“Ngươi vẫn luôn..... gạt ta.....” Hậu đình bị trừu sắp đau đớn cùng khoái cảm kèm theo khiến Sở Phong Lạc càng không ngừng thổ dốc, càng khiến hăng khổ sở hơn chính là, Lan đệ trước nay chưa từng thành thật với hần.

Tiêu Viễn Lan vô pháp hồi đáp, lúc ban đầu là đề phòng, đến sau đã không biết phải nói với hần thế nào, mà hiện tại sự thật hần xâm phạm Sở Phong Lạc cũng khiến giữa hai người hình thành một vực sâu khó mà lấp đầy.

Sở Phong Lạc nhất định sẽ không yêu y, một khi đã vậy, y còn cầu mong xa xỉ gì nữa?

Tiêu Viễn Lan không chút lưu tình gia tăng động tác dưới thân, tựa như cảm giác thống khổ chết lặng trong lòng có thể qua động tác này phát tiết ra. Y đã đối với hần rất tốt, cũng đã cho hần thời gian hai năm để thích ứng, vốn quan hệ hai người không tệ, nhưng chính từ nửa năm trước, Sở Phong Lạc trở nên thập phần lạnh nhạt, cho dù là hai người thập phần bí mật gặp gỡ, cũng rất ít đáp ứng.

Nghĩ đến Sở Phong Lạc có thể vì biết tình cảm giấu kín này mà cảm giác buồn nôn, Tiêu Viễn Lan dùng ngón từ khẩn thiết đưa ra thỉnh cầu gấp mặt này đây, đưa ra dự định giữ Sở Phong Lạc vĩnh viễn ở bên cạnh mình. Nếu không thể khiến hần thích mình, ít nhất cũng phải để mình có thể thường xuyên nhìn thấy hần.

Bên trong siết chặt khiến động tác của Sở Phong Lạc thập phần chậm chạp, nhưng lại càng kịch liệt hơn, làm Sở Phong Lạc có một loại cảm nhận sâu sắc tựa như hậu đình bị xé rách.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Sở Phong Lạc cảm giác bên trong dưng đạo bị sát nhập có một dòng nhiệt lưu phun trào, sợ hãi không thể lường trước khiến thân thể Sở Phong Lạc nhảy mất cứng ngắc.

Vốn nghĩ đến..... Đời này sẽ không cùng bất kỳ ai có giao cấu (quan hệ).....

Sở Phong Lạc lâm vào trạng thái thất thần mờ dần suy nghĩ.

Tại trong khoái cảm cùng đau đớn càng ngày càng cường liệt đan xen nhau, thất lưng tựa như bị bẻ gãy, Sở Phong Lạc có một loại ảo giác sẽ bị Tiêu Viễn Lan áp chết, ý thức rơi vào mơ màng, chuyện cũ nửa năm trước dần dần hiện lên trong đầu.

2. Chương 2

Tại một địa phương gần như rời xa thế tục, một tòa cô thành tựa như thế ngoại đào viên, một mình tịch mịch phồn hoa, đó là Vụ Ẩn Long thành trong truyền thuyết, ở nơi đó chính là một dòng long tộc thần bí,

người trong tộc thường hay hành tẩu khắp thế gian, những vẫn không ai có thể biết Vụ Ẩn Long Thành ở nơi đâu, chỉ biết là người của Vụ Ẩn Long Thành có một khả năng thần bí.

Một chỗ hẻo lánh trong thành, là một luận võ đường, trong đường chính là hai thiếu niên nam tử đang so kiếm, thanh sam lỏi lác, đường kiếm uyển chuyển, hai người một bạch một hắc, dưới ánh dương quang thật là rực rỡ.

Qua mấy trăm chiêu, bạch y thiếu niên nhẹ nhàng đáp xuống đất, thu kiếm thi lễ, nói: “Ta thua.”

Hắc y nam tử tiêu sái mỉm cười, ôm quyền hành lễ, nói: “Tôn thượng không cần khách khí, thuộc hạ thắng cũng do may mắn thôi.” Tuy là luận võ, lại cũng qua loa có lệ, long vương chây lười thành tính, nếu vừa rồi y dùng chiêu “Bạch hồng quán nhật”, thì không hẳn sẽ thua, chính là chiêu này rất tốn thể lực, người nay cả nói chuyện cũng không muốn nhiều lời, đương nhiên cũng không muốn phung phí nhiều tinh lực vào luận võ. Sở Phong Lạc bắt đầu dĩ suy nghĩ, ánh mắt thần tình, đều toát ra một loại mỉm cười sùng nịnh.

“Biểu ca, gọi tên ta.” Long vương nhú mày, dung mạo lạnh nhạt, đoan chính nghiêm nghị, biểu tình hơi không vui cũng tựa như gió nhẹ thổi hiu hiu từ mặt hồ xuân phong, lại giống một ngọn cỏ đặng trong nhà tranh giữa đêm mưa, ảm áp mà rực rỡ.

“Được.” Sở Phong Lạc mỉm cười, y cùng long vương cách nhau tám tháng, hai người là huynh đệ họ hàng. Long vương là nam tử đẹp nhất trong Long tộc, cũng là nường tử sau này của hắn. Nếu dùng phương thức bình thường nuôi dạy Long tộc âm tính để dạy long vương, sẽ bất lợi cho Vụ Ẩn Long thành, bởi vậy từ thuở nhỏ đã dưỡng long vương như nam hài tử thông thường.

Mà hôm nay Từ trưởng lão triệu hai người họ cùng nghị sự, đại khái là bởi vì long vương đã trưởng thành, muốn báo cho long vương biết chuyện này, để ngay sau đó thành thân.

Nam tử có thể sinh con, đây là bí mật của long tộc không để bất kỳ ai biết. Long tộc đã có lịch sử tồn tại từ xa xưa, vì người long tộc thời gian mang thai rất dài, đối cơ thể người mẹ tạo thành thương tổn rất lớn, từng trải qua một lần nguy cơ diệt tuyệt, sau đó lại dần dần xuất hiện nam tử có thể sinh con, thay thế nữ tử sinh sản tồn tại.

Theo ngày tháng trôi qua, người trong long tộc cũng dần biểu hiện rõ đặc dị, một bộ phận nam tử trên cơ thể có thể có nội dự để tạo thai, một bộ phận nam tử khác trong cơ thể có thể thai nghén hậu duệ của nam tử, người trước thân thể là dương, đảm đương bảo hộ long tộc, vì long tộc mang trọng trách chiến đấu, người sau thân thể là âm, gánh vác trọng trách nuôi dạy hậu duệ, mà biện pháp phân chia âm dương, chính là vào một ngày cực âm, lúc đầy tháng, tại Lạc Nhật hồ trong thành nhỏ máu tươi xuống, ngưng tụ mà không hóa người, chính là âm tính, ngược lại, tất là dương tính.

Long tộc phân chia thứ hùnh không hề dựa vào nam nữ, bất đồng nam nữ đối với bọn họ chẳng qua là khác nhau mất một mí mắt hai mí, người Long tộc cùng thể nhân bất đồng, hành tung của người long tộc càng quỷ bí hơn, rất ít xuất hiện trước mặt thể nhân.

Nhưng đêm cực âm không hẳn là đêm trăng tròn, bởi vậy ngày đoán định một năm hoặc giả hai năm mới có một lần, mà đời người chỉ có hai lần phán định, một lần là sau khi sinh, một lần là trước khi thành thân, bởi vì ngày cực âm thứ hai, là ngày nam nữ đủ tuổi trưởng thành đại định hôn nhân.

Sở Phong Lạc từ thuở nhỏ đã biết long vương là thê tử tương lai của hắn, chức trách bảo hộ long thành tương lai cũng là do mình gánh vác, vậy nên trước nay luôn chịu khó chăm chỉ văn trị võ công, nhưng lại tạo nên một long vương mặc dù có năng lực, nhưng tính cách lại thập phần chây lười, mọi chuyện đều dựa vào biểu ca.

Đây là hần tình nguyện vì Trạch Hoan gánh vác. Sở Phong Lạc mỉm cười, từ phía sau long vương tiến đến gần, nắm tay long vương.

Long vương kỳ quái liếc hắn, lười giãy ra, cũng không nói gì thêm, tùy ý hắn nắm tay, hai người chậm rãi đi đến chỗ Từ trưởng lão.

Từ trưởng lão đã chờ trước trong phòng khá lâu, thấy họ tiến vào, quỳ xuống hành lễ với long vương.

Long vương phát tay. Từ trưởng lão thở dài, cũng biết muốn y mở miệng không dễ, tự mình đứng lên: “Tôn thượng, hôm nay quả thật có chuyện quan trọng trong báo cáo với tôn thượng.”

“Nói.”

“Ngày sau tôn thượng không thể quá mức chây lười, cũng nên siêng năng xử lý chính sự. Phong Lạc, ngày mai người chuyển giao chức quyền ngay cho Tôn thượng, chỗ nào y không rõ thì phải dạy y.” Ánh mắt Từ trưởng lão nhìn chăm chăm hai người, thật sâu thở dài.

Sở Phong Lạc cả kinh, nhìn về phía Từ trưởng lão.

Từ trưởng lão nhìn hẩn, thần sắc thập phần phức tạp: “Phong Lạc, Sở gia cùng Dạ gia đều là Long tộc quan hệ thông gia, nếu các người thành thân, đối với Long tộc mà nói có lợi không hại, ngày cũng đã chọn xong rồi, ngay mừng năm tháng sau.”

Sở Phong Lạc giống như thả xuống được một khối cự thạch, cảm giác đại định, mỉm cười nhìn long vương Dạ Trạch Hoan bên cạnh.

Dạ Trạch Hoan nhủ mảy: “Không biết Từ trưởng lão có ý gì?”

“Hôm qua giờ tý đêm âm, ta dùng máu tươi của hai người đến hồ Lạc Nhật nghiệm qua, một âm một dương, quả là mối duyên đẹp Long tộc trăm năm hiếm thấy. Tôn thượng, tất cả trưởng lão đều đã thương lượng qua, để hai người tháng sau thành thân.”

Dạ Trạch Hoan quay đầu nhìn Sở Phong Lạc, một bộ biểu tình giật mình: “Cùng hẩn? Thành thân?”

Sắc mặt Sở Phong Lạc thoáng chút mất tự nhiên. Dạ Trạch Hoan từ nhỏ đã cùng hẩn rất tốt, hẩn cũng vậy luôn xem y là thê tử tương lai ân ái cả đời, ai ngờ nghe được chuyện hai người thành thân, Dạ Trạch Hoan cư nhiên lại là phản ứng này.

“Không sai.” Từ trưởng lão thoáng vuốt cằm.

Dạ Trạch Hoan lắc đầu: “Hẩn là biểu ca của ta.”

“Tôn thượng, chuyện hôn sự của các người đã được ấn định từ lúc còn rất nhỏ, khi đó bởi vì nương người mất sớm, bèn đem người phò thác cho phụ mẫu Sở gia chiếu cố. Mười tám năm qua vẫn không đề cập đến mà thôi. Người cùng Phong Lạc từ nhỏ cũng đã chơi rất thân, thân càng thêm thân. Hay là người cảm thấy Phong Lạc không tốt, không muốn thú Phong Lạc?”

Sở Phong Lạc hơi giật mình: “Từ trưởng lão, người nói gì?” Vì sao không hợp với suy nghĩ của mình, chẳng lẽ vì Dạ Trạch Hoan Long Vương chi tôn, nên hôn sự này ủy khuất mình gả đi sao? Nếu vậy thì cũng không sao, chịu đựng sinh con là một việc rất vất vả, về sau Trạch Hoan phải vì mình chịu khổ, vì y làm chút chuyện đã là gì.

“Thế nhưng, ta cùng biểu cả đều là thể chất thuần dương, sao có thể thành thân?” Dạ Trạch Hoan quá mức giật mình không thể tin đây là sự thật.

“Năm đó vì long hậu khó sinh, lão long vương tuần tình mà chết, cả Vụ Ân Thành đều lâm vào hoảng loạn, cho nên vào đêm âm sau đó nảy sinh sai lầm, Phong Lạc vốn là thuần âm biến thành thuần dương, còn tôn thượng thì thuần âm. Đợi đến lúc Vụ Ân Thành ổn định, không đem chuyện tôn thượng là thuần âm nói ra, để hai người các người như nam hài mà dương. Thế nhưng ngay tại hôm qua nghiệm chứng lại phát hiện ngược lại..... Phong Lạc, thực ra người là thuần âm.”

Cảm giác ánh mắt Từ trưởng lão nhìn mình từ ái hiếm thấy, Sở Phong Lạc có loại cảm giác sấm sét giữa trời quang. Từ nhỏ hẩn đã được dạy thành người bảo hộ Dạ Trạch Hoan, thành chủ phía sau của Vụ Ân Thành, trước nay Từ trưởng lão thập phần nghiêm khắc với hẩn, hẩn vẫn luôn hy vọng không phụ ủy thác của mọi người, luyện tập võ nghệ thập phần chăm chỉ, nhưng lại là lầm.....

Sở Phong Lạc hơi hoảng, cơ hồ có chút đứng không vững.

Từ trưởng lão nói: “Tôn thượng, chuyện chính là như vậy, mấy năm qua, Vụ Ân Thành vẫn do Phong Lạc quản lý, sau khi người cùng hẩn thành thân, hảo hảo đối hẩn, hiện tại người cũng nên từ từ làm quen tiếp

nhận hết thủy. Về sau Phong Lạc mang thai hài tử, tốt hơn vẫn là gác qua hết....”

“Trưởng lão, ta không yêu hấn, sẽ không thú hấn làm thê.” Dạ Trạch Hoan chậm rãi nói.

Từ trưởng lão lạnh lùng nói: “Gì mà yêu không yêu, người thì biết gì! Hiện tại dân gian có lời đồn, «Long tộc muốn đoạt thiên hạ» đương kim thiếu niên hoàng đế vừa mới đăng cơ, muốn tạo uy tín thế lực cho mình, có thể nào buông tha lời đồn này? Người tộc ta phiêu bạt bên ngoài, đã nhiều lần gặp phải tàn sát. Đến nay Phong Lạc là người rõ nhất phải bảo hộ Vụ Ẩn Thành thế nào, người không thú hấn, còn muốn thú ai?”

Dạ Trạch Hoan cúi đầu không nói.

Nghe được sự thật Dạ Trạch Hoan không yêu mình, sắc mặt Sở Phong Lạc có chút trắng bệch, sau lập tức trấn định lại, miễn cưỡng cười cười, nói: “Tôn thượng, việc này cho phép tái nghị sau cũng không muộn, trưởng lão, người để cho Tôn thượng suy nghĩ thêm vài ngày nữa đi.”

Từ trưởng lão gương mặt bình tĩnh, gật đầu, Dạ Trạch Hoan bỗng nhiên lại nói: “Biểu ca, ta sẽ không thú người. Ta vẫn xem người là huynh trưởng.” Sau khi nói xong, tự cổ tự địa rời đi.

Từ trưởng lão nhìn Sở Phong Lạc, trên gương mặt dày dặn phong sương hiện lên chút vẻ cảm thông: “Phong Lạc, không cần khổ sở, các trưởng lão đã thương nghị qua, chuyện này đã định như vậy, người hảo hảo chuẩn bị một chút, mừng năm tháng sau thành thân. Cho dù tôn thượng không đồng ý, hôn sự này cũng không thể không tiến hành.” Từ trưởng lão ngoắc tay gọi một Long tộc nam tử đi theo đứng cách đó không xa tiến lên, “Các người trông chừng tôn thượng, nhốt trong cung, trước lúc thành thân, không cho phép y xuất môn.”

Long tộc nam tử kia đáp lời rời đi.

Trước khi long vương đại hôn, nghị quyết của các trưởng lão đương nhiên vẫn cao hơn hết thủy, ngay cả long vương cũng không thể chống lại.

Nghe được Từ trưởng lão hạ lệnh, Sở Phong Lạc cả kinh, nói: “Trưởng lão, long tộc trước này vương hậu đều thập phần ân ái, tôn thượng vô tâm với ta, nếu cứ cưỡng cầu, chỉ sợ làm trái ý trời. Chi bằng chấm dứt tại đây.”

Từ trưởng lão hừ một tiếng: “Ân ái? Phu thê ân ái đều là chuyện sau khi thành thân, trong nhân gian còn không phải tùy ý phụ mẫu chỉ thị, thông qua mai mối, ngay cả gặp cũng chưa gặp, vấn đề tình cảm để sau thành thân nói cũng không muộn.”

“Việc trong tộc ta, dù sao cùng ngoại nhân bất đồng....”

Sở Phong Lạc còn định khuyên giải, sắc mặt Từ trưởng lão đã trầm xuống: “Phong Lạc, người không muốn thành thân cùng tôn thượng?”

Sở Phong Lạc nhất thời câm miệng không nói. Hấn đương nhiên muốn cùng Dạ Trạch Hoan thành thân, bao lâu nay, hấn vẫn đem Dạ Trạch Hoan đối đãi như thê tử tương lai của mình, niềm tin này đã thâm căn cố đế, hấn hoàn toàn không cách nào tưởng tượng một tương lai không có Dạ Trạch Hoan..... Nhưng trước nay mình đều xem bản thân như trượng phu bảo vệ chiếu cố nương tử, bỗng nhiên xảy ra thay đổi lớn như vậy, đối với Trạch Hoan, đối với chính mình, lại là tương lai thế nào đây?

Hấn không biết.

Trong long tộc, nam tử thuần âm phải học tập trong thời gian mang thai bảo hộ bản thân thế nào, làm một mẫu thân ưu tú thế nào, vì thời gian mang thai sẽ tạo cho mẫu thân thương tổn rất lớn, những thứ này là vấn đề trước đây hấn căn bản không hề nghĩ đến.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, mà hôn kì cũng dần dần tới gần.

Dạ Trạch Hoan bị giam lỏng trong phòng ngủ của mình, mắt thấy ngày mai đã thành thân, Dạ Trạch Hoan lười phản kháng nằm trên giường, đợi ngày mai đến.

Y đã nói rõ, sẽ không thích Sở Phong Lạc. Nếu Sở Phong Lạc muốn miễn cưỡng thành thân với y, y cũng sẽ không chạm vào hấn, hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ qua cả đời. Trong mắt y, Sở Phong

Lạc chính là ca ca của y, cùng Sở Phong Lạc chung sống là loạn luân, cũng không biết đám người kia nghĩ gì, cứ nhiên nghĩ ra thân sự này..... Muốn thành thân thì họ tự mà thành đi.

Dạ Trạch Hoan phần hận bất bình nghĩ, nhớ tới Sở Phong Lạc, y mới dần dần hồi tưởng người này có rất nhiều điểm kỳ quái, nguyên lai người này trước nay vẫn thích y, Dạ Trạch Hoan giật mình.

Vì cùng mình thành thân, Sở Phong Lạc có thể hay không không từ thủ đoạn, cả Vụ Ân Thành gần như đều do Sở Phong Lạc tác chủ, hắn nói một câu, mình đã không bị nhốt ở đây.....

Dạ Trạch Hoan đang suy nghĩ vấn đề này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng người nói chuyện.

“Thụy Vân, Phi Phong, các người không cần trông chừng, ta muốn cùng tôn thượng nói mấy câu.”

“Sở công tử, ngày mai đã thành thân, hôm nay vẫn muốn gặp mặt sao?” Thụy Vân che miệng cười.

“Đúng vậy, ta nghĩ tôn thượng có lẽ có chút không muốn, ta tới khuyên giải y, các người đi ăn chút gì, trừ phòng có để lại ít điểm tâm cho các người.”

“Đa tạ Sở công tử.”

Hai người đi xa, sau khi tiếng cửa lớn đóng mở qua đi, một tiếng cọt kẹt, cửa bị đẩy ra.

Sở Phong Lạc vẫn một thân hắc y.

Dạ Trạch Hoan nằm trên giường, động cũng không động.

“Tôn thượng, mấy ngày nay các trưởng lão phái người trông coi nghiêm ngặt, thuộc hạ cứu viện chậm trễ, vẫn thỉnh tôn thượng thứ tội.”

Dạ Trạch Hoan nhìn mặt Sở Phong Lạc, muốn nhìn ra ý đồ thật sự của hắn, lại phát hiện vẻ mặt của hắn bình tĩnh đến cực điểm.

“Tôn thượng, nhân dịp trời tối, nhanh chóng đi đi. Dọc đường đi ta đã chuẩn bị tốt, sẽ có người tiếp ứng tôn thượng, sẽ không có chuyện gì, qua hai ba tháng người lại quay về, đến lúc đó các trưởng lão cũng sẽ không sinh khí với người.”

“Người.....” Dạ Trạch Hoan cân nhắc ngôn từ. Sở Phong Lạc đã nhìn ra suy nghĩ của y, cười cười: “Không cần nghĩ cho ta, Trạch Hoan, ta vẫn chưa chuẩn bị xong cho việc sinh hài tử, sao có thể cùng người khác chung sống? Trên đời này người có thể khiến biểu ca ngươi vì y sinh hài tử đại khái còn chưa xuất hiện.”

Không, không đúng, trừ bỏ người này..... Hắn nguyện ý vì y làm bất luận chuyện gì.....

Sở Phong Lạc tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Dạ Trạch Hoan, một trận đau đớn, như dao nhọn đâm vào.

Dạ Trạch Hoan hồn nhiên không phát hiện, cười sáng lạng: “Vậy thì ta an tâm, biểu ca, khi khác tái kiến!” Y tả nhìn hữu nhìn, ra cửa.

Sở Phong Lạc lặng im nhìn theo bóng lưng của y, tiêu thất trong đêm đen không nhìn thấy nữa. Trước đó, Dạ Trạch Hoan ngay cả đầu cũng không quay lại.

Ngày đầu tiên sau khi Dạ Trạch Hoan rời khỏi, thân sự cũng theo đó bị hủy, nhưng nhất thành chi chủ thành thân, có rất nhiều người trong tộc đang du ngoạn bên ngoài cũng quay về, tặng không biết bao nhiêu hạ lễ, câu đầu tiên Sở Phong Lạc nói là hôn lễ kết thúc, mọi người không khỏi thầm thì to nhỏ.

Sở Phong Lạc nói là mình thả y đi, không muốn thành thân, nhưng rất nhiều người đều biết là long vương đào hôn, vì thế nhiều giả thuyết khác nhau đồn đãi xôn xao, nói rằng, Sở Phong Lạc từ nhỏ được dưỡng như nam tử dương tính, khí chất đặc biệt không ôn nhu, dọa long vương chạy mất.

Đối với lời đồn đãi Sở Phong Lạc cũng không cảm thấy có gì đáng quan tâm, kỳ thật đó cũng là sự thật, hắn có thể không quan tâm Dạ Trạch Hoan cường thế giống như hầu hết nam tử, nhưng không có nghĩ Dạ Trạch Hoan sẽ không quan tâm hắn so với nam tử bình thường còn dũng mãnh thiện chiến hơn.

Thực ra hết thấy mọi thứ sớm đã chấm dứt từ lúc Dạ Trạch Hoan nói một câu không thích, mà những biến cố khác, chỉ có thể do một mình mình chống đỡ.

Các trưởng lão đối với việc Sở Phong Lạc thả Dạ Trạch Hoan bày tỏ bất mãn mãnh liệt, yêu cầu hắn lập tức xuất thành tìm Dạ Trạch Hoan về, ba tháng nữa tìm không thấy thì trục xuất khỏi thành.

Từ lúc hôn lễ phát sinh biến cục, Sở Phong Lạc ở Vụ Ẩn Thành luôn bị người chỉ trích, hắn vốn là phó thành chủ của thành, lần này thả cho thành chủ chạy trốn, rất khó nói không có ý tưởng tình nghi soán vị.

Sở Phong Lạc cũng không biện bạch. Nếu đã bị người trong thành xa lánh, hắn cũng không cần ở lại trong thành tiếp tục xử lý sự vụ nữa. Sau khi đem mọi chuyện bàn giao cho tứ đại thành vệ, Sở Phong Lạc liền xuất thành đi tìm Dạ Trạch Hoan.

Người là hắn thả, hắn đương nhiên biết ở nơi nào, chưa tới ba ngày, hắn đã tìm được Dạ Trạch Hoan, đồng thời hắn cũng phát hiện, Dạ Trạch Hoan đang sống cùng một nam tử.

Trước nay Dạ Trạch Hoan chân lười, lười nói, lười động, trạng thái thường thấy chính là nằm trên giường, động cũng không động. Nhưng từ sau khi gặp nam tử này, Dạ Trạch Hoan lại biểu hiện một mặt khác thường.

Y cư nhiên cùng nam tử này cãi nhau.

Nam tử này tên là Phượng Thất, là bộ khoái của một địa phương cạnh Vụ Ẩn Thành gọi là Tổ Đông Môn trấn, xem Dạ Trạch Hoan như một thiếu niên không nhà đem về mà thu dưỡng.

Sở Phong Lạc âm thầm quan sát vài ngày, mình bạch mình rõ hết hy vọng, liền bỏ đi. Hắn cũng không quay về thành, chỉ nơi nơi phiêu bạt, trên đường bị một cơn bệnh nặng. Nửa năm sau bỗng nhiên vô tình một ngày nghe nói Vụ Ẩn Thành bị triều đình bao vây tiều tụy, lập tức chạy về.

Nhưng lại nhìn thấy, Dạ Trạch Hoan cùng nam tử kia cười cười nói nói, quan hệ thập phần ái muội, mà mọi người trong thành cũng đã xem Phượng Thất như long hậu. Mà Dạ Trạch Hoan cũng mơ hồ biểu hiện khí thế của nhất thành chi chủ.

Sau khi nguy nan của Vụ Ẩn Thành được giải trừ, Sở Phong Lạc cũng hiểu được đây là thời điểm hắn giao trả quyền lực, vì thế liền rời khỏi Vụ Ẩn Thành. Mấy tháng sau, nhiều lần nhận được lời mời của Tiêu Viễn Lan, bản thân cũng biết không thể cự tuyệt, đành đáp ứng giang thượng chi ước.

Đã sớm biết Tiêu Viễn Lan đối hắn có tình tứ khác biệt, nhưng vẫn luôn nghĩ Tiêu Viễn Lan chẳng qua là thiếu niên hoài xuân, sớm muộn sẽ buông tay, ai ngờ Tiêu Viễn Lan sẽ hạ trọng thủ, đối mình làm ra chuyện thế này, thân phận của y còn là địch nhân lớn nhất của Vụ Ẩn tộc họ, hoàng đế đương triều.

Nếu y biết thân phận của mình, đại khái sẽ lập tức biến sắc giết hắn đi. Sở Phong Lạc nhớ lại Tiêu Viễn Lan vốn là Lan đệ khờ dại, ai ngờ vừa quay đầu, Lan đệ hạ được cường bạo hắn, nếu chuyện như vậy còn làm được, thì giết hắn cũng không có gì đáng nói.

Dù sao y là quân vương, sống nhiều năm trong tranh đấu, tâm cơ không biết thâm trầm cỡ nào.

Sở Phong Lạc trong lòng dâng lên một trận hàn ý.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tiêu Viễn Lan thản nhiên hỏi. Cho dù đã phát tiết, vẫn không rút tính khí ra, lưu lại trong cơ thể Sở Phong Lạc.

Mồ hôi thấm ướt tóc mai, thuận theo gương mặt trắng như ngọc của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc cảm giác y có một loại uy nghiêm mãnh liệt, dù là lúc ở trên giường y phục bán mở, cũng khiến người khác nhìn không được có một loại cảm giác muốn quỳ xuống, nhìn thấy nhiều người đối y tất cung tất kính đáng lẽ phải nghĩ đến, chỉ có uy nghi của đế vương, mới có thể khiến một thiếu niên có uy quyền như vậy.

“Không nghĩ gì cả.” Sở Phong Lạc quay đầu đi, không nhìn y. Chỉ mới vừa động, tay đặt dưới thân liền cảm giác đau đớn tê dại không chịu nổi, cơ hồ nhưng đã bị đè đứt.

Tiêu Viễn Lan hừ một tiếng.

“Xin người sớm lấy ra chút.” Sở Phong Lạc mặt lạnh nói.

Đã tiết, ắt hẳn sẽ mang thai, nhưng không biết phóng lâu vậy có thể gặp bất trắc gì không.

Tiêu Viễn Lan chậm rãi lộ ra tiểu ý: “Đừng loạn động....”

Sở Phong Lạc vừa định hỏi vì sao, thứ gì đó trong cơ thể từ từ cương lên làm nụ cười của Tiêu Viễn Lan có vẻ càng thêm đặc ý.

Sở Phong Lạc không thể động đậy, đến ngay cả giấy dựa cũng có điểm nực cười không tự lượng sức, chỉ có thể nằm tùy ý Tiêu Viễn Lan lăng nhục, qua lâu như vậy, vốn nghĩ ác mộng rốt cục cũng trôi qua, ai ngờ hưng trí của Tiêu Viễn Lan lại nổi lên. Sở Phong Lạc tràn đầy cảm giác vô lực.

Cổ nén khó chịu khi dị vật trong hạ thể từ từ trướng đại, Sở Phong Lạc không nói gì nhìn hồng tiêu trướng đỉnh —— hai ba ngày trước hôn lễ, thời điểm tân phòng vừa bày trí xong còn tỉnh mình qua nhìn thử, rõ biết đây là một hồi kính hoa thủy nguyệt, lại giả như không có gì cũng mọi người miễn cưỡng tươi cười, sau lại phải chịu đựng đa phần thị phi đồn đãi..... Hôm nay lại mơ hồ phảng phất như động phòng vô duyên lúc đó..... Bị phiên hồng lăng, uyên ương cân chăm.....

Tiếc là cuối cùng lại thay đổi một người, Sở Phong Lạc phát giác bị nam nhân đặt dưới thân hiển nhiên không dễ dàng chấp nhận giống như mình tưởng tượng, cảm giác nhục nhã cường liệt dâng lên trong lòng, nếu lúc này còn chút khí lực, Sở Phong Lạc biết động tác đầu tiên của mình chính là một kiếm đâm chết Tiêu Viễn Lan.

“Tiêu Viễn Lan..... Người sẽ hối hận.....” Sở Phong Lạc hữu khí vô lực nói.

Chỉ làm một lần đã gần như muốn lấy mạng của hắn, huống hồ lại làm lần nữa.

Thân thể nam tính vốn không phải trời sinh thích hợp tiến nhập, cho dù là nam tử âm tính của Long tộc, trong giai đoạn trưởng thành cũng sẽ huấn luyện hậu đình của mình nhằm giúp bản thân sẽ không dễ dàng bị thương sau khi thành thân.

Thì tại vì khi ra đời giám định phạm sai lầm, tạo nên hậu quả nghiêm trọng như vậy. Ngoại trừ thể chất bất đồng, hắn cùng một nam tử dương tính chẳng khác gì nhau, thậm chí vì để xứng với Dạ Trạch Hoan, hắn đã trả giá khổ cực cùng nỗ lực gấp trăm lần, trở thành đệ nhất dũng sĩ của Vụ Ân Thành..... Hiện tại điều này cũng thành trò cười trong Long tộc.

Nghe nói mình sau khi sinh, đêm cực âm vẫn không xuất hiện, thẳng đến tám tháng sau Dạ Trạch Hoan ra đời.

Hắn cùng Dạ Trạch Hoan là chỉ phúc vi hôn, sau vì mẫu thân Dạ Trạch Hoan khó sinh qua đời, phụ thân tuần tình tự vận, kết quả giám định đêm cực âm lại là một âm một dương, hai người vừa vận là thiên tác chi hợp, mai sau dù thế nào cũng phải thành thân, huống hồ Dạ Trạch Hoan thập phần mỹ lệ, đúng là một trong những đặc thù của nam tử âm tính, hoặc có thể chính vì đủ loại trùng hợp, muốn xét lại cũng không ai biết.

“Nếu nói nhất định phải hối hận, ta chỉ hối hận vì sao không sớm thương người.” Tiêu Viễn Lan lạnh lúc đem mình từ trong cơ thể Sở Phong Lạc rút ra, lật cơ thể Sở Phong Lạc lại, lưng hướng về phía mình, động tác lại cẩn thận đến cực điểm. Sau khi điều chỉnh tư thế song phương xong xuôi, Tiêu Viễn Lan mới lần thứ hai ý đồ tiến vào.

Tiêu Viễn Lan vì nghe nói từ thể từ phía sau này có thể sẽ không chịu nhiều thương tổn cho lắm, nên không ngại phiền như vậy.

Vừa này nhìn thấy vẻ mặt cổ nén thống khổ của Sở Phong Lạc, quả thực làm y hoảng sợ. Mặc dù y có hậu cung phần đại tam thiên, nhưng không ai có thể làm điểu đi tưởng niệm của y đối với Sở Phong Lạc.

“Tiêu Viễn Lan, người kẻ điên này.....” Sở Phong Lạc bị bắt đổi thành tình trạng quỳ sắp, tư thế cảm thấy thẹn như vậy, khiến hắn nhịn không được tức giận mắng ra tiếng.

Tiêu Viễn Lan vì cái gọi là yêu mà làm ra chuyện dâm tiện nhường này, vì thỏa mãn tình dục bản thân mà bức bách đối phương bày ra tư thế khiến người nhục nhã, hết thấy những thứ này đều làm Sở Phong Lạc phản cảm tới cực điểm.

“Người ráng chịu đựng, Phong Lạc.....” Tiêu Viễn Lan thì thảo tự nói, rốt cục nhịn không được, trực tiếp đâm vào nội huyết của Sở Phong Lạc. Tư thế phía sau lưng này giúp y tiến vào càng sâu, tại lúc Sở Phong

Lạc vì đau đớn trong nháy mắt mà la lên thảm thiết, Tiêu Viễn Lan đồng thời không kiềm được phát ra tiếng rên rỉ khoái cảm.

Thân thể này dẻo dai hữu lực, nội huyết chặt chẽ mắc mứu mềm mại, quả nhiên là người y thích nhất.... Nhưng mà y đã vì họ mà lựa chọn một con đường vĩnh viễn không nhìn thấy ánh sáng, không bao giờ có thể quay đầu lại nữa, chỉ có thể đi con đường này tới cùng mà thôi.

“Phong Lạc.... Tha thứ....” Tiêu Viễn Lan nằm trên người Sở Phong Lạc, gắt gao ôm lấy eo Sở Phong Lạc, thân thể cường tráng lộ ra một loại hào quang mật sắc, làm y cơ hồ có chút không cảm lòng nổi, vân vân chơi đùa một bên nhũ thủ của Sở Phong Lạc.

Hai tay Sở Phong Lạc bị trói ở phía sau vô lực phản kháng, dù có đau đớn hơn nữa cũng vô pháp chống cự tầng tầng tình dục lan tràn, mồ hôi lạnh chảy nhễ nhại.

“Tiêu Viễn Lan, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Nghe được lời nói bao hàm hận ý của Sở Phong Lạc, Tiêu Viễn Lan không khỏi toàn thân run lên, cũng không nói lời nào, cứ vậy tiếp tục động dục. Sở Phong Lạc hét lên một tiếng đau đớn, cắn răng im lặng nhẫn nại. Cảm giác hạ thân của mình từ từ cương lên, dần dần có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Đau đớn ma sát dưới động tác thông thả của Tiêu Viễn Lan gần như không đáng kể, mà khoái cảm ban sơ nó mang đến lớn hơn hết thảy, Sở Phong Lạc thậm chí hy vọng Tiêu Viễn Lan thô bạo một chút, hắn có thể biến thành một trận ẩu đả bạo lực, chứ không phải như bây giờ ái muội dâm loạn đến cực điểm.

“Tiêu Viễn Lan người kẻ điên này, có giỏi thì giết ta đi....” Mồ hôi của Sở Phong Lạc cứ nhỏ xuống gối, làm hắn càng tức giận nhục nhã không phải bị Tiêu Viễn Lan cưỡng bạo, mà là dưới tình huống như vậy, bản thân cứ nhiên đạt gần tới đỉnh tình dục. Bản thân trước nay tự chủ cao vẫn cho đó là chút ít kiêu ngạo, cho dù có thâm ái mộ Dạ Trạch Hoan, Sở Phong Lạc cũng chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ vì tiếp xúc của nam nhân mà có phản ứng kỳ quái này.

“Ta sao có thể đành lòng giết ngươi?” Giọng nói của Tiêu Viễn Lan dịu dàng, lại làm người khác tự đứng sinh ra một loại hàn ý.

“Ngươi không giết ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi!” Hắn ý đồ thoát khỏi khống chế của Tiêu Viễn Lan, lại bị hai tay Tiêu Viễn Lan gắt gao khống chế hai bên hông, động cũng không thể động.

Thống khổ bất lực cùng cảm giác dục vọng dâng tràn của bản thân đã muốn xuất ra, làm cho lý trí của Sở Phong Lạc bị kéo căng đến cực điểm, tựa hồ lại có một tia áp lực sắp sửa căng đứt, khiến hắn cả người lâm vào cuồng loạn. Hắn nói năng gần như lộn xộn ra sức mắng Tiêu Viễn Lan hiểm ác đê tiện, Tiêu Viễn Lan cũng không sinh khí, ánh mắt giống như sóng trên mặt hồ, hơi hơi rung động, tựa hồ đập vào trong lòng người, đáng tiếc Sở Phong Lạc cũng không nhìn thấy.

“Phong Lạc, đừng quên thân phận của ta. Nhưng lời này chúng ta có thể lên nói với nhau, nếu có người tại bên cạnh, đây chính là trùng long chi tội.” Tiêu Viễn Lan thần nhiên nói, vẫn đang tiếp tục động tác không nhanh không chậm.

Tình sự luân phiên cũng không hao tổn của y nhiều tinh lực lắm, đến ngay nói chuyện vẫn thập phần trung khí, Sở Phong Lạc cảm giác ý tưởng của bản thân hy vọng y mau chóng kết thúc một chút đại khái chính là một loại hy vọng xa vời mà thôi.

“Tiêu Viễn Lan, ngươi rốt cục muốn gì....” Đối với phản ứng thâm trầm lạnh nhạt của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc càng ngày càng thấy sợ hãi, hắn từ trong giọng nói khô khan lạnh nhạt của y không nghe ra thật giả, không biết y rốt cục là uy hiếp, hay là ôn nhu quan tâm. Nhưng không hề nghi ngờ chính là, Tiêu Viễn Lan sẽ không buông tha hắn, mà muốn gắt gao đem hắn khống chế tại bên người. Đây hàm ý rằng Tiêu Viễn Lan sẽ không giải bỏ tán công chi độc trên người hắn.

“Ngươi tự nhiên sẽ biết.” Tiêu Viễn Lan thần nhiên nói, trong mắt ánh lên một tia sâu khó không hợp tuổi của y —— Sở Phong Lạc sẽ không hiểu, có bao nhiêu yêu, thì có bấy nhiêu đau, mà những điều này đều do một mình y gánh vác, thậm chí là do Sở Phong Lạc gia tăng trên người y.

Tiêu Viễn Lan chậm rãi vuốt ve tấm lưng nhẵn bóng của Sở Phong Lạc, trong lòng một trận đau đớn, chậm rãi đem dịch thể cao trào bắn ra trong cơ thể Sở Phong Lạc.

Vào lúc gặp gỡ ban đầu, y cũng không cảm giác người này đặc biệt, mà là từ những lần gặp gỡ sau, phát hiện chỉ có người này mới thật tâm đối với y tốt, không vì bất kỳ mục đích gì mà đối y tốt. Tính cách hần nhìn có vẻ trầm ổn lãnh tĩnh kỳ thật thập phần đơn thuần, y cảm giác linh hồn mình như tìm được chốn quay về, chính là mặc kệ y mình thị ám thị, Sở Phong Lạc đều ra vẻ không biết.....

Là chính mình đem hai người đẩy vào tuyệt lộ này.

Tiêu Viễn Lan lộ ra một tia cười khổ, chậm rãi cúi đầu, hôn lên lưng Sở Phong Lạc.

Nếu là người khác, đương nhiên có thể đi theo Sở Phong Lạc lưu lạc thiên nhai, nhưng mình thân là vua một nước, hiển nhiên không thể bỏ mặc quốc sự, chỉ có hai biện pháp buông tha hoặc cưỡng bách hần ở bên cạnh mình. Mà bản thân lại lựa chọn để cho cả hai cùng nhau đi vào con đường hủy diệt này.

Sở Phong Lạc cảm giác dịch thể của Tiêu Viễn Lan lại tuôn vào bên trong cơ thể, móng bị nâng lên nội huyết vì lấp đầy quá nhiều dịch thể mà không ngừng trào ra, Sở Phong Lạc có loại cảm giác tuyệt vọng, toàn thân cũng hơi chút phiếm lạnh.

Tuy rằng hần không biết thời điểm thai nghén hài tử sẽ phát sinh cái gì, nhưng cũng biết, từ lúc mang thai trở đi, cơ thể mẹ sẽ có hơn nửa sức lực dùng để chống đỡ thai nhi phát triển, vậy nên nam tử âm tính trong thời gian thai nghén sẽ suy yếu cực độ.

Tiêu Viễn Lan cởi đai lưng đang trói Sở Phong Lạc ra, vì hần nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay mỗi nhừ, Sở Phong Lạc dần không được tức giận, chính là trở tay dẫm một quyền, bị Tiêu Viễn Lan dễ dàng bắt lấy cổ tay, nhưng không buông ra, trầm mặc nhìn hần.

Sở Phong Lạc nhớ tới bị mất toàn bộ nội lực, xem ra đến cuối cùng vẫn là bị Tiêu Viễn Lan hoàn toàn khi dễ, trong lòng một trận buồn bực, muốn thu hồi tay, Tiêu Viễn Lan lại vẫn nắm chặt không buông, ánh mắt sâu xa nhìn hần.

Sở Phong Lạc bỗng nhiên cảm giác một loại ảo tưởng hít thở không thông, ánh mắt Tiêu Viễn Lan sâu đến cơ hồ không thấy đáy, rất sâu rất sâu nhìn hần.

“Phong Lạc, chỉ có vậy, người mới bằng lòng nhìn thẳng ta.”

“Người là đồ điên.....” Sở Phong Lạc vốn tưởng rằng một trận bỗng nhiên có cảm giác vô lực. Hần hận Tiêu Viễn Lan, hận y vì sao lại ích kỷ như vậy, vì cái gọi là ái năng của mình mà làm ra chuyện tán tận lương tâm thể này, nhưng đối với Tiêu Viễn Lan điên cuồng đến muốn đẩy song phương vào cảnh hủy diệt, lại có một tia sợ hãi.

Nhưng vốn cũng đã đối tượng lai của mình tuyệt vọng Sở Phong Lạc lập tức trấn tĩnh lại, hồ hững nhìn thoáng qua Tiêu Viễn Lan, đẩy y ra, đột nhiên vừa đứng lên, dịch thể màu trắng từ nơi tư mật của hạ thể xuôi theo bắp đùi lõa lồ chảy xuống, vụn phần dâm mị. Mà nơi bị sáp nhập thời gian dài đại khái cũng đã sưng đỏ, tưởng đau đến khó mà chịu đựng.

Sở Phong Lạc xuống giường thử đi từng bước, liền cảm giác toàn thân giống như bị người hành hung một trận bủn rủn đau đớn, hạ thể tê liệt đau đớn cũng làm hần di chuyển trở nên vụn phần khó khăn.

Sở Phong Lạc khê run, muốn té ngã trên mặt đất, Tiêu Viễn Lan vượt lên trước một bước đỡ hần, hần lập tức bắt đầu giãy dụa, hai người lăn lộn trên mặt đất, xoay đánh vào nhau.

Nhưng lúc này khí lực hai người cách xa, Sở Phong Lạc căn bản khó có thể thoát khỏi khống chế của Tiêu Viễn Lan, bị Tiêu Viễn Lan đè lại, không thể nhúc nhích. Sở Phong Lạc thở hổn hển, Tiêu Viễn Lan vẫn đang bình tĩnh như nước, yên lặng chăm chú nhìn hần.

“Phong Lạc, đừng lộn xộn, nếu không ta sẽ tiếp tục trói ngươi lại, ngươi không muốn tiếp tục mất tự do nữa chứ.”

“Tiêu Viễn Lan, ngươi rốt cục muốn thế nào?” Sở Phong Lạc lạnh lùng nói.

“Không có gì, ta chỉ muốn mang ngươi quay về kinh, vĩnh viễn lưu lại người bên cạnh ta.”

Y còn chưa dứt lời, Sở Phong Lạc đã mạnh mẽ vùng vẫy, muốn từ dưới thân y thoát ra: “Tiêu Viễn Lan! Người muốn..... muốn.....”

“Ta thật cao hứng, người có ấn tượng rất sâu đậm với tên của ta, bất qua nếu người gọi ta Lan, ta sẽ càng cao hứng.” Tiêu Viễn Lan khe khẽ phun ra ái ngữ, “Phong Lạc, đừng lo, bất luận thế nào, ta sẽ không tổn thương người mà ta yêu. Ta sẽ không để người làm thái giám, ta muốn người làm phi tử của ta, làm hoàng hậu của ta.”

Sở Phong Lạc vừa nghe câu này, so với vừa nãy càng tức giận hơn, Tiêu Viễn Lan không biết thân phận của hắn, đã tự tiện đưa ra quyết định, cũng không để ý đến cảm thụ của hắn, nếu hắn chỉ là một nam tử bình thường, đây là việc kinh thế hãi tục, làm nhục quốc thể, hắn là người long tộc, thế gian lại lưu truyền lời đồn đãi «Long tộc muốn đoạt thiên hạ», long tộc cùng y đã sớm kết thù oán.

Nghĩ đến sẽ tiếp tục bị Tiêu Viễn Lan biến thành như cầm sủng mà lăng nhục, trong lòng Sở Phong Lạc càng hận ý nan bình. Có lẽ trong bụng hắn đã sớm có hài tử, một sinh vật hắn chưa từng nghĩ đến..... Mặc dù biết sự thật mình là nam tử âm tính đã hơn nửa năm, thế nhưng Sở Phong Lạc vẫn không thể hoàn toàn chấp nhận điều này, vậy nên thà rằng đi ẩn cư cũng không chịu cùng một nam tử trải qua cả đời, từ nay về sau hầu hạ dưới thân nam tử.

Mà với võ công cao cường cùng cách hành sự bá khí trầm ổn của hắn, tại trong nửa năm lưu lạc giang hồ này, cho dù nam tử dương tính long tộc rõ nội tình nhìn thấy hắn, cũng chỉ có ngưỡng mộ chi tâm chứ không có hôn thú chi ý. Mà khi hắn gặp được người cùng tộc, cũng đã sớm muốn tránh xa.

Hiện tại trong bụng mình có lẽ đã sớm châu thai ám kết.

Tưởng tượng đến điều này, Sở Phong Lạc liền cảm giác có một loại tuyệt vọng tựa như thủy triều ập đến.

“Phong Lạc, người hảo hảo chuẩn bị, ngày mai khởi hành, chuẩn bị hồi cung.” Tiêu Viễn Lan nhẹ nhàng thần nhiên, phẳng phất như vô sự.

“Tiêu Viễn Lan, người không giết ta, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ thật giết người.” Sở Phong Lạc lạnh lùng nói.

“Người hận ta cũng tốt, vậy trong lòng người vẫn sẽ nghĩ về ta.” Tiêu Viễn Lan ghé vào lỗ tai hắn khe khẽ thì thầm, Sở Phong Lạc cảm giác hắn giống như hữu ý vô tình muốn khiêu khích điểm mẫn cảm phía sau tai mình, cả người không khỏi hơi run lên.

Tiêu Viễn Lan thì thầm, đè lên thân thể Sở Phong Lạc, môi nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt hắn, Sở Phong Lạc hơi giãy dụa, lại phát hiện giữa hai người đã không còn chút khe hở, cơ hồ dán sát vào nhau hợp cùng một chỗ, mà nóng rực của Tiêu Viễn Lan lại bắt đầu rực rộ.

Toàn thân Sở Phong Lạc cứng ngắt, cảm giác mồ hôi từ từ thuận theo trán chảy ngược vào tóc. Mà Tiêu Viễn Lan vẫn đang đè trên người hắn, hai người thoáng im lặng, trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh vô thanh.

Sở Phong Lạc bình sinh chưa bao giờ gặp được người đối với hắn ôm dục vọng sâu nặng như thế, cho dù là lúc trước ở Vụ Ẩn Thành, cũng là nam tử âm tính bày tỏ ái ý với hắn, mà lúc hành tẩu giang hồ, cũng là nữ tử hướng hắn ám trịch phương tâm, nhưng Tiêu Viễn Lan cư nhiên không chỉ một lần rồi một lần biểu hiện tính thú với hắn, này không thể không khiến hắn hoài nghi mất Tiêu Viễn Lan có vấn đề.

Lại đến lần nữa đại khái sẽ bị hắn làm tàn đi. Sở Phong Lạc có điểm vô lực, nhìn nóc nhà, lộ ra biểu tình mệt mỏi vô lực.

Tiêu Viễn Lan lẳng lặng nhìn hắn hồi lâu, đứng lên, còn muốn đưa tay nâng Sở Phong Lạc từ trên mặt đất dậy.

Sở Phong Lạc nhìn thấy dục vọng của y còn đang cương cứng, lại không để ý buông tha lần phát tiết này, hiển nhiên là định cố nhịn xuống, vốn nghĩ đẩy y ra, tâm cũng có chút không đành lòng, nương theo lực đạo của y đứng dậy.

Tiêu Viễn Lan ôm lấy eo hắn, lại ở trên mặt hắn nhẹ nhàng hôn một cái. Cả người hắn cơ hồ bị Tiêu Viễn Lan ôm vào trong lòng, một loại cảm giác khuất nhục khó mà dùng ngôn từ hình dung khiến hắn xoay người qua, gờ tay cho Tiêu Viễn Lan một chưởng.

Võ công của Tiêu Viễn Lan không kém, một chưởng này lại không tránh khỏi, trên gò má trắng ngần như ngọc nhất thời trở nên đỏ ửng. Thuở nhỏ y đã là thiên chi kiêu tử, chưa từng bị ai đánh.

Tiêu Viễn Lan âm trầm nhìn Sở Phong Lạc hồi lâu, bỗng nhiên đẩy hắn ngã lên chiếc bàn cạnh y.

Lực đạo mạnh mẽ, làm Sở Phong Lạc nằm ngã ngửa trên bàn, giống như cá nằm trên thớt, mặc người xâm phạm. Y phục trên người hắn đã bị Tiêu Viễn Lan xé đến nhìn không ra dạng gì, lộ ra lồng ngực rắn chắc hữu lực, vòng eo cứng cáp mà hữu lực.

Tiêu Viễn Lan vốn chỉ định dọa唬 hắn, nhất thời cũng kiềm không được ý loạn tình mê.

“Người tái nhân....” Tiêu Viễn Lan hạ thấp âm lượng đến cơ hồ nghe không rõ.

Vốn định cứ như vậy tha Sở Phong Lạc, nhưng cố nén tình dục đối với một người lần đầu đối diện chí ái, hơn nữa đối thiếu niên thực tủy tri vị mà nói, hiển nhiên là một loại tra tấn cực đại.

(đã ăn liền nhớ hương vị, muốn ăn nữa)

Tiêu Viễn Lan nâng chân Sở Phong Lạc lên, thập phần từ tốn ôn nhu tiến vào trong thân thể Sở Phong Lạc.

Lại lần nữa bị nhục đạo xâm nhập, Sở Phong Lạc mất hết nội lực đã vô lực thừa nhận, không qua bao lâu trước mắt liền dần dần trở nên tối đen, mất đi tri giác.

3. Chương 3

Giường dưới thân đang đưa không ngừng, giống như đang lắc lư khiêng đi.

Sở Phong Lạc từ từ mở mắt....

Đây là một chiếc mã xa, hơn nữa lớn đến kinh người. Sau khi đặt một chiếc giường lớn, vẫn còn không gian cực rộng. Mà bày trí trong xe thập phần xa hoa huy hoàng, hiển nhiên đây là xa liền chuyên dụng của hoàng gia.

Sau khi biết mình bị Tiêu Viễn Lan vận chuyển vào cung, từ đây làm nam sủng của y, Sở Phong Lạc tuyệt vọng chưa từng từ bỏ việc phản kháng, nhưng qua nhiều lần giao thủ cùng Tiêu Viễn Lan, vẫn không ngừng bại trận, theo đó mà đến chính là bị Tiêu Viễn Lan cưỡng ép tiến vào.

Tuy rằng Tiêu Viễn Lan bận tâm thể diện của hắn, mỗi lần đều sẽ lệnh mọi người tránh đi, nhưng những dấu xanh tím lan tràn từ cổ đến tận tay chân trên cơ thể hắn căn bản không thể che dấu hoan ái gần như chưa từng ngừng lại, mà ánh mắt kỳ dị của người khác càng khiến hắn cảm thấy phần nộ nhục nhâ. Hơn mười ngày liên tiếp, Tiêu Viễn Lan cơ hồ không nói câu nào đã đem hắn áp đảo trên mặt đất, trên tường, trên bàn..... Tại dưới tình dục cường thịnh của Tiêu Viễn Lan, tình cảm huynh đệ còn sót lại của Sở Phong Lạc đối với Tiêu Viễn Lan cũng dần dần phai nhạt.

Tiêu Viễn Lan đối với việc hắn quyền đảm cương đã cho đến nay vẫn không sinh khí, cũng không thật sự phản kháng, chỉ tùy tiện kháng cự mấy cái, liền hủy đi chiêu thức của hắn. Lúc đánh nhau thân thể tiếp xúc với nhau, y đương nhiên nhịn không được, liền đem Sở Phong Lạc áp đảo.

Y vốn định cảnh cáo Sở Phong Lạc đừng tiếp tục làm ra những phản kháng vô vị nữa, nó chỉ khiến y không thể khống chế bản thân, nhưng lại lưu luyến tiếp xúc càng thêm sâu sắc với người mình thích, Tiêu Viễn Lan bèn không nói gì.

Sở Phong Lạc chậm rãi đi bên cạnh Tiêu Viễn Lan, Tiêu Viễn Lan vốn muốn ôm eo hắn, lại bị đẩy ra, Tiêu Viễn Lan cũng không sinh khí, cười cười đi một bên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn đang thập phần ôn hòa.

Sở Phong Lạc vốn một mực ở trên mã xa, nhưng vì Tiêu Viễn Lan thấy sắc mặt hắn không tốt, bèn dắt hắn xuống xe hít thở.

Sở Phong Lạc có chút tâm thần bất định, phía sau là thị vệ đi theo, ai cũng mang theo đoản đao....

Nếu mất đi cơ hội này, về sau sẽ giống như bao nhiêu nữ tử mỹ lệ vĩnh viễn bị nhốt bên trong nhà giam thâm cung. Người ta là giai lệ hầu hạ quân vương, còn hắn là nam sủng vạn người thóa mạ.

Sở Phong Lạc bỗng nhiên xoay người ra sau, từ bên hông thị vệ rút đao ra, chém về phía Tiêu Viễn Lan.

Tiêu Viễn Lan bất ngờ không kịp phòng bị, ánh đao lướt qua, cắt một đường thật dài từ bụng đến ngực, y phục cắt rách, chỗ sâu nhất cứ nhiên đến một tấc. Y về mặt kinh ngạc nhìn Sở Phong Lạc, tựa hồ không thể tin được vì sao hắn lại xuống tay với y.

Tiêu Viễn Lan có một đôi mắt lay động lòng người, mọi khi đều là thần sắc lạnh nhạt, lúc này đây trong mắt bỗng nhiên toát ra một loại đau đớn tuyệt vọng không thể nói nên lời.

Y là như vậy tuyệt vọng yêu mình.

Có lẽ làm y đau, không phải vết thương, mà là mình đã chém xuống một đao ở trong lòng y.

Sở Phong Lạc hơi giật mình, cảm giác bỗng dưng có chút đau lòng, nhẹ buông tay, đao liền từ trong tay rút xuống.

Tuy rằng bọn thị vệ xông lên đề Sở Phong Lạc lại, nhưng Tiêu Viễn Lan đã bị thương, máu tươi từ trong vết thương tuôn xối xả.

Sở Phong Lạc bị thị vệ bắt lấy, mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Nếu như vừa nãy ta có một phần nội lực, người khó còn mạng để sống?”

Khuôn mặt trắng ngần của Tiêu Viễn Lan tràn ra một tia mỉm cười, một tay ấn miệng vết thương, biểu tình đã khôi phục lạnh nhạt thanh nhàn như thường lệ: “Phong Lạc, người biết rõ với bộ dạng hiện tại không giết được ta, vì sao vẫn động thủ? Người là muốn chết, có phải hay không? Người nên biết, chính là người có chết, ta cũng sẽ không buông tha cho người.”

Giọng nói dịu dàng khiến Sở Phong Lạc toàn thân chấn động, không tin nhìn Tiêu Viễn Lan, sau khi hắn bị Tiêu Viễn Lan nhục nhã như vậy, giữa họ, chỉ một người có thể sống tiếp, nếu không giết được Tiêu Viễn Lan, cũng chỉ có mình chết.

Không thể tưởng được một đao cuối cùng này cũng thất bại.

Y nói hắn có chết cũng sẽ không buông tha hắn. Điều đó phải chăng hàm ý cho dù là thi thể của hắn, y cũng sẽ không buông tha?

Nếu ngay cả chết mình cũng không thể, vậy phải chăng báo hiệu cuộc đời này muốn trốn thoát khỏi người kia là trăm triệu lần không thể?

Sở Phong Lạc bị thương cười, ngực bỗng dưng cảm giác một cơn ghê tởm, liền nôn ra một ngụm toan thủy.

Sắc mặt Tiêu Viễn Lan vì mất nhiều máu mà hơi tái nhợt, nhìn thấy Sở Phong Lạc nôn mửa, lập tức lộ ra một tia ưu tư, sau nhìn thấy hắn cũng không có dị trạng, tức khắc khôi phục ung dung như thường: “Người đau.”

Thủ vệ bên cạnh tiến lên nói: “Hoàng thượng.”

“Đem hắn trời vào giường, không cho phép hắn rời giường nửa bước.”

Nghe thấy mệnh lệnh của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc đã muốn biến sắc, nhưng nôn mửa liên tục khiến hắn khó có thể phản kháng, càng khiến hắn kinh hoảng hơn chính là, khi không, hắn lại nôn.

Chẳng lẽ là..... nôn nghén? Đáy lòng dâng lên một ý niệm đáng sợ, Sở Phong Lạc không thể khắc chế toàn thân run rẩy, chuyện khiến hắn sợ hãi nhất không ngờ đã đến.

Sở Phong Lạc trong khoảng thời gian ngắn thể nhưng không biết nên phản ứng thế nào.

Từ lần đầu tiên tại khách điểm của Nam Giang thành cùng Tiêu Viễn Lan phát sinh tình sự tới nay, đã qua hơn một tháng, trong một tháng này, cơ hồ hàng đêm triển miên, người long tộc cũng không phải là khó thụ thai, chỉ là thời gian mang thai rất tàn phá cơ thể mẹ, mới có thể dẫn đến khó sinh.

Hơn một tháng này, đã muốn đủ cho hần mang thai một trăm lần.

Sở Phong Lạc tuyệt vọng nhìn bụng mình vẫn chưa nhô lên, nơi đó sẽ thai nghén một hài tử hần chưa từng nghĩ tới, một nghiệt chủng bị cường bạo mà sinh ra.

Hài tử.... Tha thứ cho ta..... Con vốn không nên xuất hiện trên thế gian này.....

Sở Phong Lạc thản nhiên nghĩ, theo trực giác vận khí một chuồng đánh chết thai nhi chưa thành hình trong bụng, tay vừa động, mới nhớ tới hai tay của mình đã bị trói ở đầu giường, hai chân cũng tách xa ra, cột vào chân giường.

Cho dù không bị trói, hần đã mất nội lực, cũng không thể tái vận công.

Biện pháp duy nhất, tựa hồ chỉ còn cách nhờ vào được lực phá thai, nhưng mà hần bị Tiêu Viễn Lan giam cầm, phải làm sao mới có thể lấy được được vật phá thai?

Hần nửa đời tuyệt ngạo, thà rằng ẩn cư sơn lâm, cũng không nguyện gả cho một nam tử dương tính long tộc, với hần mà nói, để người khác biết được hần cư nhiên có thể thụ thai, so với bị Tiêu Viễn Lan cường bạo càng khốn nhục hơn.

Chẳng lẽ để mặc bụng theo mỗi ngày trôi qua mà lớn lên cuối cùng bị người ta phát hiện?

Sở Phong Lạc càng ngày càng lo, thì cảm giác dây thừng buộc càng chặt hơn, dây cột chỗ cổ tay cổ chân, có lẽ đã ma sát trầy, một loại đau đớn nóng rực.

Trời dần dần tối đi.

Tiêu Viễn Lan chậm rãi đi vào xa liền bày trí đến giống như cung điện.

Thương của y chỉ là ngoài da, băng gạc quấn bên hông, nhất kiện trường sam bạch sắc bằng tơ tằm khoác tùy ý trên người, tiêu sái mà tuyệt lệ.

Sau khi vào phòng, Tiêu Viễn Lan liền cởi ngoại sam khoác trên người ra, quăng qua một bên, trên eo của y dùng băng gạc bạch sắc băng bó, hiện rõ thân hình cường tráng, làn da trắng nõn nơi gần bờ vai lõa lồ cứng cỏi, bên trong đáng vẻ biếng nhác tựa hồ chứa đựng tinh lực vô hạn, phảng phất như một hùng sư trẻ tuổi mỹ lệ, lúc tĩnh nhàn hạ, lúc động kinh người.

Sở Phong Lạc hoảng sợ phát giác mình cư nhiên trừng mắt nhìn thân thể của Tiêu Viễn Lan một hồi lâu, vội vàng quay đầu, thân thể cơ hồ có hơi trở nên khấn trương.

Loại tư thế giống như mở đùi ra này, Tiêu Viễn Lan nhất định sẽ không bỏ qua.

Sở Phong Lạc bắt đắc dĩ thở dài, đối với Tiêu Viễn Lan tình dục tràn đầy đã muốn vô lực. May y là Hoàng Đế, có hậu cung ba ngàn, nếu là nam tử bình thường, có mấy nữ nhân có thể chịu nổi.

Nhưng y là hoàng đế, tựa như muốn cùng hần một nam nhân cũng không dễ.

Sở Phong Lạc nhú mày, bỗng nhiên có loại cảm giác buồn nôn, lại muốn nôn.

Tiêu Viễn Lan sắc mặt đại biến, không chút nghĩ ngợi liền cởi bỏ dây thừng cho hần, liếc mắt nhìn đến cổ tay hần mà đau lòng đều là vết thương ma sát trầy, trong lòng càng hoảng loạn, khúc dây thừng buộc thật chặt, tháo thế nào cũng tháo không ra, lúc thật vất vả tháo ra được, Sở Phong Lạc đã nhịn không được nôn ra.

Tiêu Viễn Lan nửa ôm thân trên của hần, để hần nửa nằm trong lòng mình, đem những thứ trong dạ dày nôn ra đất. Trước đó đã từng nôn rồi, lần này chẳng nôn ra gì, chỉ là nôn khan.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Tiêu Viễn Lan đều là vẻ lo lắng, trong giọng nói trước nay bình thản mang theo vài phần lo âu: “Phong Lạc, người có phải có chút khó chịu không? Lần này đi không mang thái y theo, ta gọi nhân mã đi tìm đại phu!”

“Không cần!” Sở Phong Lạc vội vàng ngăn y lại, bị người khác biết hắn mang thai, còn không bằng giết hắn so ra tốt hơn.

Dưới tình thế cấp bách, hắn nắm cánh tay của Tiêu Viễn Lan.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy hắn nắm tay mình, biểu tình thập phần cổ quái, dần dần biến thành một người có nụ cười trẻ con, trong sáng đến phẳng phất như trời thu trong trẻo.

Sở Phong Lạc phát hiện bản thân luống cuống, vội vàng buông lỏng tay, diện vô biểu tình nhìn về phía khác.

Người này yêu đến cực đoan ích kỷ, không đáng được tha thứ....

Tiêu Viễn Lan tháo dây thừng của hắn ra, thay hắn lau đi vết mồ hôi thấm đầy, hiển nhiên là người không quen hầu hạ, luống cuống tay chân, hành động quá mức, băng gạc băng bó vết thương trên eo cũng từ từ thấm máu ra.

Sở Phong Lạc nhìn thấy một mảng đỏ sẫm kinh người kia, cảm giác mắt dần dần nhói nhói.

Người này..... Người này.....

“Trong cung có nhiều thái y. Ta nghe nói dân gian rất nhiều lang băm, trị không hết bệnh ngược lại còn làm bệnh tình trì trệ. Ngay mai khoải mã chạy về, được không?” Tiêu Viễn Lan nhẹ giọng nói, nhẹ nhàng ôm Sở Phong Lạc vào trong lòng, hôn lên trán hắn.

Sở Phong Lạc có chút dở khóc dở cười, hắn đường đường bảy thước, từ khi nào thì bị người xem như bảo vật trong tay súng ái? Nhưng nhìn đến ánh mắt ôn nhu thâm tình của Tiêu Viễn Lan, không khỏi giật mình.

Y vậy mà lại thật sự yêu mình.

Sở Phong Lạc chưa từng ý thức sâu sắc như thế điểm này, hơi thoáng hoảng hốt. Từng yêu sâu đậm một người như vậy, đương nhiên hiểu được nỗi đau khi yêu mà không được hồi báo.

“Phong Lạc, ngươi đã không thoải mái, chúng ta đây hôm nay sẽ không làm.” Tiêu Viễn Lan thần nhiên nói.

“Ngươi..... Chẳng lẽ ngươi vốn còn muốn.....” Chẳng lẽ y bị thương thành thế này mà còn khí lực, trên mặt Sở Phong Lạc đều là thần sắc bất khả tư nghị.

“Nơi đó của ta không bị thương.....” Tiêu Viễn Lan rất đương nhiên nói, thổi tắt đèn, đi đến bên giường, nằm xuống cạnh Sở Phong Lạc, quả nhiên ngoan ngoãn không hề động hắn.

Sở Phong Lạc không nói gì, Tiêu Viễn Lan thì nằm cạnh hắn, thân thể hắn không khỏi hơi cứng nhắc, mọi lần đều là Tiêu Viễn Lan quần lấy, hắn dùng hết toàn lực giãy dụa thở dốc, chưa từng có thời điểm an tĩnh thế này.

Bên ngoài có thị vệ phòng thủ, không thể đào tẩu, Tiêu Viễn Lan tựa hồ cũng không sợ hắn lại động thủ giết y, vẫn cố chấp ngủ cạnh hắn.

Cho dù thật sự muốn động thủ giết y, y cũng sẽ để bị giết, sẽ không đánh trả nhĩ.

Trong đôi mắt thống khổ mà tuyệt vọng kia chính là bao hàm ý tứ này, hắn hiểu.....

Tâm bỗng nhiên hơi hơi đau nhói, nơi đó đã có một người, còn có thể đối một thiếu niên bá đạo ngang ngược như vậy đau lòng sao?

Sở Phong Lạc căng mắt nhìn lên đỉnh màn, cứ nhìn như vậy, phẳng phất như đôi mắt ôn nhu đến người khác đau lòng kia một mực lạnh lẽo đối diện hắn.

Đại Lịch Vương Triều năm thứ tư Hạ Mạt, bầu trời của kinh thành có phần u ám lớn vồn, lại không mấy may làm giảm đi sự phồn hoa của nó, trên đường phố ngựa xe như nước, thương khách qua lại như trước. Vào một buổi chiều bình thường như mọi ngày, xa liền của đế vương được một đội sĩ binh hộ giá, từ ngoại thành chậm rãi chạy vào trong cung.

Xa liền dừng lại tại một chỗ trong cung, cửa xe mở ra, một thiếu niên thân áo choàng thêu hoa văn kim long vàng rực chậm rãi bước ra, từng bước vững chắc, chợt thần tử thị vệ trong ngoài cung đồng loạt quỳ xuống.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tiếng hô của quần thần vang vọng chấn động triều ca.

Thiếu niên gật đầu: “Bình thân.” Y nói xong câu đó, liền xoay người nhẹ nhàng gọi người bên trong đi ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc kỳ dị của mọi người, một hắc y nam tử từ trên xe chậm chạp bước xuống, trường thân ngọc lập, trên dung mạo tuấn tú không chút biểu cảm, lúc nhìn kỹ mới có thể từ giữa chân mày của hắn nhìn ra có phần hơi suy yếu, lại có một loại kiên cường quyền rũ khác.

Hoàng đế Tiêu Viễn Lan của Đại Lịch Vương Triều cải trang vi hành, lúc hồi cung, mang về một nam tử, tin tức này ngay tức khắc lan truyền khắp triều đình và dân gian.

Sau khi Sở Phong Lạc mang thai trong người, thể lực càng ngày càng không thể chống đỡ nổi, đối với yêu cầu của Tiêu Viễn Lan có phần không thể ứng phó, tuy rằng Tiêu Viễn Lan không biết hắn mang thai, nhưng luôn thập phần ôn nhu như đối với người mình thích, động tác vạn phần cẩn thận, cũng không tổn thương đến hài tử trong bụng hắn.

Người long tộc sau khi mang thai, hài tử sẽ chiếm mất bảy phần thể lực của mẫu thân, cho nên chỉ cần ngày nào hài tử còn trong bụng, cho dù hắn khôi phục võ công, cũng vẫn suy yếu giống hiện tại.

Tiêu Viễn Lan an trí Sở Phong Lạc tại Phù Minh Cung, lập tức lệnh người tuyên thái y đến chẩn trị cho Sở Phong Lạc. Hai ngày này một đường thẳng tiến, sắc mặt Sở Phong Lạc càng ngày càng tái nhợt, như mắc phải trọng bệnh, thường hay nôn mửa, làm y càng ngày càng kinh hãi.

“Không cần gọi thái y.” Sở Phong Lạc lãnh nghiêm mặt nói.

Một chút cũng không để ý đến ý nguyện của hắn, bắt hắn đến sống tại hậu cung, những hành vi này của Tiêu Viễn Lan lại lần nữa lộ rõ ngang ngược cường thế của y. Minh đường đường một nam tử, không phải nữ nhân, không phải thái giám, lại sống tại trong hậu cung này, để người khác cười nhạo sao?

Tiêu Viễn Lan nhíu mày, nhẩm nhai nói: “Phong Lạc, ngươi đã bệnh ra thế này, không gặp thái y sao có thể được?”

“Ta tự biết bản thân bị bệnh gì, không cần người quản.”

“Hảo hảo hảo, không quản không quản.” Tiêu Viễn Lan dịu dàng an ủi, quay đầu thì lệnh cho một tiểu thái giám, “Còn không mau đi gọi thái y.”

Tiêu Viễn Lan đem lời nói cùng thái độ giận dữ của Sở Phong Lạc giống như tiểu hài tử dung túng, làm Sở Phong Lạc cũng có chút bất đắc dĩ.

“Người giải tán công chi độc cho ta, tự nhiên không có việc gì.” Sau khi khôi phục nội lực, mặc dù bị thai nhi chiếm đi bảy phần, chỉ còn lại ba, nhưng cũng đã đủ để rời khỏi hoàng cung.

Tiêu Viễn Lan không chút nghĩ ngợi lắc đầu: “Giải độc rồi, ngươi còn có thể bên ta sao?”

“Tiêu Viễn Lan, ngươi làm vậy, sẽ chỉ khiến ta càng thêm hận ngươi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Viễn Lan lộ ra tia cười khổ, thoáng chút bi thương: “Phong Lạc, ngay từ đầu, ta đã không tính đến chuyện ngươi sẽ tha thứ cho ta. Trừ phi ta chết, nếu không, tuyệt đối sẽ không cho ngươi li khai, ngươi biết.”

Hắn biết hắn biết hắn biết! Chết tiệt hắn biết. Ánh mắt ôn nhu buồn bã này cứ như mũi kim trong bông, đâm thật sâu vào tim.

Sở Phong Lạc quay đầu đi không nhìn gương mặt tuyệt lệ này, sợ nhìn nhiều hơn lâu hơn, hắn có lẽ cả tim đều siết chặt lại.

Mặc dù Sở Phong Lạc liên tục kháng nghị, Tần thái y thì vẫn cứ đến. Tần thái y tuổi đã gần sáu mươi, run rẩy quỳ xuống thỉnh an, Tiêu Viễn Lan tiến lên từng bước nâng lên thân thể đang quỳ của ông: “Miễn lễ. Tần thái y vẫn nên xem bệnh trước đi.”

“Tạ chủ Long ân.”

Tần thái y ngó Sở Phong Lạc mấy cái, Sở Phong Lạc ngay cả tim cũng nhanh đình chỉ, sợ hãi ông sẽ nói ra một câu long trời lở đất, chuyện hắn có thể mang thai nếu bị Tiêu Viễn Lan biết, đại khái không phải bị biến thành quái vật giết chết, thì cũng càng khó thoát khỏi đây. Vô luận thế nào thì với mình mà nói, đều là vô cùng nhục nhã.

Tần thái y diện vô biểu tình ngó nửa ngày, hỏi Sở Phong Lạc vài câu về bệnh tình, lại quỳ xuống nói: “Khải tấu hoàng thượng, vi thần thiết nghĩ muốn bắt mạch.”

Tiêu Viễn Lan nhìn Sở Phong Lạc, nói: “Không bắt mạch thì người không chẩn ra sao?”

“Vọng văn vấn thiết, bắt mạch càng thêm chính xác.” Tần thái y nhìn thấy Tiêu Viễn Lan thần sắc không vui, tựa hồ không hy vọng người khác chạm vào Sở Phong Lạc, liền thức thời nói: “Không bắt mạch cũng không sao, Sở công tử không bị bệnh gì nghiêm trọng, chẳng qua là nhiễm chút phong hàn, phong hàn này cẩn thận điều dưỡng vài tháng, tự nhiên sẽ tốt. Chỉ là phải cẩn thận, không để cảm lạnh, cũng không được quá mức mệt nhọc, vi thần khai một phương thuốc.”

(vọng văn vấn thiết: nhìn nghe hỏi sờ, “tứ chẩn” trong Đông y)

Bên cạnh đã có một tiểu đồng chuẩn bị sẵn giấy bút, mài mực xong, Tần thái y liền viết lên một tờ giấy trắng giao cho tiểu đồng, nghĩ nghĩ, lại viết tờ nữa, vò thành một cục.

Tiêu Viễn Lan mặt hướng Sở Phong Lạc, hỏi hắn hôm nay muốn ăn gì, cũng không để ý. Sở Phong Lạc thấy Tần thái y tiện tay quăng cục giấy dưới bàn trà, hắn là người điềm tĩnh trầm lặng, thoáng nhìn qua, liền không nhìn lại nữa.

Tần thái y thỉnh an cáo lui, Tiêu Viễn Lan cũng không quan tâm, hầu hạ Sở Phong Lạc nằm xuống, đặt hắn ở bên ngoài tay thì để trong chân: “Ta hỏi người cái gì, người cũng chưa từng trả lời.”

Lặng lẽ ngồi một bên, qua một lúc, khê thở dài.

Sở Phong Lạc đang nghĩ ngợi phải thế nào mới có thể làm y li khai, nghe được y nói câu này, lòng hơi động, nói: “Thương thế trên người người cũng nên để thái y xem đi. Tối nay cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

Khuôn mặt lạnh nhạt của Tiêu Viễn Lan bỗng nhiên có chút kinh hỉ: “Người là đang quan tâm ta sao?”

“..... Ta muốn yên tĩnh một chút.” Sở Phong Lạc xoay người vào trong, không nhìn y nữa..... Bỗng dưng có chút không đành lòng, không muốn nhìn thấy biểu tình bi thương của y.

Tiêu Viễn Lan đành đứng dậy, nói: “Vây..... Người hảo hảo nghỉ ngơi.” Trong giọng nói của y mang theo vô hạn phiền muộn, đứng lên, lại nhìn Sở Phong Lạc thật lâu, mới xoay người rời đi.

Nghe thấy Tiêu Viễn Lan đã đi xa, Sở Phong Lạc tận lực phớt lờ ảm đạm của Tiêu Viễn Lan đang kích khởi từng đợt sóng trong lòng mình, đứng dậy xuống giường, tìm được tờ giấy bị vò thành cục kia, trên giấy viết qua loa vài chữ “an thai trên hết”, bên cạnh tiện tay vẽ hình rồng, đó là dấu hiệu của long tộc.

Nguyên lai Tần thái y là người của long tộc.

Tâm tình hoảng loạn của Sở Phong Lạc thoáng yên ổn, lại vì bị người bổn tộc bắt gặp tình cảnh quẫn bách của mình mà có chút hổ thẹn. Ngày xưa là phó thành chủ của Vụ Ẩn Thành, cư nhiên lưu lạc đến nước này..... Nói ra cũng chắc chẳng ai tin. Nhưng nếu như có Tần thái y hỗ trợ, ngày tháng ở lại hoàng cung này cũng sẽ không lâu.

Sở Phong Lạc nghĩ đến đây, tâm tình nặng nề khẽ dâng lên, nhất thời cũng quên chuyện đang mang thai. Đến ngay cả hai ngày liền khi nhìn thấy Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc cũng có vẻ mặt ôn hòa hiếm thấy.

Tiêu Viễn Lan lâm triều xong, lập tức quay về nơi ở của Sở Phong Lạc. Cảm giác Sở Phong Lạc đối y thập phần ôn nhu, nơi khoe mắt lưu quang dư tình, Tiêu Viễn Lan cũng không khỏi rất cao hứng, nắm chặt tay Sở Phong Lạc, cũng nói không thành lời. Y sinh tại hoàng thất, đã sớm quen với tâm cơ thủ đoạn giở trò, muốn nói vài lời động tình, trong khoảng thời gian ngắn khó mà mở miệng, chỉ đơn giản nắm chặt tay Sở Phong Lạc.

“Phong Lạc, người nguyện ý vĩnh viễn không ly khai ta sao?”

Sở Phong Lạc trầm ngâm không đáp, hắn không muốn lừa Tiêu Viễn Lan, nhưng cảm giác tay đang nắm lấy tay mình đang khẽ phát run, Sở Phong Lạc không khỏi do dự.

“Nếu người đáp ứng, không ly khai ta..... Ta lập tức giải độc trên người người.”

Tiêu Viễn Lan vốn dịu dàng tình tứ, thấy hắn không lên tiếng, sắc mặt liền trầm xuống, lạnh lùng nhìn hắn.

Sở Phong Lạc đương nhiên hiểu được ngụ ý của Tiêu Viễn Lan. Cho dù hắn không phải tự nguyện, Tiêu Viễn Lan cũng bức ép hắn ở lại cạnh y.

Những lời này của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, biết được Tần thái y là người long tộc lưu lạc bên ngoài, hắn đã hạ quyết tâm phải rời khỏi đây, chỉ chờ Tần thái y liên lạc với mình, sẽ quyết định đối sách ly khai ngay.

Chỉ là một mực cự tuyệt Tiêu Viễn Lan, tất nhiên sẽ chọc giận y. Khoảng thời gian này Sở Phong Lạc cùng Tiêu Viễn Lan sống cạnh nhau, mới biết đáng về Tiêu Viễn Lan ở trước mặt hắn ngày xưa đều là ngụy trang, mà bản tính thật của y chính là hỉ nộ vô thường, Sở Phong Lạc cũng sâu sắc thấu hiểu được cái gì gọi là gần vua như gần cọp, qua loa vô ý sẽ khiến long nhan nổi giận.

“Lan đệ.....” Sở Phong Lạc đang lưỡng lự từ ngữ, không chú ý thốt ra xưng hô ngày xưa, “Chuyện này chúng ta về sau hãy nói có được không? Ta còn chưa suy nghĩ rõ ràng.”

Tiêu Viễn Lan sắc mặt hòa hoãn lại, sâu sắc nhìn hắn, giống như muốn nhìn đến nơi sâu nhất trong linh hồn hắn.

“Hảo, cho người thời gian ba ngày, nếu người không đáp ứng, ta lập tức tăng số trọng binh, cho người nửa bước cũng khó đi, mà người thật sự sẽ thay đổi chủ ý chứ?”

“Người đối ta tình thâm ý trọng, ta vẫn cự tuyệt người, không khỏi vô tình..... Chỉ là có chút sự tình.....” Sở Phong Lạc ấp a ấp úng, úp mở trả lời.

“Được rồi.” Tiêu Viễn Lan gật đầu, xem như nhận lời đáp án không phải đáp án này của hắn.

Sở Phong Lạc nhẹ nhõm thở một hơi, Tiêu Viễn Lan đã từ từ tiến sát thân thể hắn, đôi môi mềm mại hôn lên hắn.

Sở Phong Lạc có phần chần động, không trốn tránh, muốn trấn an thiếu niên thâm trầm đa nghi này cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, Tiêu Viễn Lan bốn năm trước mới mười bốn tuổi trẻ đăng cơ, tại triều chính rồi ren phong vũ phiêu diêu, vững vàng không chế suốt bốn năm, tâm cơ khó dò, lòng dạ thâm trầm, có thể hiểu.

Muốn gạt y, chỉ có thể tự lừa bản thân trước.

Sở Phong Lạc bất chấp, hôn đáp lại. Hắn vừa mới đáp lại, Tiêu Viễn Lan liền như gió táp mưa rào hôn đến, giống như nhảy mất chân lên dục hỏa trên người y, hùng hực thiêu đốt giữa sơn lâm, ngay cả có mưa phùn kéo dài, vẫn cứ tiếp tục không thể dập tắt. Sở Phong Lạc cảm thấy môi lưỡi bên trong khoang miệng của mình, cơ hồ từng góc ngách đều bị tàn sát bữa bãi qua một lượt, Tiêu Viễn Lan trước nay chưa từng nhiệt tình như vậy khiến hắn cơ hồ khó có thể chống đỡ, không khí đều hít không đến, thân thể hơi nhũn ra.

Tiêu Viễn Lan tựa hồ ý thức được hắn lùi bước, một tay vòng ra sau ôm eo hắn, lần thứ hai khiến nụ hôn càng thêm sâu sắc. Sở Phong Lạc bị y hôn đến thần trí có chút mê loạn, chỉ có thể bất lực ôm lấy bờ vai của Tiêu Viễn Lan, vui thật sâu trong lòng Tiêu Viễn Lan.

Tiêu Viễn Lan ôm Sở Phong Lạc, chậm rãi rời khỏi bờ môi của hắn, nhãn tình sâu không thấy đáy. Lại có một tầng nhu tình ôn hòa, “Phong Lạc, ta muốn cứ ôm người như vậy..... Nếu có thể, cả đời cũng không buông.....”

Sở Phong Lạc nhìn thấy vẻ mặt si mê của y, không khỏi hơi kinh hãi, nhưng khoái cảm cùng vô lực sau nụ hôn sâu còn chưa rút đi, hắn chỉ có thể để Tiêu Viễn Lan ôm, tựa vào trong lòng ngực y, cảm giác cánh tay Tiêu Viễn Lan ôm hắn một trận siết chặt, không khỏi có chút chua xót dần dần lan tràn.

Cho dù hắn có thể yêu người này, thì phải làm sao đây? Hắn là người long tộc, còn là một nam tử..... Trở ngại chồng chất này sao có thể bỏ?

Tiêu Viễn Lan từ từ buông lỏng tay, nhìn chăm chú người trong lòng, nhẹ nhàng thản nhiên nói: “Cho người thời gian ba ngày, đừng để ta thất vọng.” Y nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, tuyệt lệ chỉ tư từ từ đứng dậy, hướng phía bên ngoài bước đi.

Sợ hãi bản thân lại lưu luyến, Tiêu Viễn Lan cũng không quay đầu lại.

Sở Phong Lạc nhìn thấy bóng dáng y tuyệt không một lần quay người lại, không biết tại sao, trong lòng lại hơi thất vọng. Tiêu Viễn Lan thân là hoàng đế, là quyết tuyệt vô tình..... Nếu phó thác chân tâm cho người này, có lẽ biến thành cả đời thống hối.

Tiêu Viễn Lan sau khi đi Phù Minh Cung Sở Phong Lạc sống, cước bộ có hơi chậm lại.

Hôm nay khi lâm triều Trương thái sư trình lên một tấu chương, tấu chính là việc về Sở Phong Lạc. Trên tấu chương chính là công khai vạch tội y tin sủng nam sủng, làm nhục quốc thể, là vua một nước không nên làm ra chuyện nhân tiểu thất đại (vì lợi ích nhỏ mà tổn thất lớn), ám chỉ y cũng đã gần tuổi trưởng thành, cũng nên chuẩn bị đại sự lập hậu.

Tần phi trong cung của Tiêu Viễn Lan không có bao nhiêu, đều là thị nữ tùy thân khi y còn là hoàng tử, cũng chỉ là chiêu nghi tiếp dư linh tinh bình thường, duy nhất một người thân phận tối cao, cũng là hai năm trước lập nhi nữ của thái sư làm Thục phi. Nếu như nói phải lập hậu, cũng chỉ là đem Trương Thục Dung phù chính, đổi thành hoàng hậu. Mà thế lực của Trương thái sư trong triều cũng theo đó bành trướng.

Giống như loại tình hình thế lực độc đại này là tối kỵ trong đế vương thuật, nếu không thể suy yếu thế lực của gã, liền phải nâng đỡ một thế lực khác tương đương trong triều, để cho hai bên đối chọi, từ đó mới giúp quyền lực của đế vương tuyệt không lung lạc.

Mà Trương thái sư là trọng thần tiền triều, rường cột nước nhà tiên đế tối nể trọng....

Trên gương mặt tựa như bạch ngọc của Tiêu Viễn Lan nổi lên một tia mỉm cười nhạt đến không thấy rõ.

4. Chương 4

Trong điện Quang Sùng, minh quang đường đường. Đây là thiên điện nghị sự, lịch đại đế quân khi không phải lâm triều mà lại có chuyện quan trọng, sẽ tiếp kiến ngoại thần ngay tại đây.

“Hoàng thượng giá lâm!” Sau một tiếng truyền báo, Tiêu Viễn Lan từ từ tiến vào trong điện Quang Sùng.

Y sức vàng sáng, thư tụ châu quan, thanh lịch tôn quý nói không nên lời.

Trong điện có một người đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế bàn long sơn đỏ, tuổi chừng trên ba mươi, tuấn mỹ xuất trần, giống như không phải người trong phàm tục, chính là hai bên tóc mai nho nhỏ, trong con ngươi ẩn ẩn duệ quang, nhìn thấy Tiêu Viễn Lan tiến vào, từ từ đứng dậy, chậm rãi quỳ xuống đất: “Không biết hoàng thượng giá lâm, vi thần không nghênh tiếp từ xa, mong hoàng thượng thứ tội.”

Tiêu Viễn Lan thản nhiên nói: “Thái sư không cần giữ lễ tiết, ban tọa.”

Vừa nãy một tiếng truyền báo kia sao lại không nghe thấy? Trương Tuân Úc lão gia hỏa này hiển nhiên đang thách thức uy nghiêm của y, nhưng Trương Tuân Úc kéo bè kết phái, thế lực trong triều rất lớn, hiện tại còn chưa phải thời điểm khiêu chiến.

Trương Tuân Úc thuận thế ngồi xuống, nói: “Hoàng thượng, thần hôm nay đến đây, là vì việc sở tấu hôm nay.”

“Tấu chương của thái sư trẫm đã xem qua. Hậu cung của trẫm, thái sư có lẽ vẫn không nên nhiều chuyện thì tốt hơn.” Tiêu Viễn Lan thản nhiên nói.

Trương Tuân Úc lấy làm kinh hãi: “Hoàng thượng....”

“Nếu thái sư không còn chuyện gì khác, vậy trăm hồi cung trước.” Tiêu Viễn Lan phất tay áo, hai tay chấp phía sau, liền muốn ly khai.

“Khoan đã!” Trương Tuân Úc gọi y lại, “Thần còn có một chuyện muốn bẩm.”

Tiêu Viễn Lan dừng lại cước bộ, nhưng không quay đầu lại: “Nói đi.”

Trương Tuân Úc trông về phía chân trời, khoe miệng lộ ra một tia cười quỷ dị: “Đêm qua tình quan nhìn trời, phát hiện phía nam một ngôi sao sáng thập phần rực rỡ, có ẩn ẩn khuynh hướng uy hiếp thế lực của đế tinh tử vi. Mới vừa rồi thần đến chỗ Thái Bạch Lệnh cầu một quả, sợ là có điều không tốt.”

“Nga?” Tiêu Viễn Lan chậm rãi xoay người: “Như thế nào không tốt?”

“Theo như quan sát tinh tượng, lời đồn «Ẩn Long muốn đoạt thiên hạ» chắc hẳn không còn xa, đế tinh bị phạm, chỉ có một mình Sở công tử là khả nghi nhất. Không biết lại lịch của vị Sở công tử kia, hoàng thượng đã từng điều tra rõ chưa?”

“Chỉ bằng tinh tượng mà đưa ra phỏng đoán như vậy, thần là thái sư chỉ huy quân thần của Đại Lịch Vương Triều, không khỏi quá trẻ con đi.” Tiêu Viễn Lan giật giật khoe miệng. Y hỏi qua thân thế Sở Phong Lạc, nhưng mỗi lần Sở Phong Lạc đều nói với y, chỉ là một lữ khách giang hồ bình thường mà thôi. Xuất phát từ tín nhiệm đối với Sở Phong Lạc, y cũng không phải người đi thăm dò. Cũng là lúc y nên hảo hảo đi thăm dò.

Những lời này của Tiêu Viễn Lan hiển nhiên là trách cứ Trương Tuân Úc hồ ngôn loạn ngữ, Trương Tuân Úc không chút hoang mang, mỉm cười: “Hoàng thượng không cần lo lắng, thần đã điều tra qua thân phận lai lịch của Sở Phong Lạc này, hẳn đích thật là người của Vụ Ẩn Thành.”

“Nga?” Tiêu Viễn Lan thản nhiên lên tiếng, nhìn thấy Trương Tuân Úc còn muốn nói gì đó, giơ tay ngăn cản, nói: “Việc này trăm đã sớm biết, không cần tái bẩm. Trăm có phần mệt mỏi, thái sư còn chuyện gì, viết tấu chương mai trình lên.”

“Hoàng thượng....”

Trương Tuân Úc còn muốn nói tiếp, Tiêu Viễn Lan bỗng dừng cười lạnh một tiếng cắt ngang, “Chỉ mong thời điểm thái sư trình tấu chương, đừng nên viết vào đó mấy thứ đồn đãi phổ phùng, đánh lừa dư luận.” Y vừa mới dứt lời, phất tay áo một cái, liền xoay người ly khai.

Ra khỏi Quang Sùng điện, Tiêu Viễn Lan phân phó hạ nhân mau chóng đi thăm dò nội tình của Sở Phong Lạc, một mình đứng đó lúc lâu, bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Mười bốn tuổi đăng cơ tới nay, trong triều đấu đá tranh giành, gặp qua không biết bao nhiêu, Trương Tuân Úc ngoài mặt đối y cung cung kính kính, nhưng trên thực tế một tay che trời, trong triều đều là thế lực của gã. Vốn tưởng rằng cho cơ sở ngầm của mình trà trộn vào thủ hạ của Trương Tuân Úc, chí ít cũng có thể biết được hướng đi của Trương Tuân Úc, ai ngờ gã bí mật đi thăm dò Sở Phong Lạc mà mình cũng không biết.

Muốn lật đổ người này, rốt cục phải đợi bao lâu?

Tiêu Viễn Lan chậm rãi bước đi, bất tri bất giác, lại đến phụ cận của Phù Minh Cung.

Vốn nghĩ người này cùng y đối đãi nhau thẳng thắn, tuyệt không nửa phần giấu diếm. Ai ngờ thế nhưng có sự tình gặt y.

Vô luận thế nào, cũng phải nghe được chính miệng hắn giải thích.

Khuôn mặt tuyệt lệ của Tiêu Viễn Lan phẳng phất như đúc băng, đẩy ra đại môn của Phù Minh Cung, lại nhìn thấy Sở Phong Lạc đang dựa vào mép giường nôn mửa không ngừng, sắc mặt trắng bệch đến như tờ giấy trắng, khoe mắt còn lưu lệ, vẫn chưa kịp đem nước mắt bởi vì nôn mửa khó chịu lau đi, dung mạo nguyên bản tuấn tú lúc này lại lộ vẻ suy yếu nói không nên lời.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy bộ dạng này của hắn, sắc mặt lập tức nhu hòa lại. Sớm đã quên tiến vào là muốn chất vấn chuyện Sở Phong Lạc, thần tình lo lắng: “Phong Lạc, ngươi không sao chứ? Sao lại nôn đến lợi hại như thế? Có phải thái y chẩn bệnh sai không? Ta gọi thái y khác đến đây xem....”

“Đừng đi!” Sở Phong Lạc kéo hẳn lại, “Ta vẫn hảo.”

Tuy rằng Sở Phong Lạc giọng điệu cứng rắn, nhưng vẻ mặt hẳn tái nhợt vô lực tại trong mắt Tiêu Viễn Lan nhìn thế nào cũng giống cầu xin, Tiêu Viễn Lan không khỏi mềm lòng, nghe theo nguyện vọng của hẳn không bảo người đi gọi thái y. Ngồi xuống cạnh hẳn, cung nữ dâng thanh trà lên, Tiêu Viễn Lan tiếp nhận, để cho Sở Phong Lạc súc miệng.

Đối với hầu hạ chu đáo của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc cũng hơi xấu hổ, muốn tự mình uống trà, Tiêu Viễn Lan lại không cho, đành phải tùy tiện uống từ chén trong tay y.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy bên môi Sở Phong Lạc còn vương thủy quang, gương mặt bình thường lạnh nhạt vô tình đột nhiên hiện lên vài phần nhu hòa, trong lòng bỗng dưng nhu tình vô hạn, để chén xuống liền nghiêng người về trước, hướng tới môi Sở Phong Lạc hôn lên.

Cung nữ kia che miệng cười, bưng chén lên liền lui xuống, còn thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Sở Phong Lạc vừa thấy Tiêu Viễn Lan tựa hồ vào thế nhất định làm, khoe miệng không khỏi hơi run rẩy. Tiêu Viễn Lan dường như tùy thời tùy chỗ đều có thể nghĩ đến muốn ôm hẳn, chính mình tưởng mạo quyết không phải loại tình tẻ mỹ mạo, sao Tiêu Viễn Lan lại có thể có hứng thú to lớn như vậy?

Đang mang thai trong người, Sở Phong Lạc cảm giác càng ngày càng suy yếu vô lực hơn, nếu lại trải qua tình sự kịch liệt như thế nữa, làm nhiều, sợ là phải chết trên giường thôi!

Tiêu Viễn Lan muốn cởi bỏ y sam của Sở Phong Lạc, Sở Phong Lạc đánh văng tay y. Tức giận dần dần ngưng tụ trong mắt Tiêu Viễn Lan, trên lại vẫn mang theo tươi cười, thanh âm thấp phần mềm mỏng nói: “Phong Lạc, ta không muốn đối với người quá thô lỗ, người biết.”

“Ta có chút không thoải mái.” Sở Phong Lạc trốn tránh ánh mắt nồng nhiệt đến phát nóng của Tiêu Viễn Lan, lo lắng nếu mình tiếp xúc với ánh mắt của y, liền sẽ theo y cùng nhau thiêu đốt cháy sạch.

“Phong Lạc, đã lâu vậy, người chưa bao giờ nói cho ta biết, người sinh ở đâu, sinh trưởng nơi nào.” Tiêu Viễn Lan lắng lắng mở miệng.

“Người....” Vẻ mặt của Tiêu Viễn Lan bỗng nhiên trở nên lãnh lệ khiến Sở Phong Lạc cả kinh, chẳng lẽ y đã biết, vì lời đồn không rõ căn cứ kia, cho nên y muốn chất vấn hẳn?

Trong lòng Sở Phong Lạc bỗng dưng chát đến phát đắng.

“Phong Lạc, kỳ thật người là người long tộc chẳng.”

“Phải!” Sở Phong Lạc lẳng lặng trả lời, nghiêng tiếp ánh mắt của y. Chuyện này hẳn ban đầu chỉ là muốn giảm bớt phiền toái không cần thiết, cho nên không nói với Tiêu Viễn Lan, nhưng tất yếu cũng phải có bí mật, người ngoại giới chỉ biết người long tộc võ học kỳ tài, nam tử anh tuấn còn nữ tử mỹ lệ, vả lại nam tử tính sơ sơ nhiều hơn nữ tử mà thôi. Đối với nam tử long tộc sinh hài tử, thể nhân cũng không biết.

Nếu Tiêu Viễn Lan vì hẳn là người long tộc mà muốn giết hẳn nhất tuyệt hậu hoạn, như vậy cứ để Tiêu Viễn Lan đến chính tay kết thúc đoạn duyên tình vậy khôn quấy nhiễu lấy hẳn.

Sở Phong Lạc lẳng lặng chờ đợi Tiêu Viễn Lan đưa ra quyết định. Phát hiện bản thân đang chờ đợi Tiêu Viễn Lan tự tay giết mình cùng cốt nhục thân sinh của y, trong lòng cứ nhiên không phải thống khoái, mà là khó chịu đến như có một con dao nhọn khoét vào nơi mềm yếu nhất trong lòng.

“Vì sao người không nói cho ta biết?” Tiêu Viễn Lan vẻ mặt bình tĩnh nhìn Sở Phong Lạc, nếu y biết sớm hơn, y sẽ phái người sắp đặt mọi thứ xong xuôi trước một bước, sẽ không để Trương Tuấn Úc tìm được cơ hội đối phó y thậm chí là Sở Phong Lạc.

“Ta vốn đã quyết định, vĩnh viễn sẽ không tái kiến người nữa.” Sở Phong Lạc thản nhiên nói, lẳng lặng nhìn biểu tình của Tiêu Viễn Lan nháy mắt vận vẹo, chết lặng nhìn y một tay bắt lấy vạt áo trước của mình, tay kia thì gắt gao nắm chặt thành quyền.

Ngay vào lúc hẳn nghĩ đến Tiêu Viễn Lan sẽ đánh hẳn một quyền, một thanh âm trầm đục, một quyền này hung hăng nện vào tường, máu tươi từ đầu ngón tay của Tiêu Viễn Lan chảy ra.

Biểu tình của Tiêu Viễn Lan nháy mắt bình tĩnh lại, cười khỏ một tiếng: “Người phải thấy ta khỏ sở người mới thoải mái sao.....” Khuôn mặt tuyệt lệ của y lộ vẻ suy sụp, dường như hết sức nản lòng thoái chí, lại vẫn khẳng khẳng không chịu buông tay, một đôi băng mâu cháy rực liệt hỏa tuyệt vọng.

Đứa ngốc, thật là khờ quá..... Buông tay không phải với tất cả mọi người đều hảo sao? Hà tất như vậy..... Sở Phong Lạc im lặng nhìn Tiêu Viễn Lan thấy Tiêu Viễn Lan chậm rãi thu hồi tay, ngưng mắt nhìn hắn thật sâu thật lâu, máu chậm rãi nhỏ trên mặt đất, phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ, Tiêu Viễn Lan lại không hề hay biết, cứ như vậy đứng nhìn hắn.

Màu đỏ diễm tuyệt thương tuyệt kia thông thả chảy xuống, trong lòng hắn cơ hồ muốn hét lớn lên. Chỉ cần Tiêu Viễn Lan bằng lòng đi băng bó, hơn nữa về sau từ bỏ làm những chuyện ngu xuẩn như vậy, hắn nguyện ý đáp ứng hết thảy yêu cầu của y.

Ngay vào lúc lý trí của Sở Phong Lạc bị chính hắn bức đến điên cuồng cực hạn, Tiêu Viễn Lan khẻ cười nụ cười này tàn khốc mà tuyệt vọng tại trên gương mặt trắng ngần mỹ lệ như vậy, Sở Phong Lạc dường như phát sinh ảo giác hít thở không thông.

“Phong..... Nếu ngươi nhất định phải tra tấn ta như vậy, ta không còn lời nào để nói, bất quá, ta đối với những chuyện mình đã làm chưa từng hối hận.” Tiêu Viễn Lan thản nhiên cười, “Nếu thời gian quay ngược lại, ta vẫn sẽ lặp lại lần nữa.”

Tiêu Viễn Lan nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn thấy bóng dáng cao quý trầm ổn của y dần dần rời xa, lại là cô đơn tịch mịch nói không nên lời, Sở Phong Lạc cảm giác nơi nào đó trong lòng như bỗng nhiên bị một cái búa khổng lồ vô hình nện một phát, đau đến phát run.

Có chút gì đó thay đổi, nhất định là do mang thai, chỉ cần đem hài tử bỏ đi là được rồi. Sở Phong Lạc yên lặng suy nghĩ, trong lòng vẫn cứ phiền muộn không chịu thấu. Ở lại hoàng cung này đối mình mà nói chính là tra tấn, đối Tiêu Viễn Lan mà nói, lại chẳng phải là một loại tra tấn khác sao?

Chỉ cần mình sớm rời khỏi đây, song phương đều có thể sớm giải thoát.

Thế nhưng Sở Phong Lạc ở trong cung vẫn đang là trạng thái giam lỏng, không có lệnh của Tiêu Viễn Lan, bất luận ai cũng không được phép tiếp cận hắn nữa bước. Vào đúng thời điểm ba ngày kỳ hạn Tiêu Viễn Lan muốn Sở Phong Lạc đưa ra đáp án dần dần cận kề, rốt cục truyền đến tin Tần thái y phải phụng mệnh phục chẩn (tái khám) cho hắn. Nghe thấy tin này, Sở Phong Lạc có loại cảm giác giải thoát, là vì bản thân rốt cục thoát khỏi hoàng cung âm trầm cùng giam cầm của Tiêu Viễn Lan, cũng là vì trốn tránh loại cảm tình sâu đến khiến bản thân sợ hãi của Tiêu Viễn Lan.

Không biết chờ bao lâu, Tần thái y rốt cục tiến vào, hai người hàn huyên trong chốc lát, Tần thái y liền dùng danh nghĩa phải tử tế khám chẩn bệnh, mời cung nữ thái giám hầu hạ Sở Phong Lạc đều lui ra.

“Sở công tử, nhìn họ của ngươi, là thế gia vọng tộc của Vụ Ẩn Thành, là người của Sở gia ư. Lão hủ rời khỏi cũng ba mươi năm, đã không rõ chuyện trong Vụ Ẩn Thành, không biết thành chủ khỏe không?” Tần thái y vuốt râu cười nói.

Sở Phong Lạc ngẩn người, mới hiểu lão thái y này không biết tin thành chủ đã qua đời, cũng không biết chuyện phát sinh trong ba mươi năm nay, liền kể sơ lược cho lão nghe. Sau khi Tần thái y thương cảm một hồi, hai người nói chuyện cũ, nguyên lai Tần thái y cũng là người trong Vụ Ẩn Thành, sau lại rời khỏi Vụ Ẩn Thành, vì trước đó được tiên đế tán thưởng, lưu lại trong cung làm thái y. Sở Phong Lạc xin lão viện trợ, muốn trốn thoát khỏi hoàng cung.

Tần thái y vốn định giúp hắn việc mang thai, cũng không nghĩ tới hắn muốn trốn khỏi hoàng cung, lấy làm kinh hãi, nhưng nhìn đến Sở Phong Lạc trên người chỉ có nhất kiện đơn y. Cũng không có y vật khác, thần sắc bèn có vài phần hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Sở công tử, trốn khỏi hoàng cung không phải chuyện dễ, lão hủ sẽ đi an bài, chỉ là lão hủ ở trong cung chức vị không cao, sợ sẽ thập phần nguy hiểm. Nếu như tin được lão hủ, Sở công tử đợi thêm hai ngày nữa, nhất định tận lực an bài thỏa đáng.”

Sở Phong Lạc đứng lên, liền muốn hướng Tần thái y quỳ xuống, “Ân huệ Tần thái y tương trợ, văn bối suốt đời khó quên.”

“Dễ như trở bàn tay, không đáng nhắc đến.” Tần thái y tuy rằng lớn tuổi, cước bộ vẫn thực vững vàng, tiến lên một bước muốn nâng Sở Phong Lạc dậy, Sở Phong Lạc vẫn cứ quỳ.

“Muốn ra ngoài đâu phải chỉ thiên nan vạn hiểm, Tần thái y đồng ý tương trợ, đủ thấy thịnh tình.”

Tần thái y nâng hần dậy, nói: “Sở công tử đang mang thai, không cần phải thế. Xem mạch tượng của người, như là ăn phải nhuyễn cân tán, nhưng giải được Tương Lưu Túy luyện chế thập phần khó khăn, chỉ có Hoàng Thượng mới có, lão hủ tuy rằng có thể giải, lại phải tốn đến thời gian ba năm.”

Hai người lại lập kế hoạch việc xuất cung, Tần thái y suy nghĩ một hồi, nói gần nhất có một lượng lớn dược liệu sắp chuyển vào cung, Sở Phong Lạc có thể trà trộn đi ra ngoài, nhưng hần phải rời khỏi Phù Minh Cung cũng không phải chuyện dễ.

Hai người thảo luận trong chốc lát, đều cảm thấy điểm này thập phần khó khăn, chỉ có thể ra tay trên người Tiêu Viễn Lan, chỉ có Tiêu Viễn Lan đối hần lơ là cảnh giác, rút đi thủ vệ ở phụ cận Phù Minh Cung, có lẽ còn có thể. Nhưng Tiêu Viễn Lan làm việc kín đáo cẩn thận, ngoại trừ đáp ứng vĩnh viễn lưu lại bên cạnh y, tuyệt đối không có khả năng lừ được y.

Đang lúc hai người vô kế khả thi, bỗng dưng có người truyền báo Thục phi đến đây báỉ phủng. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, lúc này một cơn gió nam ẩm áp kéo đến, tiếng cước bộ chậm rãi, một nữ tử đã tiến vào Phù Minh Cung.

Nàng tuổi còn nhỏ, thoát nhìn chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo đoan trang hoa lệ, lại đeo cung trang, thoát nhìn tựa như tiên tử. Nàng liếc mắt nhìn Tần thái y, mỉm cười: “Nguyên lai Tần thái y đang ở đây.”

Tần thái y đương nhiên hiểu ý Trương Thục phi không muốn lão ở đây, thu thập hòm thuốc xong đứng dậy, nói: “Thục phi nương nương thiên tuế, thần là tới phục chần cho Sở công tử, đang định cáo từ.”

Trương Thục phi cũng không giữ lại, nói: “Một khi đã vậy, bản cung cũng không tiễn. Tình nhi, em thay ta tiễn Tần thái y đi.”

Phía sau Trương Thục phi có một thiếu nữ lên tiếng đáp lời, đi đến trước mặt Tần thái y, nói: “Thái y đại nhân, thỉnh.”

Tần thái y bắt đắc dĩ khẽ cười khổ, đành phải hướng hai người nói lời từ biệt.

Trong Long tộc mặc dù có nữ tử, nhưng là cực ít, hiện tại đứng cạnh Trương Thục phi, Sở Phong Lạc lại có chút cảm giác không tự nhiên. Có lẽ vì người này là thê tử danh chính ngôn thuận của Tiêu Viễn Lan chẳng. Trương Thục phi mỹ lệ nhã nhặn trầm tĩnh, cùng Tiêu Viễn Lan có thể nói là một đôi trời đất tác hợp.

Tiêu Viễn Lan hần nên cùng Trương Thục phi ở cạnh nhau. Thật sâu ý thức được điểm này, Sở Phong Lạc cảm nhận một loại thất vọng không tên, thế nhưng Trương Thục phi trầm tĩnh mỹ lệ như thế, làm hần có chút thất thần. Nam tử vốn nên cùng nữ tử chung sống, mà Long tộc này dị đoan, cuối cùng sẽ biến mất không lưu lại dấu vết trong lịch sử.

“Hàn xá đơn sơ, không có gì chiêu đãi, chỉ có một ly trà đậm đặc, thỉnh Thục phi thứ lỗi.” Sở Phong Lạc châm một ly trà, hướng Trương Thục phi ôm quyền hành lễ.

“Sở công tử phong độ ngời ngời, tuần nhã đoan chính, quả nhiên là nam tử thế gian hiếm thấy.” Trương Thục phi cười lên, bưng cái chén lên, che tay áo uống, dùng khăn lụa lau môi, “Sở công tử sống ở Phù Minh Cung đã quen chưa? Nếu có gì cần, cứ việc đề xuất, bản cung sẽ làm hết sức.”

Sở Phong Lạc cười khổ: “Thục phi nương nương, nàng không cần bằng mọi cách thử ta có tình đối với Tiêu Viễn Lan hay không, thật không dám giấu diếm, ta hận không thể lập tức ly khai hoàng cung.”

Trương Thục phi trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, nói: “Sở công tử, Hoàng Thượng đối với người không tốt sao?”

“Lưu lại trong cung, thật không phải sở nguyện của Sở mỗ.” Sở Phong Lạc cười khỏ, loại xấu hổ này, có lẽ vẫn sẽ tiếp tục đến khi hẩn ly khai hoàng cung mới thôi.

Trương Thục phi cười rất thâm ý, nói: “Người lấy thứ dân chi lễ tiếp kiến ta, chứ không phải hậu cung chi lễ, có thể thấy người tuyệt không có tâm tranh sủng..... Sở công tử người có chí hướng cao xa, đương nhiên không muốn khuất nhục trong tay người khác để bị đùa bỡn, không biết, Sở công tử có hay không nghĩ tới muốn ly khai?”

“Không biết lời này của Thục phi nương nương có ý gì?”

Trương Thục phi nói: “Ta nguyện ý trợ giúp công tử một tay, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Sở Phong Lạc nhìn thấy thiếu nữ mười lăm mười sáu này, lại lộ ra cơ trí thông tuệ không giống bình thường, trong lòng khẽ rung mình: “Điều kiện gì?”

“Ly khai hoàng cung về sau, cao chạy xa bay, cả đời không được tái kiến Viễn Lan.”

Sở Phong Lạc hơi dờ dự, nói: “Đây cũng là tâm nguyện cả đời của Sở mỗ.” Giống như muốn tự nói với mình, hẩn yên lặng tại trong lòng không ngừng lập lại, nghĩ đến Tiêu Viễn Lan nếu nghe được những lời này của hẩn, không biết sẽ thương tâm phần nộ thế nào, không khỏi lại lặng lẽ mỉm cười.

Chỉ có thể như vậy. Hẩn cùng Tiêu Viễn Lan, duyên tận không sai.

Nghe được câu trả lời của Sở Phong Lạc, Trương Thục phi đứng dậy, lộ ra tia cười dịu dàng ung dung: “Vậy rất tốt. Qua mấy ngày nữa ta sẽ phái người truyền tin cho người.” Nàng lẳng lặng nhìn Sở Phong Lạc một lát, lại quay đầu nhìn lên không trung, trên trời đầy mây không mưa.

Trương Thục phi không nói gì nữa, trực tiếp bước về phía cửa.

Nhìn theo bóng dáng Trương Thục phi dần dần mờ nhạt trước mắt, Sở Phong Lạc không biết trong lòng là cảm giác gì. Một loại mưu quyền đấu đá hoàn toàn bất đồng với phong vũ giang hồ đang diễn ra trước mắt hẩn, hẩn có loại cảm giác vô lực. Có lẽ vì, tại chốn gian hồ hẩn là người có thể định đoạt sinh tử bản thân, nhưng tại chốn này, chỉ có thể tùy ý người khác thao túng.

Trở lại thế giới thuộc về mình mới là nguyện vọng của đời của hẩn.

Sở Phong Lạc khẽ thở dài nhẹ nhõm, định thần lại. Dần dần thấy hơi mệt mỏi muốn ngủ. Từ sau lúc mang thai thì thường hay thấy buồn ngủ, hẩn bỗng dưng nhớ tới, đúng là đã quên hỏi Tàn thái y được vật có thể phá thai. Nhân lúc hài tử còn chưa thành hình, sớm bỏ đi cũng tốt.

Lúc Sở Phong Lạc vừa nằm xuống, liền nghe một trận tiếng bước chân dồn dập, lúc chống đỡ đứng dậy, lại nhìn thấy người nọ thở hổn hển dựa vào cửa, một đôi mâu quang thâm sâu gợn sóng dữ dội khi nhìn thấy hẩn, thần sắc khẩn trương dần dần thả lỏng.

“Phong, ta nghe nói, biểu muội tới đây gặp người, liền chạy qua. Nàng không nói gì chứ?” Trên mặt Tiêu Viễn Lan có chút không tự nhiên, chậm rãi đi đến trước mặt hẩn.

“Biểu muội?” Sở Phong Lạc nhìn thấy thần sắc hiếm khi khẩn trương của Tiêu Viễn Lan, không khỏi có chút muốn cười. Cuối cùng cũng có hy vọng có thể thoát khỏi người này, Sở Phong Lạc phát hiện oán hận của mình đối y đã giảm đi nhiều.

“Trương Uyển Nhi là nữ nhi của thái sư Trương Tuân Úc, Trương Tuân Úc thú trưởng công chúa, cũng chính là cô cô của ta, sau khi ta đăng cơ, vì tình thế bất buộc, không thể không thú nữ nhi của gã. Thế nhưng ta không thích Uyển Nhi, trước nay ta chưa từng chạm qua nàng.....” Tiêu Viễn Lan hơi khẩn trương giải thích, lại phát hiện Sở Phong Lạc vẻ mặt thần nhiên, đối điều này thờ ơ, Tiêu Viễn Lan bỗng ngừng lại, cười tự giễu, “Sở Phong Lạc, đôi khi ta thật sự hảo hận người, người sao lại có thể tuyệt tình như vậy?”

Tiêu Viễn Lan đè lên thân thể Sở Phong Lạc, kéo y sam của hẩn xuống, vuốt ve lưng tung ngực hẩn: “Ta muốn nhìn xem người..... nhìn xem tim của người có phải sắt đá hay không..... Cớ sao người đối ta nhẫn tâm như vậy.....”

Động tác điên cuồng của Tiêu Viễn Lan khiến Sở Phong Lạc phải giãy dụa, nhưng lại dẫn đến Tiêu Viễn Lan tiêu hết toàn lực kiềm chế, chỉ có thể mặc y một tay đè ép dưới thân, tay kia thì không hề bị cản trở vuốt ve thân thể trần trụi dưới y sam của hắn.

Nhiệt độ lạnh như băng của bàn tay Tiêu Viễn Lan khiến Sở Phong Lạc hơi hơi phát run, động tác cũng thô lỗ đến đáng sợ, cơ hồ là điên cuồng bức xé tất cả y vật trên người hắn, sờ soạng hạ thể đã muốn bắt đầu phản ứng của hắn.

Sở Phong Lạc vô lực phản kháng, nhưng phản kháng như vậy ngược lại càng khơi thêm nhiệt tình của Tiêu Viễn Lan, y dùng miếng vải vừa xé ra trói hai tay Sở Phong Lạc lại, ngón tay vuốt ve qua lại thân thể trần trụi thon gầy của Sở Phong Lạc, gần như là hôn môi trong vô thức: “Vì sao..... Phong..... Vì sao..... Người nói cho ta biết.....”

Cảm giác động tác thô bạo của Tiêu Viễn Lan dần dần trở nên từ tốn, phảng phất một loại ôn nhu gần như tuyệt vọng, Sở Phong Lạc tựa hồ nghe được một tiếng xoẹt bén nhọn, giống như muốn phá vỡ hàng phòng vệ cuối cùng trong tim hắn.

Một giọt chất lỏng lạnh băng rơi trên mặt Sở Phong Lạc, hắn chợt từ trong mơ hồ đấu tranh thanh tỉnh lại, nhìn người trước mặt này khuôn mặt trắng ngần mà tuyệt lệ, thanh thanh lãnh lãnh, như có một tia hàn ý, lại phảng phất như hàn tinh xa vời cô đơn tịch mịch, cao quý mà tuyệt ngạo.

Sở Phong Lạc bỗng thấy hơi đau lòng, Tiêu Viễn Lan cùng Dạ Trạch Hoan thanh lệ tuyệt mỹ bất đồng, hắn tùy hứng sủng Dạ Trạch Hoan, nhưng chưa từng có loại cảm giác đau lòng này, thiếu niên quật cường này, hiện tại cư nhiên ở trước mặt hắn rơi lệ, hắn chưa từng nghĩ tới, Tiêu Viễn Lan hành sự luôn luôn bình tĩnh, cư nhiên sẽ ở trước mặt hắn rơi lệ....

Tiêu Viễn Lan cởi miếng vải trói hắn ra, không chút để tâm nói: “Ta biết ngươi hận ta, hận thì cứ hận đi. Sở Phong Lạc, giải được của nhuyển cân tán ta đã mang đến, chuyện ba ngày trước ta bảo ngươi suy nghĩ, ngươi có đáp án chưa?”

Sở Phong Lạc nhìn vào ánh mắt trở nên sâu không thấy đáy của y, bỗng nhiên hiểu được hết thảy đều là nguy trang của thiếu niên này, là bình phong bảo hộ y tại trong hoàng cung lãnh khốc này đây, thiếu niên bề ngoài tôn quý tuyệt lệ này, nội tâm quật cường mà ôn nhu, chỉ vì sinh trong hoàng thất, cho nên đã quen che giấu cảm xúc chân thật của bản thân, chỉ vào thời điểm gần như sụp đổ mới có thể bùng nổ điên cuồng thế này.

Y thành thế này, hoàn toàn là vì mình ư.

Trong lòng Sở Phong Lạc chợt nảy sinh vài phần ôn nhu, cho dù rõ đáp án của mình chính là cự tuyệt, lại nói không nên lời cự tuyệt, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Tiêu Viễn Lan gần ngay trước mắt, bên trong khóe mắt giả vờ lơ đãng đã ánh lên chút chờ mong, đáng yêu đáng tiếc nói không nên lời, Sở Phong Lạc tâm thoảng động, nhịn không được sáp lại gần nhẹ nhàng hôn, khi tầm nhìn khẽ lướt qua bên môi y, bỗng nhiên bị Tiêu Viễn Lan ôm chặt lấy thân thể, hôn lên môi hắn.

Khi đôi môi nóng cháy chạm vào mình, Sở Phong Lạc cảm giác mình cũng như bị nóng chảy. Cơ hồ đã quên vì sao lại không tự chủ hôn môi Tiêu Viễn Lan, hắn ôm lấy vai và lưng của Tiêu Viễn Lan, nhắm mắt lại thừa nhận cuồng tình như liệt hỏa này.

Hai người theo đó ngã xuống giường, Tiêu Viễn Lan nhanh chóng cởi y sam của mình xuống, lộ ra thân thể trắng ngần rắn chắc hữu lực, cùng hắn gât gao ôm nhau. Giữa hai người gần như dán sát vào nhau không chừa khe hở, Tiêu Viễn Lan điên cuồng hôn Sở Phong Lạc, nỉ non thổ lộ ái ngữ.

“Phong..... Đáp ứng ta..... Lưu lại bên ta.....” Tiêu Viễn Lan ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói ra, trong mắt lộ ra cuồng thế không thể làm trái, nhưng giọng nói lại hơi hơi phát run.

Sở Phong Lạc cảm giác dục hỏa thân thể bị Tiêu Viễn Lan châm ngòi, phảng phất như rơi vào trong đám mây không chỗ dùng sức, chỉ có thể gât gao ôm lấy Tiêu Viễn Lan, để y mang theo mình chìm nổi trong biển tình dục vọng, chính là tuyệt vọng của Tiêu Viễn Lan lại như một mũi dao nhọn đâm thẳng vào ngực mình, ép hỏi đáp án mà chính hắn cũng không minh bạch.

“Đừng..... Đừng như vậy..... A..... Không..... A a.....” Tiêu Viễn Lan nhiệt tình không như ngày thường giống như muốn khơi mào tất cả dục vọng trên người hắn, làm chính hắn cũng không thể khống chế được mình, phát ra rên rỉ khiến hắn thấy thẹn, “Àn..... Lan đệ..... Đừng vậy.....”

Một tiếng nóng lòng cầu xin của hắn ngược lại khơi dậy lửa giận trong Tiêu Viễn Lan, cắn một phát lên vành tai của hắn, dùng sức, tuy rằng dùng sức, Sở Phong Lạc lại không có cảm giác đau đớn, trái lại nóng đến không xong, chỉ có thể gắt gao ôm y.

“Đừng gọi ta Lan đệ! Ta không phải đệ đệ người!” Tiêu Viễn Lan hét to, đôi mắt mỹ lệ nhìn hắn, toát ra một loại biểu tình đau đớn không ngôn từ nào có thể tả, “Phong, không cần tổn thương ta, ta rất đau.....” Y bắt lấy tay Sở Phong Lạc, đặt tại ngực mình, “Phong..... Người cảm nhận được không, ta thật sự rất đau.....” Y nói khẽ, nhẹ nhàng hôn lên mặt Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc nói không nên lời, dưới lòng bàn tay rõ ràng có thể cảm thấy nhịp tim dồn dập của Tiêu Viễn Lan, nhiệt độ cơ thể nóng đến gần như phỏng tay..... Tiêu Viễn Lan nắm chặt tay hắn, hôn lên thân thể hắn, cuồng loạn muốn tiến vào hắn.

Biểu tình đau xót trên mặt Tiêu Viễn Lan như kim châm sâu vào Sở Phong Lạc, hắn minh bạch ý tứ của y..... Nếu cứ tuyệt y, y sẽ đẩy cả hai người xuống vực sâu, từ này về sau vạn kiếp bất phục..... Nhưng Tiêu Viễn Lan không biết là, hắn sắp có thể ly khai Tiêu Viễn Lan ngay, về sau, duy nhất lưu lại Tiêu Viễn Lan một mình lâm vào thống khổ tuyệt vọng.

Sở Phong Lạc hoang mang ôm chặt Tiêu Viễn Lan, để cho y tiến sâu vào mình, mồ hôi thấm ướt tóc trên tóc mai trên trán, biểu tình miễn cưỡng nhẫn nại chịu đựng làm Tiêu Viễn Lan dần dần trầm tĩnh lại, run rẩy hôn lên mặt, cổ, ngực hắn..... Như đang hấp thu ôn nhu có một không hai của hắn.

Vốn nghĩ rằng cưỡng bách hắn như vậy, muốn đổi lại lưỡng tình tương duyệt là vĩnh viễn không thể, nhưng Sở Phong Lạc biểu tình bị y mê say lại sâu sắc khiến y mê hoặc, tuy rằng Sở Phong Lạc không trả lời, nhưng y có thể cảm nhận được Sở Phong Lạc suýt nữa thoát ra, tâm tình nguyện ý vì y vĩnh viễn lưu lại, nếu không lúc này đã không chủ động hôn y.

Cho dù cả đời chỉ có khoảng khắc này, cho dù đến cả khoảng khắc này cũng là giả dối, thì cũng đáng giá rồi.

Tiêu Viễn Lan gắt gao ôm Sở Phong Lạc, thấp giọng nói: “Phong, người bằng lòng chứ?”

Sở Phong Lạc do dự một hồi, thấy vẻ mặt Tiêu Viễn Lan dần dần trở nên tuyệt vọng, không khỏi hôn lên trán y, đáng nghĩ nên nói gì, Tiêu Viễn Lan đã hỏi: “Phong, người không bằng lòng sao?”

“Không, ta chỉ muốn.....” Đối mặt với nghi ngờ thống khổ của y, Sở Phong Lạc theo trực giác phản ứng. Chính vào lúc hắn phát hiện bản thân nói gì, Tiêu Viễn Lan đã mỉm cười, tựa như buông được tảng đá lớn trong lòng: “Phong, người biết không, ta muốn chính là một câu này của người, biết rõ là nói dối, ta vẫn quá đổi vui mừng.”

Y từ trong y phục lấy ra một lọ sứ, đổ ra một dực hoàn xanh biếc, nói: “Viên này là Tương Lưu Túy, có thể giải độc của nhuyễn cân tán, người ăn vào sau sáu canh giờ sẽ khôi phục nội lực. Đến khi đó người muốn ly khai cũng không khó, nhưng mà, trước khi người ly khai, thỉnh làm cho ta một việc..... Giết ta.”

Tiêu Viễn Lan mỉm cười: “Cho dù không thể đạt được tâm của người, được chết trong tay người, ta đã rất hạnh phúc rồi.”

Sở Phong Lạc kinh hoàng nhìn y, chỉ thấy y đem Tương Lưu Túy ngậm vào trong miệng, dực hoàn xanh biếc tại giữa môi y óng ánh trong suốt, càng tôn lên nước da như ngọc, Tiêu Viễn Lan chậm rãi cúi đầu, hôn hắn, đem dực hoàn đẩy vào miệng hắn.

Đầu lưỡi truyền đến một trận ngọt ngào thơm mát, có lẽ là hương vị của dực hoàn, Sở Phong Lạc mê mang suy nghĩ, trực giác nuốt xuống ngọt ngào trong miệng, cảm giác Tiêu Viễn Lan có phần thô bạo hôn mỗi một tấc trong miệng mình, như muốn tuyệt vọng làm hắn ghi nhớ hết thấy về y, trong thô bạo mang theo một tia triển miên quyến luyến.

Y sao lại biết mình muốn đi, Sở Phong Lạc vì bản thân nghĩ ngợi lung tung mà bật cười, ngay vào lúc thất thần thoáng qua, Tiêu Viễn Lan làm nụ hôn càng thêm sâu sắc, khiến hắn cơ hồ vô lực thở dốc, chỉ có thể ôm chặt lấy người làm cho hắn trầm mê.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Viễn Lan ôm hắn, tách hai người ra, chỉ bạc dâm dịch dây dưa chưa dứt, Sở Phong Lạc nhìn thấy đôi môi ướt át của Tiêu Viễn Lan vẽ nên một nụ cười thỏa mãn, khuôn mặt tuyệt mỹ nói không nên lời động lòng người, nhin không được động tâm, liền muốn hôn lên đôi môi vẫn còn đọng nước của y, miễn cưỡng kiềm chế tình tự bản thân, Sở Phong Lạc mới phát giác bản thân đã không biết bao nhiêu lần luống cuống.

Tuy có lẽ là vì Tiêu Viễn Lan tuyệt mỹ tôn quý cùng Dạ Trạch Hoan có điểm tương đồng, nhưng luống cuống của hắn, lại khiến Tiêu Viễn Lan càng trầm mê hơn.

Ý thức được sơ suất của bản thân, Sở Phong Lạc liền muốn đẩy Tiêu Viễn Lan ra, gần như là đồng thời, Tiêu Viễn Lan buông hắn ra, bỗng nhiên cười với hắn: “Phong, ta đã hỏi qua thái y, thái y bảo người cần nghỉ ngơi nhiều, sắc trời đã tối, người ngủ đi.” Y bỗng nhiên lộ ra vẻ phiến muộn nói không nên lời: “Ngủ một giấc tỉnh dậy, người liền khôi phục vô công.”

Sở Phong Lạc định an ủi y, lại phát hiện không cách nào an ủi, thương tổn sâu nhất, thường là từ người yêu thương nhất, tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ qua bản thân lại có thể tổn thương một người sâu sắc như vậy, tựa như Dạ Trạch Hoan tổn thương hắn.

“Ta phải đi.” Tiêu Viễn Lan ngưng mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói, “Nếu hiện tại không đi, liền đi không được nữa.”

Sở Phong Lạc đang định hỏi vì sao đi không được. Tiêu Viễn Lan ở trên môi hắn nhẹ nhàng hôn, Sở Phong Lạc chợt hiểu ra, mặt căng đến đỏ bừng. Tiêu Viễn Lan cơ hồ thời thời khắc khắc đều có thể động dục....

Sở Phong Lạc bỗng nhiên nhớ lại hơn một tháng trước khi vào cung, Tiêu Viễn Lan gần như tùy thời đè ngã hắn liền có thể làm, hiện tại hai ba ngày một lần, có thể nói đã thập phần kiềm chế bản thân.

Nhưng mà y hậu cung ba nghìn, không tìm mình cũng có thể tìm người khác. Trương Thục phi cao quý mỹ lệ, cùng Viễn Lan gần như là trời sinh một đôi.... Không biết tại sao, Sở Phong Lạc bỗng có một loại cảm giác không thoải mái.

Có lẽ duyên cớ vì mình cứ nhiên là nam tử âm tính. Trong Long tộc dù có nữ tử, cũng có thể cùng nam tử dương tính thành thân, nhưng dù sao nữ tử cũng là thiểu số, càng khó có nữ tử giống như Trương Uyển Nhi tao nhã tuyệt sắc như vậy, nam tử dương tính ngoại trừ có thể làm cho nam tử mang thai ra, còn lại cùng nam tử bình thường cũng không có gì bất đồng, nhưng nam tử âm tính căn bản không thể làm cho nữ tử sinh hài tử.... Đã.... Không thể xem như một nam nhân, mà mỹ lệ của Trương Uyển Nhi vẫn rung động mạnh đến hắn.

Kỳ thật có thể đạt được tình yêu của Tiêu Viễn Lan đã là ước mong xa xỉ, còn muốn gì nữa? Tiêu Viễn Lan so với Dạ Trạch Hoan nhiều hơn một phần cao quý ung dung nội liễm, còn khí chất của Dạ Trạch Hoan thì nhân tản phong lưu. Hai người ngoại trừ mỹ lệ tôn quý, kỳ thật không có gì tương đồng. Muốn yêu Tiêu Viễn Lan cũng không phải là một chuyện khó.

Chính là bản thân vẫn như trước không thể bỏ Dạ Trạch Hoan xuống được, đối Tiêu Viễn Lan mà nói, là không công bằng! Huống hồ tại chốn thâm cung này giống như nữ tử ai oán cô đơn ngóng trông, kỳ thật cũng không giống sở nguyện thích ung dung tự tại sơn lâm của mình.

Sở Phong Lạc không khỏi sờ sờ bụng mình. Trải qua thái y chẩn đoán, xem ra mang thai hài tử quả thật không còn gì để nghi ngờ nữa. Sau khi xuất cung vẫn lưu hài tử, mai sau hài tử ra đời, đối mình mà nói là ký ức bất kham, đối hài tử mà nói cũng là thân thể vô pháp đối diện.

Nhất định phải bỏ nó. Sở Phong Lạc im lặng suy nghĩ.

5. Chương 5

Ngoài cửa sổ bóng cây mỏng manh thưa thớt, ánh trăng bao phủ chiếu qua song cửa, giống như khoác lên một tầng sa mỏng manh. Sở Phong Lạc bỗng cảm nhận một loại thương cảm kỳ dị, giống như từ trong thân thể chảy ra, giống như mất đi gì đó, đau đến suýt hít thở không thông.

Đây không phải lần đầu tiên, nhưng là lần đầu tiên có ý nghĩ muốn rơi lệ. Nam nhân chân chính thì sẽ không rơi lệ. Sở Phong Lạc âm thầm cười nhạo bản thân đột nhiên yếu đuối, lẳng lặng chờ đợi thương cảm này trôi qua.

Sở Phong Lạc tịnh dưỡng hai ngày, hai ngày này Tiêu Viễn Lan bận bịu quốc sự, chẳng qua là sai người đưa chút đồ điều dưỡng cho hắn, muốn hắn hảo hảo nghỉ ngơi. Ngày hôm sau nội lực đã khôi phục, nhưng tính ra tối đa chỉ có ba phần —— hài tử chiếm hết bảy phần. Ngoại trừ có thể sử dụng ít nội lực, vẫn như trước suy yếu vô lực.

Từ sau khi hắn khôi phục võ công Tiêu Viễn Lan thường hay đến Phù Minh Cung, biết thân thể hắn vẫn không chuyển biến tốt, Tiêu Viễn Lan thập phần sốt ruột, liên tục gọi thái y đến xem, nhưng quốc sự bận bịu, Tiêu Viễn Lan cũng không thể thường xuyên bồi bên cạnh Sở Phong Lạc, do đó cuối cùng để cho Sở Phong Lạc có cơ hội một mình gặp mặt Tần thái y.

“Phong Lạc, người khẳng định thật sự muốn bỏ hài tử sao?” Nghe xong lời của Sở Phong Lạc, Tần thái y hỏi. Cùng là người Long tộc với nhau, Tần thái y đã hoàn toàn đem Sở Phong Lạc xem như tử tôn của mình.

Con nối dõi của Long tộc vốn thập phần ít, mặc dù Sở Phong Lạc sinh chưa hẳn là Long tộc, nhưng Sở Phong Lạc nói muốn bỏ hài tử đang mang vẫn khiến lão lấy làm kinh hãi.

“Không sai, ta đã quyết định.” Sở Phong Lạc cười khổ, “Ta sẽ không làm mẫu thân, hài tử quá nửa là dưỡng không lớn, đến lúc đó lỡ như chết yểu, còn không bằng hiện tại liền quyết định không dưỡng thì tốt hơn. Hơn nữa, một hài tử không ai thương, nhất định là bất hạnh.....” Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên có chút bị thương không tên từ đáy lòng dâng lên, hoặc là bất an.

“Ai trời sinh đã là mẫu thân? Còn không phải trước sinh hạ sau hãy nói.” Tần thái y cau mày nói.

Sở Phong Lạc một trận cười khổ. Không đem quá trình bản thân bị làm thành nam tử dương tính dưỡng lớn, chỉ thân nhiên nói: “Ta không định quay về Vụ Ẩn Thành, sau khi ly khai hoàng cung, lưu lạc giang hồ, mang theo hài tử, chỉ sợ.....”

“Hài tử là huyết mạch của hoàng tộc ư?” Tần thái y trầm ngâm, “Mưu hại hoàng thất là trọng tội tru di cửu tộc, lỡ như bị Hoàng Thượng biết, chỉ sợ sẽ không tha cho người.”

Dù không biết hắn có hài tử, hắn ly khai, Tiêu Viễn Lan cũng sẽ không tha cho hắn. Khóe miệng Sở Phong Lạc giương lên một nụ cười kỳ quái, Tiêu Viễn Lan đối với mình rất tốt rất tốt, ngoại trừ cưỡng bức mình ra, chưa bao giờ lại đối mình tàn nhẫn, thế nhưng..... thật sự giết đi hài tử này, là mình đối với y tàn nhẫn chẳng.

Sở Phong Lạc thoáng thất thần, Tần thái y lại nói: “Được vật thông thường chỉ sợ đối thân thể có trở ngại, nhưng thân là người Long tộc, chúng quy không thể giúp người hút thuốc giết hài tử trong bụng..... Thế này đi, ta khai một phương thuốc cho người, người sau khi xuất cung, tự mình phối.” Nói xong liền tại trên giấy khai phương thuốc, trầm ngâm một hồi, hỏi: “Phong Lạc, có phải Trương Thục phi bằng lòng dẫn người xuất cung không?”

“Đúng vậy.” Sở Phong Lạc không hiểu vì sao lão lại biết được, lấy làm kinh hãi, cung kính hỏi thăm: “Không biết làm sao ngài biết được?”

“Thực phi dụ dàng hiền thực, là hảo nữ tử, ngày sau chắc hẳn mẫu nghi thiên hạ, có điều phụ thân của nàng tâm cơ khó dò..... Tóm lại, người mọi chuyện phải cẩn thận.” Tần thái y lắc lắc đầu, hiển nhiên không muốn nhiều lời về chuyện của Trương Tuân Úc.

Sở Phong Lạc hiểu được ý tứ của Tần thái y, tuy rằng có thể nhờ vả Trương Thục phi, nhưng không thể tín nhiệm. Đã là đế vương hậu phi, đương nhiên phải vì nghĩ đến quyền lợi của bản thân, sẽ không mặc kệ trượng phu mình sủng tín một nam tử, cho nên nàng mới bằng lòng dẫn hần xuất cung.

“Phong Lạc, về sau nếu ngươi ly khai hoàng cung không chỗ để đi, thì đến núi Côn Lôn đi tìm chất nhi của ta, nó sau khi ly khai Vụ Ẩn Thành thì cư ngụ ở đó, là một hộ săn bắn, thú một nữ tử dân gian làm vợ, người Long tộc không quay về Vụ Ẩn Thành, ở bên ngoài tốt hơn hết vẫn nên chiếu cố lẫn nhau....” Tần thái y thở dài một tiếng, nói chuyện giống như tự mình độc thoại.

Sở Phong Lạc tâm động, lại thoáng xuất thần. Tần thái y đem tên tuổi nơi cư ngụ của chất nhi nói với hần. Vác hòm thuốc lên thì muốn cáo từ, Sở Phong Lạc đứng dậy, tiễn Tần thái y ra ngoài.

Ngay đêm hôm đó, liền có một cung nữ quét dọn chuyển cho Sở Phong Lạc tờ giấy, bảo hần tối ngày thứ bảy thay đổi y phục của một thị vệ rồi xuất môn, tự nhiên sẽ có người tiếp ứng, cũng bảo hần sau khi xem xong thì thiêu hủy tờ giấy ngay, để tránh bị người phát hiện.

Tiêu Viễn Lan vẫn như trước thường xuyên lui tới, Sở Phong Lạc đã xác định ngày mình có thể ly khai, đối Tiêu Viễn Lan không khỏi có hơi áy náy, thậm chí trong tình sự cũng mặc y tác cầu, Tiêu Viễn Lan còn tưởng rằng y bằng lòng thành thật với mình, càng thêm cao hứng, nhưng nhìn đến sắc mặt hần không tốt, vẫn một bộ dạng trọng thương chưa lành, cũng không dám yêu cầu vô độ, có khi chỉ ôm hần, kể vài chuyện thú vị khi thiếu niên.

Kỳ thật nói là chuyện thú vị cũng không có gì lý thú, Tiêu Viễn Lan trải qua mười tám năm tựa hồ mỗi ngày chỉ có mỗi mình y tại trong cung điện nhằm chán nhạt nhẽo này. Tiêu Viễn Lan vốn muốn ly khai tranh đấu của hoàng thất, trải qua cuộc sống người bình thường, lại vì một câu nói của mình muốn y gánh trách nhiệm, lại gián tiếp đem Tiêu Viễn Lan đẩy lên Đế tọa. Thực ra khi đó thái tử bị giết hại, ngoại trừ Tiêu Viễn Lan ra, cũng không ai thích hợp làm Hoàng đế. Nếu Tiêu Viễn Lan không lên ngôi, lúc ấy ắt hẳn thiên hạ đại loạn. Thế nhưng tạo nên cả tính âm trầm lãnh khốc ngày nay của Tiêu Viễn Lan, quả thực bản thân phải chịu một phần trách nhiệm rất lớn. Hiện tại còn muốn ly khai, kỳ thật cũng là một loại hành vi ích kỷ chẳng.

Nhưng hần thật sự không muốn đối diện với Tiêu Viễn Lan..... Vô luận hần thân là thân phận Long tộc hay là thân thể có thể sinh hài tử..... Sở Phong Lạc bắt đầu nhìn cái bụng chưa to ra của bản thân. Tuy rằng hài tử Long tộc vừa mới ra đời rất nhỏ, chỉ bằng nửa người thường, nhưng dù sao cũng là chiếm không ít chỗ, thân thể lại càng không ngừng gầy yếu đi, bụng nhô ra nhất định sẽ không bị người ta xem như thân thể mập ra nhỉ.

Tối nay Tiêu Viễn Lan cũng không đến. Có lẽ là an bài của Thục phi. Lại có thể thao túng hành động của Tiêu Viễn Lan, có thể thấy được thế lực của Trương gia trong triều rất lớn, Sở Phong Lạc không khỏi đối với nữ tử này cảm thấy bội phục từ tận đáy lòng.

Thời gian ước định sắp tới, Sở Phong Lạc sửa soạn chút ít, lại phát hiện có rất nhiều thứ không nhớ vứt bỏ, dây cột tóc Tiêu Viễn Lan tặng, khăn tay lau mồ hôi cho hần, còn có một chuỗi tràng hạt khắc bằng hồng ngọc. Đó là vì mấy ngày trước do mình nôn nghén mà tâm thần bất định, Viễn Lan đưa cho mình.

Nhiều lần do dự, Sở Phong Lạc đem chuỗi tràng hạt cất vào trong ngực, cẩn thận giấu kín. Chuỗi tràng hạt này thoát nhìn bình thường, nhưng mà thập phần xinh đẹp, tinh xảo đặc sắc. Nghe một cung nữ biết rõ sự tình nói, Tiêu Viễn Lan đặc biệt đến Bạch Mã Tự một chuyến, hình như chỉ vì cầu một chuỗi tràng hạt, đại khái chính là chuỗi này. Tiêu Viễn Lan cũng không chịu nói làm thế nào có, chỉ tùy ý đưa cho hần, sau khi nhìn thấy hần mang trên tay thì lộ ra một nụ cười rất chân tình.

Đồ ngọc này. Mang chuỗi tràng hạt này theo sẽ giúp hần bớt đi khổ sở. Về sau đi xa rồi lại tùy ý vứt đi là được rồi. Sở Phong Lạc vì hành động không giống ngày thường của mình mà đưa ra lời giải thích.

Thủ vệ túc trực ngoài cửa huyên huyên náo náo, hình như ngoài đó xảy ra chuyện gì, có người nhân lúc hỗn loạn chạy vào, mời Sở Phong Lạc cùng gã thay đổi y phục, lại thừa lúc người khác chưa phòng bị, có một người mang hần theo, trà trộn vào thủ vệ tuần hành, đánh bất tỉnh một tên thái giám, lại thay đổi y phục thái giám dùng lệnh bài Thục phi cho hần xuất cung.

Hoàng cung thủ vệ nghiêm mật, ba bước một tốp, năm bước một trạm gác, phàm là nhìn thấy cái gì ra vào, đều nhất nhất kiểm tra, thăm nghĩ nếu dựa theo phương pháp của Tần thái y đã sớm bị phát hiện.

Ngay vào thời khắc đại môn của hoàng cung đóng lại phía sau, Sở Phong Lạc phát hiện bản thân từ tận sâu trong tim toát ra cư nhiên không phải may mắn, mà là một loại mờ mịt sâu thẳm. Người kia tại trong hoàng cung, nhất định thương tâm phần nọ đến nỗi cơn điên chẳng.

Sở Phong Lạc thoáng cười khổ, mặc kệ ra sao, cứ phải rời hoàng cung đã, lưu lại nơi này có rất nhiều điều không thỏa đáng, cho dù Tiêu Viễn Lan là vì yêu hắn, không ngại thân phận Long tộc của hắn, hắn cũng vẫn không thể tiếp nhận sự thật bản thân phải nằm dưới thân nam nhân khác, để người thương yêu.

Ra khỏi hoàng cung, phía xa chân trời đã tối đen như mực, khi xuất môn đánh kếng canh một, đến khi ra ngoài hoàng thành, đã qua giờ giới nghiêm, mặc khác dưới tàng cây có một người dắt theo con ngựa tiến đến tiếp ứng, nói: “Các hạ có phải họ Sở không? Chủ nhân nhà ta nói, con ngựa này đưa cho người, chúc người thượng lộ bình an.”

Sở Phong Lạc tiếp nhận dây cương, đang định nói lời cảm tạ, nam tử kia lại nói: “Sở công tử có phải đang trúng độc nhuyễn cân tán không? Chủ nhân nhà ta có Tương Lưu Túy, tặng cho Sở công tử, chỉ mong, Sở công tử đừng quên chuyện đã ước định.”

Chuyện đã ước định, là Trương Thục phi muốn mình vĩnh viễn không gặp lại Tiêu Viễn Lan nữa.

Sở Phong Lạc tim thoáng đập loạn, nam tử kia lấy ra một bình sứ, đổ ra một đực hoàn, nói: “Được hiệu sáu canh giờ sau mới phát tác, Sở công tử nên sớm ăn vào.”

Sở Phong Lạc giải độc, nhưng võ công chỉ còn ba phần, thành ra cũng chưa từng biểu hiện trước mặt người khác sự thật bản thân đã khôi phục võ công, hơn nữa giải được là Tiêu Viễn Lan ngầm đưa hắn, mặc dù Trương Thục phi tai mắt nhiều, nhưng xem ra còn chưa biết chuyện này. Sở Phong Lạc đang muốn đa tạ hảo ý của Trương Thục phi, lại nhìn đến đực hoàn kia là màu chàm, trong lòng cả kinh, bất động thanh sắc nhận lấy. Ra vẻ nuốt xuống, lại dấu trong lòng bàn tay.

“Đa tạ hảo ý của chủ nhân nhà người. Sở mỗ nếu đã nhận ân tình của nàng, đương nhiên sẽ làm theo việc nàng ấy muốn.”

Hình ảnh Tiêu Viễn Lan ngậm đực hoàn hôn môi mình vẫn không ngừng tái hiện trong đầu, hắn đương nhiên nhớ rõ Tương Lưu Túy là màu xanh biếc, mặc dù lúc này đang đứng trong bóng đêm nhìn chẳng rõ, nhưng giữa màu chàm và màu xanh biếc vẫn có chút khác biệt. Tần thái y nói Tương Lưu Túy thập phần ít ỏi, cũng chỉ Tiêu Viễn Lan mới có, tin rằng Trương Thục phi cũng chưa từng thấy qua Tương Lưu Túy rồi.

Xem ra Trương Thục phi vẫn còn đối hắn chưa yên tâm, muốn độc chết hắn.

“Vẫn là thỉnh Sở công tử mau chóng lên đường.” Người nọ thúc giục nói, “Trong hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, chắc hẳn hiện tại đã bị người khác phát hiện.”

Xem chừng đực hoàn này của Trương Thục phi là loại độc đực phát tác chậm, nếu độc chết mình ngay trong hoàng thành, nhất định sẽ bị người điều tra ra, đối nàng cũng không có lợi ích gì. Trương Thục phi tâm cơ thâm trầm, làm bạn cạnh Tiêu Viễn Lan, không biết có thật sự hảo hảo đối y không.

Trương Thục Phi là yêu Tiêu Viễn Lan sao, theo như lúc nàng nhắc tới Tiêu Viễn Lan một tiếng “Viễn Lan” du dương như vậy thì đủ biết.

Chỉ là Trương Thục phi nếu không chiếm được Tiêu Viễn Lan, nàng thủ đoạn ngoan độc như vậy, không biết lại sẽ làm ra chuyện gì, nghĩ đến Tiêu Viễn Lan tại thâm cung đối mặt với văn võ bá quan tâm tư quyết trong triều, tần phi chung gối đồng sàng dị mộng, không biết tại sao, Sở Phong Lạc trong lòng đột nhiên đau nhói.

Không thể suy nghĩ nhiều, nếu không mình sẽ thay đổi tâm ý lưu lại. Sở Phong Lạc cắn răng nhảy lên ngựa, vừa kẹp bụng ngựa liền dứt khoát chạy đi.

Dùng một tấm lệnh bài khác, Sở Phong Lạc ra ngoài thành môn của hoàng thành, chưa được bao lâu, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng người hô quát truy đuổi. Đằng sau cách mấy mươi trượng, một đoàn kỵ binh cầm đuốc, cơ hồ chiếu sáng cả không trung.

Ụ đất trước mặt hiện lên một cây cầu, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng nước chảy dưới cầu.

Sở Phong Lạc giảm tốc, mạnh mẽ nhảy xuống ngựa, ngay tại chỗ lặn một vòng, lặn đến trong bụi cỏ bên cạnh. Ngựa vẫn tiếp tục phi như bay về phía trước, chỉ ngay thấy tiếng chân không ngừng, thẳng tiến về phía trước.

Dưới cầu Đông Môn nước chảy róc rách, Sở Phong Lạc nhảy xuống bờ sông, nhẹ nhàng ẩn thân dưới gầm cầu, chờ đợi người tìm kiếm ly khai.

Lúc này đã là cuối xuân, thỉnh thoảng hạ một trận mưa. Dòng sông dùng để bảo vệ thành sâu chừng một người cao to. Nghe thấy tiếng một đội nhân mã phi như bay qua cầu, Sở Phong Lạc còn chưa dám đi lên, quả nhiên một lát sau, đội nhân mã kia đã đi rồi quay lại, tại phụ cận cầu Đông Môn bắt đầu lùng sục.

Cường tương thủ hạ vô nhược binh, thủ hạ của Tiêu Viễn Lan quả nhiên đều rất có kinh nghiệm truy tung. Sở Phong Lạc bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, đành phải nhảy xuống nước ẩn thân.

Bọn lính nửa đêm bị lôi đầu dậy tìm người, vẫn còn đang buồn ngủ, chỉ nghĩ đến nhanh chóng quay về ngủ một giấc, cũng bất chấp dưới nước có người ẩn nấp hay không, tại phụ cận cầu tìm kiếm nơi có thể ẩn thân trong chốc lát, liền quay về phục lệnh.

Cuối xuân nước vẫn lạnh đến kinh người, ngâm trong nước sông lạnh như băng, Sở Phong Lạc cảm giác máu toàn thân đều muốn đông thành băng. Vào lúc nhóm người truy tìm ly khai, Sở Phong Lạc đã toàn thân ướt đẫm.

Nếu là trước kia thì không hề hấn gì, nhưng đang mang thai, thân thể trở nên chịu không nổi một kích, mới ngâm trong nước lạnh một lát đã liền bắt đầu run rẩy không ngừng.

Sở Phong Lạc từ từ bò lên bờ, bụng đột nhiên một cơn đau quặng, khí lực hai chân giống như bị hút sạch vô lực, chỉ có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đi vài bước, thì té ngã trên đất.

Hài tử.... Có lẽ sắp không giữ được. Sở Phong Lạc dờ dẩn suy nghĩ. Hài tử yếu ớt như vậy, sẽ không là Long tộc, giả như sẩy mất, người Long tộc cũng sẽ không trách hấn. Tiêu Viễn Lan lại không biết đến sự tồn tại của hài tử này, chính mình cũng không muốn nó, hài tử này chính là không ai yêu.

Nếu hài tử biết, không biết sẽ nghĩ gì?

Sở Phong Lạc nhẹ nhàng ấn lên bụng mình, bỗng nhiên trong lòng có một loại cảm giác rất đau.

Kỳ thật đối hấn mà nói sinh hài tử không có gì quan trọng, hướng hồ lại là một hài tử do người hấn không hề yêu cường bạo mà có.... Chỉ là mình không phải một hảo mẫu thân, ngay cả cơ hội để nó sinh tồn cũng bóp chết.

Lúc này phía xa chân trời vẫn không có tia sáng, một mảnh tối đen.

Sở Phong Lạc đi lang thang dọc theo đường phía trước, vừa rồi tuy rằng rất đau, nhưng không chảy nhiều máu, xem chừng hài tử vẫn có thể giữ được. Vốn cần phải đốt lửa hơi khô y phục trên người, nhưng đồ đạc mang theo đều đã ướt đẫm, kể cả ngân phiếu, đốt lửa, cùng phương thuốc Tàn thái y khai cho, chữ trên phương thuốc đã nhòa nhìn không rõ.

Muốn phá bỏ hài tử hay không, Sở Phong Lạc có chút do dự. Mới hơn hai tháng, cơ hồ còn chưa thành hình, cho dù phá bỏ cũng không hề gì, thế nhưng vừa rồi xém nữa mất đi hài tử dần dần biến thành một loại khủng hoảng, tràn ngập trong lòng.

Có lẽ con người luôn luôn như vậy, chỉ đến khi mất đi mới có thể cảm thấy không muốn.

Dù sao đi nữa hài tử cũng vô tội, có lẽ nó cũng muốn nhìn nhân thể này một cái, nhìn mẫu thân nhấn tâm này một cái.... Còn có phụ thân chẳng hay biết gì....

Sở Phong Lạc vốn vì phong hàn mà đầu óc dần dần trống rỗng, bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt tuyệt lệ của Tiêu Viễn Lan.... Tiêu Viễn Lan nếu biết hấn mang thai một hài tử, là cao hứng phần khởi, hay là kinh nghi bất định, hay càng là hoàn toàn không tin?

Nếu hài tử này ra đời, thì nhất định mình cùng Tiêu Viễn Lan vĩnh viễn dây dưa không dứt.

Sở Phong Lạc cắn chặt răng, bước nhanh đi đến tế thể đường của tiểu trấn trước mặt, nhờ đại phu hốt một thang dược phá thai, rồi đi vào một khách điểm, mượn tiểu nhị của khách điểm giúp tiên dược. Sở Phong Lạc lúc này khí lực toàn thân đã gần như mất hết, chỉ có thể miễn cưỡng đi tới trước giường.

Sở Phong Lạc nằm trong khách phòng của khách điểm mấy canh giờ, nghe thấy tiểu nhị kêu gọi, chậm rãi từ trong mê man tỉnh lại.

“Khách quan, đây là dược ngài muốn tiên.” Tiểu nhị đánh thức hẳn, rồi đem dược bưng vào. Vừa nãy chương quầy còn đang oán giận, khách nhân này sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không biết có thể bệnh chết ở trong khách điểm không, nếu bệnh chết, điểm lấy không được tiền, còn phải lãng phí một mảnh chiếu.....

“Cám ơn, người ra ngoài đi.” Sở Phong Lạc tiếp nhận dược, có chút xuất thần.

Đây là phương thuốc người thường sử dụng, Tần thái y nói đối thân thể có hại, nhưng chuyện tới nước này, cũng không thể nề hà. Phá thai vốn đã là hại thân thể, chẳng qua là phương thuốc của Tần thái y khai hơn mấy vị dược liệu điều dưỡng, dùng bổ sung khí huyết cho nam tử Long tộc khi sẩy thai mà thôi.

Dem dược này uống hết, có thể xuôi xuôi mọi chuyện.

Sở Phong Lạc nhìn vào dược thủy đen kịt trong chén, bỗng nhiên lại lần nữa nổi lên do dự, hẳn thái độ làm người xưa nay quyết đoán kịp thời, chưa từng không quyết đoán thế này, nhưng tại thời điểm này bỗng dưng trở nên dao động bất định.

Nương..... không muốn không muốn con..... Đừng mà..... Con sẽ ngoan ngoãn nghe lời.....

Giọng nói huyền ảo non nớt tựa như vọng đến từ tận đáy lòng, tay Sở Phong Lạc run mạnh, chén thuốc rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh, dược thủy văng ra toàn bộ, Sở Phong Lạc bỗng dưng cảm giác tâm giống như xoắn lại đau đớn.

Hài tử từ huyết nhục của mình mà ra, làm sao có thể đang tâm vứt bỏ? Huống chi hài tử vốn chính là vô tội, dù không ai thương nó đi nữa, mình cũng có thể thương nó.

Hài tử này sẽ làm mình lưng đeo thối khổ bị người lăng nhục, cũng chấp nhận.

Nếu như không định gặp lại Tiêu Viễn Lan, vậy có thể mang theo hài tử ẩn cư sơn lâm, Tiêu Viễn Lan vĩnh viễn cũng sẽ không biết đến sự tồn tại của hài tử này. Trước nay không nghĩ muốn hài tử này, kỳ thật cũng chỉ vì muốn trốn tránh trách nhiệm làm mẫu thân mà thôi. Bản thân nửa đời cúi đầu ngẩng đầu, khiêu ngạo thiên hạ, xưa nay đường đường chính chính, vậy mà ngay cả hài tử sinh mang tương liên cũng thiếu chút nữa vứt bỏ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cảm giác hồi hận chợt qua đi, nội tâm chính là vô cùng an tĩnh nhẹ nhõm.

Sở Phong Lạc đã quyết định sinh hạ hài tử, không bao giờ lưỡng lự nữa, chuẩn bị an thai sinh nở. Hắn vốn được xem thành nam tử dương tính nuôi dưỡng, đương nhiên mình bạch thân là nam nhân lại có thể sinh hài tử, loại chuyện này để cho người khác biết chỉ sẽ khiến bản thân chịu không nổi, thành ra cũng không có nhờ tiểu nhị giúp mình hốt dược an thai. Ngược lại chuẩn bị quay về Vụ Ẩn Thành, để tế sư của Long tộc xem cho hắn.

Tế sư của Long tộc là người phụ trách hiến tế cùng phán đoán âm dương tính thời điểm ngày âm, mà người tính sai âm dương tính của mình đại khái là tế sư của hai mươi năm trước. Sai đã sai rồi, Sở Phong Lạc cũng chẳng muốn truy cứu chuyện cũ, mà thân sự của Long Vương cùng hắn mặc dù biết là như bọ xà phòng, cũng khiến hắn sứt đầu mẻ trán, nhất thời đành bất chấp chuyện tình của bản thân.

Tuy rằng địa phương kia không thuộc về bản thân, thậm chí vào lúc Long Vương trốn đi mình còn mang trên lưng danh soạn vị, nhưng dù sao cũng là địa phương của Long tộc, đối bản thân sinh hạ hài tử mới có lợi, vì hài tử suy nghĩ, hết thấy đều gắng nhẫn xuống. Giờ khắc này toàn thân toàn tâm của hắn đều đặt trên người hài tử, hết thấy vinh nhục đều bất chấp.

Hắn ở tại khách điểm hai ngày, lúc cảm thấy bản thân có thể xuống giường hành tẩu vài bước, ly khai khách điểm. Mà nhân mã Tiêu Viễn Lan phái đi truy tìm chắc không ngờ đến hắn sẽ lưu lại tại tiểu trấn của kinh kì, thành ra thời điểm kiểm soát cũng không kỹ lưỡng, buông tha hắn.

Sở Phong Lạc mượn danh hốt được cho thê tử, tại tế thể đường tùy tiện bắt mấy thang dược. Đường đến Vụ Ẩn Thành còn xa, hắn có thể cố chống đỡ, chỉ sợ hài tử chống đỡ không nổi. Khi theo đường sông đến trên núi bất thành linh bị đau khiến hắn thập phần bất an, tuy rằng không có kinh nghiệm, cũng không có ai nói qua với hắn, thế nhưng hắn cũng biết, hài tử nhất định là xảy ra chuyện, hiện tại có thể giữ được đã là vạn hạnh.

Vào lúc Sở Phong Lạc đến một thành thị, thời điểm dắt ngựa đi ngang thành môn, nhìn thấy bức họa của mình, trên đó ngoài trọng thưởng ra còn có một câu “Không chuẩn tổn thương chút nào, nếu không nghiêm trị không tha.”

Quả nhiên giống với tính tình của Tiêu Viễn Lan.

Khóe miệng của Sở Phong Lạc gợi lên một nụ cười tươi. Người kia dù có thương tâm đi nữa, cũng sẽ không thương tổn mình, mà phút ban đầu y đối mình cướp đoạt, kỳ thật cũng chỉ là dục vọng độc chiếm khiến y phát cuồng mà thôi.

Người kia biết hắn đào tẩu, ngoài mặt có thể sẽ nổi trận lôi đình, nhưng sau lưng nhất định sẽ thương tâm khổ sở nhỉ.

Sở Phong Lạc nhìn thấy mình trên bức họa tuần đình phi dương nói không nên lời, thế nhưng so với tướng mạo của mình còn tuần hơn vài phần, hiển nhiên cũng là từ tay người nọ mà ra. Hiện tại mình vì nguyên do mang thai, đã mất đi rất nhiều khí chất anh tuấn, một bộ dạng suy yếu vô lực, cùng người trên bức họa kém xa nhau, khó trách dọc đường hành tẩu, cũng không có ai tìm hắn thăm dò.

Có lẽ nguyên nhân cũng vì Tiêu Viễn Lan đề xuất trọng phạt, muốn bắt người sao có thể không cho tổn thương người chứ? Người kia vì mình, cư nhiên khó xử người khác như thế.

Sở Phong Lạc nhớ đến người kia, không khỏi vừa lắc đầu, vừa mỉm cười.

Đáng tiếc giữa bọn họ không có tương lai, nếu Tiêu Viễn Lan chỉ là một người bình thường, có lẽ sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Sở Phong Lạc yên lặng suy nghĩ, dắt ngựa bước trên con đường quay về Vụ Ẩn Thành.

Khi đi ngang qua thành Nam Giang, Sở Phong Lạc trọ lại một đêm.

Nơi này thường là nơi hắn cùng Tiêu Viễn Lan gặp mặt, bởi vì tại nơi trung gian giữa kinh thành và Vụ Ẩn Thành, dễ dàng gặp mặt nhất. Trước kia hắn chỉ biết Tiêu Viễn Lan là quý tộc tử đệ của kinh thành, không ngờ tới y cư nhiên là đương kim Hoàng Đế. Trách không được mỗi lần y nhìn thấy mình, đều là đáng vẻ cao hứng đến không thể cao hứng hơn nữa. Kỳ thật muốn đơn phương gặp mặt hắn, Tiêu Viễn Lan cũng là tương đối không đối.

Tâm tình đã xảy ra rất nhiều biến hóa nhỏ bé, Sở Phong Lạc phát hiện, cảm tình đối với Tiêu Viễn Lan không còn là cừu hận nhục nhã nữa, mà dần dần biến thành vì mình cư nhiên mang thai hài tử của y khi đối mặt với y là một loại nan kham.

Không ngờ đến bản thân cư nhiên sẽ sinh ra loại cảm tình tương tự như ngưng ngưng, Sở Phong Lạc trong lòng ngũ vị tạp trần. Cũng vì mang thai mà thay đổi rất nhiều, ngay cả bản thân còn cảm thấy xa lạ.

6. Chương 6

Vụ Ẩn Thành nằm tại phía Tây Nam của Đại Lịch Vương triều, từ ngoài nhìn vào, các dãy núi nối đuôi nhau nghìn dặm như một cái lồng bên trong tầng sương mù dày đặc, tựa như tiên cảnh, ngoại nhân nếu không biết hướng đi căn bản không thể tiến vào.

Vào lúc Sở Phong Lạc về đến Vụ Ẩn Thành, tất cả mọi người đều là dáng vẻ ngạc nhiên, dường như không ngờ đến hắn còn có thể quay về, đại khái lúc hắn ly khai Vụ Ẩn Thành, người khác cũng cho rằng hắn vì chuyện muốn lừa gạt soán vị Long Vương bị phát hiện mà lẩn trốn, hoặc đã bị Long Vương vứt bỏ, bây giờ dư luận chưa dứt còn muốn tái kiến Dạ Trạch Hoan.

Vì vậy có người rất hảo tâm nói với hắn Dạ Trạch Hoan đi vắng, đã cùng Long Hậu ra ngoài du ngoạn, khoảng một hai tháng thì về một lần.

Sở Phong Lạc cũng không đổi chuyện này giải thích nhiều lời, cùng mọi người hàng huyền đôi câu, thì quay về căn nhà trước đây của mình.

Sở gia tại Vụ Ẩn Thành là danh môn, nhưng cách đây mấy năm phụ mẫu đã tạ thế, hiện tại chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Nhẹ nhàng phải đi tro bụi đóng trên cửa, Sở Phong Lạc mở đại môn của Sở gia ra.

“Phong Lạc, người đã về rồi sao?”

Nghe thấy tiếng gọi, Sở Phong Lạc ngạc nhiên quay đầu. Một bạch y nam tử tuấn mỹ nho nhã đứng đằng sau cách đó không xa, đang mỉm cười với hắn, nụ cười có phần không hảo ý. Sở Phong Lạc không khỏi có chút gượng gạo.

Đây là bạn cùng chơi thuở thiếu niên của Sở Phong Lạc Diệp Thụy Tuyền. Vì khi còn bé tuổi tác ngang nhau nên thường hay cùng chơi với nhau, hai bên qua lại rất thân thiết. Mấy đời Diệp gia đều là tế sư, tinh thông y thuật, phân định âm dương, mà cũng vì thế, đem bí mật Long Vương Dạ Trạch Hoan âm tính nói cho hắn biết, từng cùng Sở Phong Lạc một phen tranh giành.

Đáng tiếc Diệp Thụy Tuyền ngoại trừ võ công binh pháp ra, còn phải học thuật Kỳ Hoàng, mỗi lần luận võ đều thua, Diệp Thụy Tuyền nhìn thấy Dạ Trạch Hoan đối y cũng không phải đặc biệt hảo cảm, thì cũng từ bỏ tâm tư này.

Mà vào lúc Dạ Trạch Hoan cùng Sở Phong Lạc sắp thành thân, vì đúng lúc Diệp Thụy Tuyền lên làm tế sư phải xuất môn rèn luyện không kịp quay về, Sở Phong Lạc đương nhiên cũng biết là vì Diệp Thụy Tuyền không muốn tức cảnh sinh tình, nên mới viễn tẩu tha hương.

Tính ra hắn cùng Diệp Thụy Tuyền là tương phùng sau một năm xa cách.

Chân tướng đã rõ ràng, Diệp Thụy Tuyền đương nhiên cũng đã biết hắn là nam tử âm tính.

Sở Phong Lạc nhìn thấy ánh mắt quái lạ của Diệp Thụy Tuyền, có chút đứng ngồi không yên.

“Thụy Tuyền, người nhìn gì vậy?”

Chẳng lẽ mình vì mang thai mà khiến tâm sinh lý khác biệt chút đỉnh, cũng bị Diệp Thụy Tuyền nhìn ra sao? Tuy nói y là tế sư, không có gì không nhìn ra, có điều mới hai tháng cũng có thể nhìn ra, không khỏi có chút khoa trương.

“Không có gì, Phong Lạc, nếu chúng ta đều không giành được Diệp Thụy Tuyền, vậy thì hãy nhất tiểu mẫn ân cừ chứ?” Diệp Thụy Tuyền mỉm cười, tươi cười có chút sâu hiểm khó dò.

(nhất tiểu mẫn ân cừ: cười một cái xóa tan thù hận – phẳng thôi =^=)

Sở Phong Lạc bất đắc dĩ cười cười, hai người đều không giành được Dạ Trạch Hoan, nhưng mà giải thoát của Diệp Thụy Tuyền hiển nhiên cùng mình bất đồng. Y cùng Dạ Trạch Hoan đều là dương tính, căn bản không thể nào.

“Nếu nói ra thì mối thù duy nhất giữa ta với người, chính là Diệp gia các người đã tính sai âm dương tính của ta chẳng?”

Tế sư là Diệp gia thế đại đương truyền, hai mươi năm trước tính sai không phải phụ thân thì cũng là thúc bá của Diệp Thụy Tuyền. Lúc trước không tính toán, còn nguyên nhân khác chính là vì Diệp Thụy Tuyền là hảo hữu của mình, sai thì cũng đã sai rồi, nếu không thể thay đổi, cũng không đáng vì vậy cùng hảo hữu trở mặt thành thù.

Diệp Thụy Tuyên cười có chút xấu hổ.

“Phong Lạc huynh không tính toán, đủ thấy lòng dạ rộng lượng. Nhiều năm không gặp, Phong Lạc huynh phong thái vẫn như ngày xưa, thật đáng mừng. Chi bằng đến nhà ta uống một chén?”

Sở Phong Lạc quả thực không giống mọi khi. Diệp Thụy Tuyên nhìn thấy cử chỉ ung dung tao nhã của Sở Phong Lạc, trong lòng không khỏi khẽ rung động.

Sở Phong Lạc nhìn vào trong nhà mình tro bụi khắp nơi, còn chưa kịp quét sạch, căn nhà này nội trong một hai ngày đúng là chưa thể ở được. đành thở dài, “Thụy Tuyên, nhà của ngươi còn chỗ nào để ở không?”

Diệp Thụy Tuyên mất cười thành hai vầng trăng khuyết: “Có a, Phong Lạc, ngươi tạm thời cứ đến nhà của ta ở đi, dù sao huynh đệ chúng ta trước kia cũng thường xuyên ở chung với nhau mà. Chỗ này ta gọi người qua quét tước là được rồi.”

Sở Phong Lạc khước miệng khẽ động: “Ta quen ngủ một mình.”

“Phong Lạc, ngươi cũng đừng suy nghĩ thái quá vậy chứ. Chúng ta huynh đệ đã nhiều năm như vậy không gặp....” Diệp Thụy Tuyên ra vẻ đáng thương, vô luận thế nào, cũng muốn làm cho Sở Phong Lạc đáp ứng mình.

“Ta đang mang thai.” Sở Phong Lạc thản nhiên nói. Tuy rằng Diệp Thụy Tuyên cố ý không đề cập hai người bất đồng tính, kéo gần quan hệ cả hai, nếu là trước đây hẳn cũng sẽ không để ý, nhưng hiện tại hết thảy đều trở thành có rất nhiều bất đồng.

“Ngươi nói gì?” Diệp Thụy Tuyên ngớ người, lộ ra biểu tình hoảng hốt, “Ngươi sao có thể mang thai?” Y còn chưa hạ thủ, thế nào đã bị người ta hốt tay trên? Hổng, không thể để bị nhìn ra.

“Ta là âm tính, sao lại không thể mang thai.” Sở Phong Lạc bắt đắc dĩ cười. Điểm này vào hai tháng trước hẳn đã sâu sắc lĩnh hội được.

“Phụ thân của hài tử là ai? Sao lại không cùng người quay về thành?” Diệp Thụy Tuyên đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên. Long tộc cũng có thành thân cùng người thường, nhưng thời điểm quay về thành, đều sẽ mang theo bạn lữ của mình, sẽ không một mình quay về. Diệp Thụy Tuyên vào lúc Sở Phong Lạc còn chưa quay về cũng đã kế nhiệm chức tể sư, là vị trưởng lão trẻ tuổi nhất trong Long tộc, đối với điểm này đương nhiên sẽ càng chú ý.

“Phụ thân của hài tử....” Sở Phong Lạc hơi do dự, nói: “Đã qua đời.”

Long tộc vào nửa năm trước bị triều đình vây quét, đừng nói là Hoàng Đế, ngay cả người của triều đình cũng bị người Long tộc gây khó dễ, nếu đã quyết định đời này không bao giờ gặp lại Tiêu Viễn Lan nữa, vậy cứ xem như y đã chết đi.

“Đã chết?” Diệp Thụy Tuyên bất động thanh sắc, chỉ là trong mắt thoáng nẩy lên hào quang vui sướng Sở Phong Lạc không nhìn thấy, “Phong Lạc, ngươi phải nén bi thương thuận theo biến đổi.”

“Ta hiểu.” Ly khai y, kỳ thật mình hẳn là khổ sở. Sở Phong Lạc có phần ảm đạm, thấp giọng nói: “Thôi, đã là quá khứ.... Thụy Tuyên, chúng ta đi uống rượu đi.”

“Ngươi còn muốn uống rượu, không được uống!” Diệp Thụy Tuyên giận dữ, sau này người mang hài tử cũng là của y, Sở Phong Lạc còn không cẩn thận như vậy, bảo y làm sao không lo?

“Thật sự không thể uống sao?” Sở Phong Lạc có chút kỳ quái nhìn y, “Đúng rồi, võ công của ngươi có tiến bộ?” Diệp Thụy Tuyên y thật cực kỳ cao minh, nhưng mà võ công trước đây đều không bằng hẳn, vì Dạ Trạch Hoan hai người đánh nhau không biết bao nhiêu lần, Diệp Thụy Tuyên chưa từng thắng hẳn, hiện tại cư nhiên dám dùng khẩu khí thế kia nói với hẳn, nếu không phải võ công y tiến bộ, thì chính là não bị mục rồi.

“Mang thai không thể uống rượu.” Diệp Thụy Tuyên vội vàng ho khan một tiếng, bày ra tư thế đại phu.

“Vậy còn phải kiêng kị gì nữa?” Vừa nói đến hài tử, Sở Phong Lạc lập tức khẩn trương vô cùng.

“Không được đụng vào nước lạnh, không được hứng gió lạnh..... Còn có, không được cười ngửa. Người hôm nay là cười ngửa về?” Diệp Thụy Tuyên nhún nhún mày.

“Không có phi nhanh, chỉ đi từ từ....” Sở Phong Lạc do dự nói, xem ra có rất nhiều chuyện vẫn phải hảo hảo học, vì hài tử, phải học làm một hảo mẫu thân.

“Thụy Tuyên, ta ngâm nước lạnh, hài tử không biết có bị gì không, người giúp ta xem đi.”

“Cái gì, người ngâm nước lạnh?”

Theo như thần sắc hoảng hốt lo lắng của Diệp Thụy Tuyên, Sở Phong Lạc biết mình đã làm ra chuyện không nên cỡ nào, nhưng sau khi Diệp Thụy Tuyên diện vô biểu tình chấn mạch cho hắn, lại đề xuất muốn tiến hành kiểm tra thân thể hắn.

Mặc dù Diệp Thụy Tuyên là một đại phu, nhưng Sở Phong Lạc sao vẫn cảm giác động tác Diệp Thụy Tuyên chấn mạch cho mình có chút không bình thường, các đại phu khác đều là đặt hai ngón tay ngay mạch, Diệp Thụy Tuyên lại là cả bàn tay bắt lấy tay hắn, tay kia thì tại cánh tay hắn vuốt ve lên xuống – chẳng lẽ đây là khác biệt giữa lang băm và danh y?

Diệp Thụy Tuyên đã học y thuật được vài năm, nhưng thật ra càng học càng xuống dốc. Có điều nếu thẳng thắn đề xuất muốn đổi đại phu hình như có chút không nể tình bằng hữu lắm, hai người là huynh đệ kết nghĩa, giữa cả hai đã sớm nhìn qua thân thể đối phương, cho y nhìn lại cũng không hề gì.

Sở Phong Lạc đi theo Diệp Thụy Tuyên đến Diệp phủ, Diệp Thụy Tuyên kéo hắn vào một gian phòng ngủ, để hắn nằm ở trên giường, đồng thời bảo hắn cởi quần ra, nâng người như tư thế sinh con, mở đùi ra, để y kiểm tra.

Khắp nơi đều được che đến kín kín đáo đáo, chỉ có vài ngọn đèn dầu chiếu sáng đến mật thất giống như ban ngày. Sở Phong Lạc nằm trên giường, do dự làm chiếu theo lời của Diệp Thụy Tuyên, để cho hai chân trần trụi của mình lộ ra trong không khí, cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ.

Nhìn thấy Diệp Thụy Tuyên từng bước từng bước đến gần, đột nhiên lại nghĩ đến Tiêu Viễn Lan.

Viễn Lan chính là như vậy, từng bước một chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng ôn như nói: “Phong..... Nhớ người lắm.....” Ôn nhu đau đớn như vậy, khiến Sở Phong Lạc trong chớp mắt thấy hoảng hốt.

Cảm giác hạ thể bị đụng chạm có phần bất đồng, Sở Phong Lạc hơi co quắp lại, phản xạ xuất một chương qua, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết, Diệp Thụy Tuyên ngã trên mặt đất.

Sở Phong Lạc có hơi áy náy, nói: “Thụy Tuyên, ta vô tình, chỉ là có hơi.....” Chỉ là có hơi ghê tởm, cộng thêm cảm giác khuất nhục khó thích ứng. Lúc bị Tiêu Viễn Lan chạm vào lại không có loại cảm giác này, có lẽ do tình yêu của y đau thương hèn mọn như vậy, khiến mình cũng cảm giác không nở chảnh.

Sở Phong Lạc bỗng nhiên cảm giác, mình hơi hơi tưởng nhớ thiếu niên tuyệt lệ nội liễm kia, nhớ đến y dịu dàng gọi mình, nhớ đến y hôn lên gương mặt mình, nhớ đến y nắm lấy tay mình, đem mình kéo đến bên cạnh..... Thiếu niên Hoàng Đế này có điểm bá đạo lại trầm tĩnh.

Một chương vô tình của Sở Phong Lạc, Diệp Thụy Tuyên bất ngờ không kịp đề phòng, áy mà cũng không ngã nặng lắm, đứng lên vài câu oán giận, thì thấy thần thái Sở Phong Lạc hoảng hốt mờ mịt, lại mang theo một tia mỉm cười ôn nhu. Diệp Thụy Tuyên có chút động tình, nhin không dựa sát đến cạnh hắn, nhẹ nhàng hôn lên.

Sở Phong Lạc chứng kiến Diệp Thụy Tuyên cư nhiên lại hôn hắn, môi song song dính lấy mình, thì đã sợ tới mức đẩy y ra: “Thụy Tuyên, người làm gì?”

Diệp Thụy Tuyên biết bản thân luống cuống, lấy lại bình tĩnh, nói: “Phong Lạc, người vừa rồi đang nghĩ tới cha của hài tử ư, người đã đi rồi, người phải sớm quên y đi, bằng không sẽ chỉ làm khổ mình mà thôi.”

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Thụy Tuyên hàm chứa tình ý, Sở Phong Lạc kinh ngạc tới cực điểm, hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Thụy Tuyên lại có thể đối mình động tình, cho dù hắn thân đang mang thai, mất nhiều anh khí, nhưng mà tướng mạo cũng xem như đoan chính, tuyệt đối không giống như nữ tử, Tiêu Viễn Lan đối hắn động tình đã làm hắn giật mình, sao lại còn thêm một Diệp Thụy Tuyên?

“Thụy Tuyền, người đừng nói giỡn, người không phải thích Trạch Hoan sao?” Sở Phong Lạc sợ tới mức lui về phía sau, mọi thứ không tưởng trước mắt khiến đầu óc hắn trống rỗng.

Diệp Thụy Tuyền quay đầu đi suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói: “Trạch Hoan? Đó là chuyện rất lâu trước kia rồi. Nói sao thì y cũng là dương tính, sao có thể cùng ta quan hệ, Phong Lạc, quá khứ đã trôi qua, chúng ta còn có tương lai không phải sao?”

Diệp Thụy Tuyền lúc đó biết mình đối Dạ Trạch Hoan vô vọng, về sau thỏa thích chìm trong mỹ sắc, trở nên thập phần đào hoa, những điều này Sở Phong Lạc đều biết, cũng bởi vậy cảm giác thập phần thua thiệt so với Diệp Thụy Tuyền, không ngờ tới tâm tưởng của Diệp Thụy Tuyền cứ nhiên lại chuyển đến trên đầu hắn.

“Thụy Tuyền, đừng như vậy....” Da đầu Sở Phong Lạc run lên, càng không ngừng lui về phía sau, hắn sợ mình lại không cẩn thận đả thương Diệp Thụy Tuyền, vẫn không dám tùy tiện động võ, vào lúc lui đến không thể lui nữa, thì biến thành tình cảnh Diệp Thụy Tuyền đem hắn đặt dưới thân.

“Người không phải nghiêm túc chứ?” Sở Phong Lạc thập phần khó xử.

“Ta đương nhiên là nghiêm túc rồi.” Diệp Thụy Tuyền ngượng ngùng cười cười, “Không biết tại sao, trước đây không có cảm giác gì, hiện tại đột nhiên cảm thấy người rất dễ nhìn.” Ánh mắt Diệp Thụy Tuyền lướt qua hạ thể xích lõa của Sở Phong Lạc, vì kích động mà trên mặt nổi lên ửng đỏ, khuôn mặt đoan chính lúc này nhìn đúng là động lòng người nói không nên lời.

“Thụy Tuyền, chuyện này chúng ta về sau hãy bàn được không, hiện tại ta tạm thời còn chưa có lòng dạ nào....” Diệp Thụy Tuyền không lo sẽ làm tổn thương tình cảm giữa hai người với nhau, có lẽ là thật sự nghiêm túc.... Nhưng đối với Diệp Thụy Tuyền chưa từng nảy sinh loại cảm giác kia, ở bên nhau rất quái lạ.

“Cũng được.” Diệp Thụy Tuyền gật gật đầu, trịnh trọng nói ra sự thật, “Phong Lạc, người giống như ta tuần mỹ vô song như vậy, tuyệt đối sẽ không để người phải hối hận.”

Sở Phong Lạc khẽ cười khổ, đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có người gõ cửa, hai người vội vàng chính lại y quan bước ra ngoài, nguyên lai là thủ vệ Tiết Phi. Tiết Phi thoáng nhìn qua Sở Phong Lạc, hơi do dự, Sở Phong Lạc bất giác xấu hổ, liền muốn cáo từ, Diệp Thụy Tuyền kéo hắn lại không cho đi, nhú mày nói: “Có gì thì tại đây nói đi.”

Tiết Phi hành lễ, nói: “Triều đình phái một đội binh mã, bao vây Vụ Ân Thành, thành chủ vắng mặt, hội trưởng lão hiện đang triệu tập đến họp, vẫn thỉnh Diệp trưởng lão đừng đến trễ.”

Sở Phong Lạc lấy làm kinh hãi, nói: “Ai dẫn binh mã?”

Tiết Phi không trả lời. Diệp Thụy Tuyền lạnh lùng nói: “Nói!”

“Là Hoàng Đế thân chinh!” Tiết Phi vốn không muốn nói, bị Diệp Thụy Tuyền ép hỏi, khuôn mặt tức đến đỏ bừng, “Hoàng Đế một mực tìm hắn, có thể thấy rõ ràng là hắn quen biết Hoàng Đế, hắn lúc này đột nhiên vào Vụ Ân Thành, ai biết có phải nội ứng ngoại hợp hay không? Nói không chừng hắn chính là gian tế.”

Sở Phong Lạc giận đến toàn thân hơi hơi phát run: “Ta nếu thông đồng với người của triều đình, quyết sẽ không để các người biết ta quen với họ, sao còn bị người truy nã nữa? Các người đã nghi ngờ ta, vậy Sở mạo xin cáo từ.”

Tiết Phi nói: “Người dẫn kẻ thù đến công thành, hiện tại lại muốn chạy sao?”

Sở Phong Lạc im lặng, dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Mọi người của hội trưởng lão nói vậy sao?” Xét cho cùng, lúc trước hắn không nên vào Vụ Ân Thành, có lẽ sớm đã bị người theo dõi. Chỉ trách hắn lúc ấy thất hồn lạc phách, sớm đã quên điếm ấy.

“Không có.” Tiết Phi hơi ngập ngừng.

“Được rồi, một khi đã vậy, ta nguyện ý xuất thành hòa đàm. Nếu lỡ hòa đàm bất thành, Sở Phong Lạc nguyện ý tự vẫn tạ tội.” Lúc này cũng chỉ đành ra ngoài gặp người kia. Thiếu niên này, thật sự khiến người khác không thể khinh thường. Sở Phong Lạc khẽ cười khổ.

Chỉ thấy y đối với mình có bao nhiêu thật lòng.

“Phong Lạc, đừng nên ra ngoài.” Diệp Thụy Tuyên lớn tiếng nói, giữ lấy tay Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc nhẹ nhàng trách khỏi y: “Làm Vụ Ẩn Thành gặp phải tai họa, ta đương nhiên dốc hết sức gánh vác.”

“Người gánh vác cái gì, người cứ vậy mà đi không phải chịu chết sao?” Diệp Thụy Tuyên giận lên, “Ta không cho phép người đi!”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Thụy Tuyên, người yên tâm.” Sở Phong Lạc vỗ vỗ vai y, mỉm cười với y, đi theo Tiết Phi ra ngoài.

Lúc các trưởng lão nhìn thấy Sở Phong Lạc hơi thoáng sửng sốt, hỏi hắn dùng cái gì đàm phán với Tiêu Viễn Lan. Sở Phong Lạc chỉ đơn giản nói qua loa có quen biết với Tiêu Viễn Lan, có thể đi nói giúp, nếu không tin tưởng hắn, sợ hắn đào tẩu, có thể phái người đi theo hắn.

Các trưởng lão thương nghị trong chốc lát, Diệp Thụy Tuyên lại chủ động ý nguyện đi theo Sở Phong Lạc ra hòa đàm, vì thế bèn đáp ứng. Để cho hai người Diệp Thụy Tuyên và Sở Phong Lạc xuất thành, cùng Tiêu Viễn Lan hòa đàm trước trận.

Sở Phong Lạc rời khỏi nơi các trưởng lão thương nghị sự vụ, chỉ cảm thấy một cơn khổ sở. Nơi này sinh hấn dưỡng hấn, cuối cùng một chút tín nhiệm với hấn cũng không có, có lẽ nguyên do là vì hấn tính cách trầm lặng, có rất nhiều tâm sự cũng chưa từng nói với ai, cuối cùng dẫn đến kết cục này đây.

Đã gọi sứ giả ra ngoài báo tin, ngay tức khắc có hồi âm lại — Tiêu Viễn Lan chấp nhận hòa đàm. Tốc độ nhanh như vậy hiển nhiên Tiêu Viễn Lan tụy ông chi ý bất tại tửu, dụng ý của y căn không phải là tiêu diệt Long tộc, chỉ vì hấn mà đến, được cùng hấn giáp mặt hòa đàm đã là thành công.

Sở Phong Lạc dắt dây cương một con ngựa, vuốt ve bờm ngựa trong chốc lát, trong lòng vắng lặng, cũng không biết bản thân mong muốn gì nữa, có chút hoảng hốt, vừa định nhảy lên ngựa.

Diệp Thụy Tuyên ngăn hấn lại, “Phong Lạc, chúng ta đi bộ ra ngoài đi. Người đã hai tháng....” Hai chữ “mang thai” cuối cùng, vì ánh mắt lạnh lùng của Sở Phong Lạc mà rốt cục không có nói ra.

Hai người nhảy lên ngựa, kéo dây cương khởi hành. Diệp Thụy Tuyên muốn nói gì nữa, nhưng nhìn đến sắc mặt có chút không vui của Sở Phong Lạc, thì không có mở miệng, mơ hồ cảm giác quan hệ giữa Sở Phong Lạc cùng Hoàng Đế đương triều có chút không tầm thường.

Ra khỏi Vụ Ẩn Thành, bên ngoài binh mã của triều đình đã xếp thành hàng mà đứng, trùng trùng điệp điệp, có chừng mấy ngàn binh mã, dư sức quét sạch Vụ Ẩn.

Tiêu Viễn Lan ngồi trên một con ngựa, bạch y trường kiếm, con ngựa trắng thuần, một dung nhan vô cùng tuấn mỹ nói không nên lời. Thấy Sở Phong Lạc ra khỏi cổng thành, trên mặt hiện lên vài phần hỉ sắc, vung tay lên, mấy ngàn binh mã phía sau nhất thời một mảnh yên lặng, nha thước vô thanh.

(nha thước vô thanh: miêu tả sự im lặng gần như tuyệt đối)

Tiêu Viễn Lan từ trên ngựa nhảy xuống, đi đến trước mặt Sở Phong Lạc, nói: “Phong, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.”

Sở Phong Lạc thoáng nhìn qua Diệp Thụy Tuyên, nói: “Thụy Tuyên, người đợi một chút, ta đi rồi quay lại.” Hấn cầm theo trường kiếm trên tay, nhảy xuống lưng ngựa, phong tư tiêu sái vô cùng, không nhìn thấy trong mắt Tiêu Viễn Lan tràn đầy tán thưởng.

Diệp Thụy Tuyên lo lắng nói: “Phong Lạc, người phải cẩn thận.”

Sở Phong Lạc đồng ý một tiếng, mỉm cười với Diệp Thụy Tuyên gật đầu ra hiệu.

Sắc mặt Tiêu Viễn Lan hơi đổi, liếc mắt nhìn Diệp Thụy Tuyên một cái, trên dung mạo tuyệt lệ hiện lên vẻ phẫn nộ, nhưng mà còn chưa kịp bị người phát hiện thì vẻ phẫn nộ đã biến mất. Tiêu Viễn Lan hừ một tiếng, xoay người đi về hướng chỗ không người.

7. Chương 7

Đi không biết bao lâu, tới một hẻm núi, hẻm núi này cũng không sâu, càng đi sâu vào trong thì càng yên tĩnh, chỉ nghe thấy những tiếng vọng thê lương mỗi khi gió thổi qua.

Tiêu Viễn Lan chậm rãi đi phía trước, bóng dáng bạch y tung bay, xuất trần tựa thần tiên. Sở Phong Lạc không khỏi tim thoảng đập loạn nhịp. Phát giác bản thân thất thần, Sở Phong Lạc đột ngột dừng cước bộ: “Dừng tại đây đi. Viễn Lan, có gì nói, ngay tại đây nói rõ đi.”

Tiêu Viễn Lan lại không ngừng cước bộ, vẫn tiếp tục đi về phía trước, Sở Phong Lạc nhú nhú mày, đành phải theo y đi tiếp nữa, hắn vẫn luôn chậm hơn Tiêu Viễn Lan khoảng cách ba bước, nên, không nhìn thấy biểu tình lúc này của Tiêu Viễn Lan, càng không biết sở dĩ Tiêu Viễn Lan không dừng chân, là vì khổng chế biểu tình gương mặt cùng tình tự của bản thân.

Tối đó, y rốt cục xử lý xong vấn đề Hộ bộ Thượng thư muốn cùng y thảo luận, cực kỳ hứng thú quay về Phù Minh Cung, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy Sở Phong Lạc đang ở trong cung chờ y, ai ngờ ngoài vài món y vật được xếp chỉnh chỉnh tề tề, trong Phù Minh Cung không một bóng người.

Người nợ quyết tuyệt đến nước này, cư nhiên cái gì cũng không lưu lại, cứ như vậy bỏ đi. Y vốn muốn lập tức dẫn binh đi ra ngoài tìm kiếm, lại bị Thái sư mọi đường cản trở, đành phải để cho Trần Viễn tướng quân xuất cung tìm, ai ngờ vẫn không thấy tung tích. Y sai người truy xét việc này thâu đêm, mới biết được hắn cùng Trương Uyển Nhi âm mưu, hơn nữa phát thệ phải vĩnh viễn ly khai y.

Trương Uyển Nhi bị y liên tục thẩm vấn mới nói ra chuyện hạ độc, mặc dù không tìm được thi thể người kia, cũng khiến y hoảng sợ, trực xuất Trương Uyển Nhi khỏi cung. Y không yêu Trương Uyển Nhi, trong cung cũng có quy định, tần phi chưa từng thị tẩm hầu hạ có thể xuất cung về sau tìm giai tề khác.

Nhưng Trương Uyển Nhi cũng không có tiếp chỉ hồi gia, mà tại trong cung treo cổ tự vận, Tiêu Viễn Lan thì cùng Thái sư quyền khuynh triều dã kế nên huyết hải thâm thù. Vì vậy sau khi y tại trong triều an bài chút việc kiểm chế Trương Tuấn Úc, lập tức dẫn binh ra ngoài, đích thân đi tìm Sở Phong Lạc.

Thế nhưng khi y gặp lại Sở Phong Lạc, lại thấy Sở Phong Lạc đối với nam tử Long tộc đồng hành mỉm cười, khi ấy trong lòng y một ngọn lửa giận bùng cao, suýt nữa hận không thể ngay tại chỗ một chưởng đánh gục nam tử Long tộc kia, càng hận không thể ngay trước công chúng, ôm Sở Phong Lạc vào trong lòng, tuyên bố với mọi người quyền sở hữu của mình.

Thế nhưng y không thể làm thế, giết nam tử Long tộc kia, giữa y và Sở Phong Lạc sẽ kết thù không thể hóa giải, lần này y dưới cơn phẫn nộ dẫn binh bao vây Vụ Ân Thành, dọc theo đường đi không phải không phát hiện trinh sát của Long tộc, chính là y một người cũng không dám giết, thậm chí ngay cả bắt người cũng không có, mục đích của y, chỉ là muốn bức Sở Phong Lạc ra mặt, y sợ hãi vào lúc y tới Vụ Ân Thành, Sở Phong Lạc đã nghe tin mà chạy trốn rồi.

Sở Phong Lạc quả nhiên xuất hiện, từ xa xa nhìn thấy hắn ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi đi qua, y thiếu chút nữa thì không nhận được phi thân qua ôm lấy Sở Phong Lạc, nhưng y vẫn không dám, Sở Phong Lạc là người trọng sĩ diện, chỉ sợ y vừa động, Sở Phong Lạc sẽ lập tức khoái mã bỏ đi. Cho nên y chỉ có thể cố nén từng cơn quặn lòng, nhìn Sở Phong Lạc từ từ, từ từ đi qua.

Y thậm chí không nhận nổi hoài nghi, Sở Phong Lạc kiểm tốc độ ngựa xuống chậm như thế, là vì căn bản không muốn gặp y.

“Phong Lạc, người chán ghét ta đến vậy sao, không muốn nhìn thấy ta sao?”

Y trong lòng tự độc thoại, tim, trong nháy mắt, đau như xoắn lại. Đi hướng hẻm núi, vì không để Sở Phong Lạc nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình, y vẫn không xoay người lại, bên tai nghe thấy tiếng của Sở Phong Lạc khiến y dừng chân, nhưng y không cách nào ngừng cước bộ. Càng đi vào sâu, gió trong hẻm núi lại càng mạnh, thổi xiêm y bay phất phới, thay y che dấu tiếng hít sâu vì cường chế kích động trong lòng mà phát ra.

Phía trước xuất hiện một sơn đạo, y không chút do dự tiến lên, vẫn tiếp tục đi đến mép núi, rốt cục, y dừng chân, xoay người.

“Phong Lạc, ta rất nhớ ngươi.”

Tiếng giò gào thét, át đi tiếng nói của y, nhưng mà, Sở Phong Lạc lại từ khẩu hình của Tiêu Viễn Lan nhìn ra lời y nói. Trong nháy mắt, Sở Phong Lạc có loại xúc động muốn rơi lệ.

Thẳng đến lúc này, Sở Phong Lạc mới phát hiện, thời gian một tháng ngắn ngủi, Tiêu Viễn Lan vậy mà đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt vốn hồng nhuận tuyệt mỹ, phần cằm nhọn lộ rõ ra, khí chất tôn quý hơi giảm, hiện tại càng giống một thiếu niên mất đi chỗ dựa. Đúng rồi, vì khoảng thời gian bị cưỡng ép kia, hẳn lại quên mất, Tiêu Viễn Lan vốn là một thiếu niên.

Trong lòng Sở Phong Lạc đau đớn siết lại, nghĩ đến Tiêu Viễn Lan tuổi còn nhỏ, lại phải đối diện người đối ta trá trong hoàng cung, giữa thân nhân với nhau công khai tranh giành, giữa thần tử thì ngằm đầu đá, mấy năm nay, y kiên cường chống đỡ qua ngày, dùng tư thái của người chiến thắng bước lên ngai vàng vương quyền, bao nhiêu nguy cơ đều không thể khiến y lùi bước, mà hiện tại, Tiêu Viễn Lan lại ở trước mặt hần lộ ra vẻ tiều tụy thế kia.

“Ngươi gầy, Lan đệ.”

Ma xui quỷ khiến, Sở Phong Lạc đáp lại một câu như vậy. Lời vừa ra khỏi miệng, hần liền hối hận, vì hần nhìn thấy Tiêu Viễn Lan vì một câu của hần, trên gương mặt tuyệt mỹ một lần nữa tỏa ra hào quang lóa mắt.

“Phong Lạc, theo ta về.”

Tiêu Viễn Lan tiến lên từng bước một, nắm chặt tay Sở Phong Lạc, giọng điệu mang theo cầu xin, chỉ cần Sở Phong Lạc theo y quay về, y cái gì cũng không so đo.

Sở Phong Lạc biến sắc, lại lắc lắc đầu, định rút tay lại. Hần không thể đi theo Tiêu Viễn Lan, không nói đến chuyện hần yêu không yêu Tiêu Viễn Lan, hần thân là nam tử, thì sao có thể cùng hậu cung ba ngàn giai lệ của Tiêu Viễn Lan tranh sủng, hưởng hồ, hần thân đang mang thai, nếu để cho người khác biết được, xem hần như quái vật không nói, chỉ sợ hài tử này, cũng sẽ bị biến thành quái vật.

“Phong Lạc, theo ta về.”

Cùng một câu nói, Tiêu Viễn Lan nói lại lần nữa, nhưng giọng điệu đã rất bất đồng, câu trước là cầu xin, câu này, là mệnh lệnh, đập tan ý định giựt tay lại của Sở Phong Lạc, trên mặt Tiêu Viễn Lan một mảnh lạnh lùng, uy thế của Hoàng Đế, xưa nay không chấp nhận người khác cự tuyệt, ban này cầu xin, đã là nhượng bộ lớn nhất của y.

Sở Phong Lạc bị thái độ thay đổi đột ngột của Tiêu Viễn Lan làm giật mình, ngơ ngác, sau đó lộ ra thê lương mà cười.

“Nếu ta không theo ngươi, ngươi có phải muốn đại quân công thành không.” Tuy rằng là câu hỏi, lại dùng giọng điệu khẳng định. Người này, quen dùng quyền thế thủ đoạn, đến ngay cả đối hần cũng đều là dùng tâm kế, đem hần ràng buộc chặt bên người, còn đoạn tuyệt tất cả đường đi của hần.

Tiêu Viễn Lan thoáng do dự, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Sở Phong Lạc, nói: “Ta không muốn sinh linh đồ thần, ta chỉ muốn ngươi.”

“Được, ta theo ngươi.”

Một câu của Sở Phong Lạc, khiến Tiêu Viễn Lan vừa mừng vừa sợ, một phút thất thần, Sở Phong Lạc nhân cơ hội dứt tay lại, đi đến đoạn nhai bên trái thối lui mấy bước, nói: “Nhưng Sở Phong Lạc ta, đường đường là thân nam tử, đỉnh thiên lập địa, ngươi muốn ta cùng các phu nhân giống nhau, quyết rũ hầu hạ, ta quyết không thể chấp nhận, thế nên, ta theo ngươi, nhưng chỉ có thể là thi thể của ta.”

Nói xong, Sở Phong Lạc xoay người muốn nhảy xuống đoạn nhai.

“Không....”

Tiêu Viễn Lan sợ hãi hét lên một tiếng, nhào tới, từ khoảng khắc Sở Phong Lạc thối lui về phía đoạn nhai, y liền nhìn ra ý tứ của Sở Phong Lạc, không đợi Sở Phong Lạc xoay người, y đã phát lực dưới chân, mạnh mẽ ôm lấy Sở Phong Lạc ngã nhào trên đất.

Sở Phong Lạc bắt đầu giãy dụa, có điều thể lực của hắn sau khi mang thai đã suy yếu nhiều, chỉ chốc lát đã thở dốc, hai tay bị Tiêu Viễn Lan gắt gao chế trụ.

“Phong Lạc..... Phong Lạc..... Vì sao ngươi nhấn tâm vậy, ta yêu ngươi mà, ngươi chẳng lẽ một chút cũng không cảm nhận được, vì ngươi, ta bỏ mặc cảnh cáo của Thái sư không để ý, vì ngươi, ta mặc kệ Long tộc có sẽ thật đoạt hoàng vị của ta không, hạ lệnh toàn quốc không được tiếp tục truy bắt Long tộc nữa, ngươi không cảm nhận được thành tâm của ta sao? Ta dẫn đại quân vây thành, không hề tổn thương nửa cọng lông sợi tóc của người Long tộc. Ngươi có biết đấy là vì sao không, vì ta yêu ngươi, ta đem ngươi so với quốc gia với hoàng quyền còn quan trọng hơn, ta chỉ muốn ngươi ở bên cạnh ta, vậy cũng không được sao?”

“Ngươi yêu ta?” Sở Phong Lạc một tiếng cười thẳm, “Nếu ngươi yêu ta, tại sao không nghĩ đến cảm nhận của ta, ta là nam nhân, ngươi có biết không hả, ta với ngươi giống nhau là nam nhân, ngươi sẽ nguyện ý bị người khác đặt dưới thân, giống như nam sủng mà sống tiếp không?” ——

“Nếu là ngươi, ta nguyện ý, ta nguyện ý, ta nguyện ý.....” Tiêu Viễn Lan không ngừng lặp lại nguyện ý hơn mười lần, mỗi lần y nói ra đều ngay tại bên môi Sở Phong Lạc khẽ hôn một cái, “Phong Lạc, cho ta một cơ hội, nói cho ta biết, ta phải làm thế nào, ngươi mới bằng lòng cho ta một cơ hội?”

“Được thôi, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi cũng cho ta một cơ hội.” Sở Phong Lạc nhắm mắt lại, cứ dây dưa thế này đến tột cùng phải làm sao mới có thể chấm dứt, vậy thì để cho trời cao quyết định, “Ngươi với ta, cùng nhau từ đây nhảy xuống, nếu chúng ta đều chết, mọi chuyện xem như chấm dứt, nếu ngươi chết, thì ta được giải thoát, nếu ta chết, ngươi mang theo thi thể của ta quay về, nếu chúng ta đều không chết, ta..... Nhận mệnh!”

Tiêu Viễn Lan kinh ngạc nhìn Sở Phong Lạc, hồi lâu sau, y nở nụ cười, cười đến phi thường vui vẻ, trên gương mặt tuyệt mỹ, tựa như điểm thêm một cổ phong thái mỹ lệ, cơ hồ so với ánh mặt trời còn lóa mắt hơn.

“Phong Lạc, cuối cùng thì ngươi cũng cho ta cơ hội, ta đáp ứng ngươi.”

Y từ bên hông tháo xuống một khối ngọc bội hình rồng, thay Sở Phong Lạc đeo vào, miệng vẫn nói: “Ta sẽ không để ngươi chết, nếu ta chết, ngươi hãy dùng khối ngọc bội bàn long này, đi gặp Trần Viễn tướng quân, bảo hắn ta rút quân, hắn ta sẽ nghe lời ngươi..... Phong Lạc, ta yêu ngươi.”

Ôm lấy Sở Phong Lạc, y chậm rãi đi về phía đoạn nhai, gió trong sơn cốc, trực diện thổi tới, thổi bay tóc y về phía sau, Sở Phong Lạc mở to mắt, nhìn mặt Tiêu Viễn Lan, ý đồ từ trên mặt y tìm ra một điểm do dự, nhưng hắn thất bại.

Thần tình của Tiêu Viễn Lan phi thường kiên định, trong đôi mắt kia ngày thường tràn đầy uy nghi, giờ phút này lại ẩn chứa tình yêu sâu như biển, không nháy mắt nhìn chăm chăm mặt y, tham lam ngắm nhìn gương mặt y, không bỏ sót mỗi một biểu tình nào của y.

Sở Phong Lạc rủ mắt xuống, đột nhiên cảm giác tim một trận loạn nhịp, hắn chợt minh bạch, Tiêu Viễn Lan là thật tâm yêu hắn yêu tận xương tủy, yêu sâu sắc kiên định như vậy, khiến tim hắn từng cơn siết chặt, chưa từng có ai, xem hắn quan trọng thế này! Hắn hối hận, hắn không muốn để cho Tiêu Viễn Lan nhảy xuống, hắn không thể tưởng tượng một Tiêu Viễn Lan ngã đến huyết nhục mơ hồ, yêu đến thế, có lẽ..... không bao giờ sẽ có nữa.....

“Đừng!” Sở Phong Lạc hét lớn một tiếng, ngăn cản hành động điên cuồng của Tiêu Viễn Lan, hắn chợt nhớ đến, trong bụng mình còn có một hài tử như xương với thịt, họ chết cũng không hề gì, nhưng vô luận thế nào cũng phải sinh hạ hài tử này.

Tiêu Viễn Lan ngừng cước bộ, lại vẫn không buông hắn ra, chỉ đơn giản thâm tình nhìn hắn. Tất cả tình yêu của y đều đã nói hết với Phong của y, vốn tưởng cả đời này sẽ không nói ra, rốt cục vẫn nói, y cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có. Ngay cả là thật sự nhảy xuống, cũng không oán không hối.

Sở Phong Lạc ngo ngoáy từ trong lòng Tiêu Viễn Lan thoát ra, Tiêu Viễn Lan đành buông hấn ra, lại vẫn ôm chặt hấn vào lòng: “Phong, Phong của ta..... Người nguyện ý theo ta về sao?”

“Người cũng đã nói đến thế rồi, ta cũng không thể nói gì hơn.” Sở Phong Lạc đỏ mặt, xem như ngầm đồng ý với y. Hấn chính là quyết không thể cùng Tiêu Viễn Lan hồi cung, nếu bị người khác biết bụng hấn lớn, còn mặt mũi nào sống trên đời nữa? Đành phải tạm thời lừa y thôi.

Tiêu Viễn Lan lộ ra tươi cười cứ như hài tử, không ngừng hôn lên mặt hấn: “Phong, người là của ta, người là của ta, nếu mất đi người, ta không biết phải làm sao đây.....”

Tình cảm nồng nhiệt của y một khi đã phát tiết, thì không thể tiếp tục khắc chế bản thân nữa, hận không thể vĩnh viễn ôm chặt lấy Sở Phong Lạc không buông tay.

Sở Phong Lạc thấy y ánh mắt si ngốc nhìn chăm chăm mình, cũng không khỏi có chút cảm động: “Đồ ngốc, ta không phải đang ở đây sao.” Đồ ngốc này yêu hấn, thật là ngốc mà. Sở Phong Lạc vén sợi tóc mềm mại bên tai Tiêu Viễn Lan lên, nghĩ đến người này chính là phụ thân của hài tử, nhin không được lộ ra vẻ mặt thập phần ôn nhu.

Hấn vừa rồi là sao vậy chứ, như thế nào lại nghĩ đến cái chết chứ, người này vẫn luôn yêu hấn.....

Tiêu Viễn Lan tưởng rằng Sở Phong Lạc quả thực bị tấm lòng của y cảm động muốn cùng y hồi cung, cao hứng đến gần như điên cuồng: “Phong, kỳ thật ta rất hận bản thân đã từng ép buộc người, nhưng không còn cách nào khác, ta không thể.... Ta không thể để người rời khỏi ta..... Một khắc cũng không thể.”

“Đồ ngốc.....” Sở Phong Lạc không khỏi có chút do dự, bởi vì bụng dần dần nhô lên, hấn còn có thể ly khai, nhưng mà dáng vẻ này của Tiêu Viễn Lan, nếu hấn lại ly khai, sẽ thật sự mất trí phát cuồng chứ!

Tiêu Viễn Lan tâm tình dần dần bình tĩnh lại, môi hôn lên mỗi một tác trên khuôn mặt của Sở Phong Lạc, tâm tình dần dần bình tĩnh, thì lại có một cổ ghen tuông từ nơi khác dâng lên: “Phong, người cùng với người đi ra là ai? Người cùng hấn rốt cục có quan hệ gì?”

Sở Phong Lạc ngạc nhiên, không hiểu Tiêu Viễn Lan vì sao lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, hơi do dự, nói: “Là một vị trưởng lão trong tộc ta. Có vấn đề gì sao?”

“Ta thấy biểu tình gã nhìn người rất không tầm thường.....”

Sở Phong Lạc gần như là tức khắc nhớ tới hồi ức Diệp Thụy Tuyên muốn ăn đậu hủ hấn, khoe miệng hơi run rẩy, nhưng lại nghĩ tới thái độ của Tiêu Viễn Lan đối với mình nếu để y biết chuyện này, khẳng định sẽ quay qua đối phó Diệp Thụy Tuyên, vội vàng nói: “Không có gì. Ta cùng là y là bằng hữu bình thường thôi.”

Tiêu Viễn Lan đang chờ đợi câu trả lời của Sở Phong Lạc, ánh mắt một tất cũng không rời mặt hấn, đương nhiên nhìn thấy biểu tình do dự thoáng qua của hấn, lập tức đoán ra ngay trong đó khẳng định có gì đó, dầm chua tăng tăng dâng trào, nhưng sợ Sở Phong Lạc sẽ sinh khí, hừ một tiếng, thập phần ủy khuất nói: “Phong, chúng ta về thôi.”

Sở Phong Lạc thấy y nói xong liền thuận tay kéo mình, đầu tiên là hơi cứng ngắc, giây tiếp theo là từ đáy lòng nảy sinh một loại lưu luyến ôn nhu, đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ, dường như cứ như vậy dấp nhau cũng tốt, nhưng chỉ là nghĩ mà thôi, Tiêu Viễn Lan ôm ngay lấy thất lưng hấn, gần như đem hấn ôm vào trong lòng.

Hai người cực kỳ thân cận, Sở Phong Lạc mới phát giác chiều cao của hai người không cách nhau mấy, Tiêu Viễn Lan bá đạo khi thân mật làm hấn bên trong xấu hổ cũng không khỏi có chút ngọt ngào, khi phát hiện giây không ra, cứ vậy tùy Tiêu Viễn Lan ôm.

Hai người chậm rãi bước đi dọc theo hẻm núi, ai cũng im lặng chẳng nói chẳng rằng. Sở Phong Lạc trong đầu chỉ nghĩ đến đào tẩu lần nữa đương nhiên không minh bạch trong lòng Tiêu Viễn Lan đang nghĩ gì, mãi đến lúc sắp ra khỏi hẻm núi, Sở Phong Lạc mới ý thức được dáng vẻ thân mật của họ đã muốn bại lộ trước mặt mấy ngàn binh mã của Tiêu Viễn Lan cùng các thủ vệ đứng trên tường thành của Vụ Ân Thành.

Lúc này muốn đẩy Tiêu Viễn Lan ra cũng đã không kịp, Diệp Thụy Tuyên đã trông thấy đáng về họ gần như muốn ôm lấy nhau, lập tức phóng ngựa lại, nhảy xuống ngựa, muốn kéo Sở Phong Lạc ra ngay: “Phong Lạc, người sao có thể cùng người thế kia ở cạnh nhau?”

Bị Diệp Thụy Tuyên phát hiện, Sở Phong Lạc dung mạo tuấn tú xấu hổ nói không nên lời, thần tình ửng đỏ, bên tai gần như cũng nhiễm đỏ: “Thụy Tuyên, thực ra..... Thực ra.....”

Diệp Thụy Tuyên từ biểu tình do dự của hắn lập tức nhìn ra gì đó, biểu tình trên mặt một trận méo mó: “Phong Lạc, chẳng lẽ là hắn?”

Sở Phong Lạc đương nhiên hiểu Diệp Thụy Tuyên chỉ chính là phụ thân hài tử là ai, không dám nhìn tới biểu tình gần như sắp xui của Diệp Thụy Tuyên, khẽ gạt đầu.

Tiêu Viễn Lan không rõ nên tưởng rằng Sở Phong Lạc đem chuyện phát sinh giữa họ kể cho Diệp Thụy Tuyên nghe, hừ một tiếng, “Không sai, hắn chính là phi tử của trẫm, Hoàng hậu của trẫm, người có ý kiến gì không?”

Diệp Thụy Tuyên la lên: “Phong Lạc, người sao có thể cùng hắn ở cạnh nhau? Kẻ này đã giết không biết bao nhiêu tộc nhân của chúng ta? Người muốn cùng một tên cừu nhân ở cạnh nhau sao?” Liền muốn đem Sở Phong Lạc từ bên cạnh Tiêu Viễn Lan kéo lại.

Tiêu Viễn Lan hừ một tiếng, lập tức có người kéo Diệp Thụy Tuyên ra muốn đem y tha đi, Sở Phong Lạc lo lắng la lên: “Đừng động vào y!”

Tiêu Viễn Lan phát tay lên, hai người đang giữa lấy Diệp Thụy Tuyên mới không đem y tha đi, nhưng vẫn giữ cánh tay y không buông. Diệp Thụy Tuyên thét to: “Buông! Buông ra!”

Y ra sức vùng vẫy, nhưng thị vệ của Tiêu Viễn Lan võ công cao cường, căn bản là gãy không ra, mặt thấy muốn đem y tha đi.

Sở Phong Lạc thấy Tiêu Viễn Lan sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn, cũng không rõ y vì sao sinh khí, nhú mày, nói: “Người thả y ra, ta đã theo người về, người còn muốn sao nữa?”

Tiêu Viễn Lan nghe thấy Sở Phong Lạc vì Diệp Thụy Tuyên cầu tình, tích đầy một bụng hỏa, lại không muốn phát tiết trên người Sở Phong Lạc, đành phải nói: “Phong, ta thả gã, người sẽ vĩnh viễn không gặp gã nữa được không?”

Sở Phong Lạc mới rõ là Tiêu Viễn Lan đang ghen, trong mâu quang sâu không thấy đáy kia kỳ thật hết thấy đều đều là ghen tuông, nhin không được mỉm cười, lại có chút đau lòng, Viễn Lan là người có gì đều giấu trong lòng, ban nãy tại đoạn nhai thổ lộ với mình, kỳ thật đã là cực hạn của y đi.

“Đồ gốc, y là huynh đệ của ta, sao có thể không gặp?”

Tiêu Viễn Lan mắt húng hừ một tiếng, Sở Phong Lạc không đáp ứng y, thậm chí ngay cả lừa y một chút cũng không chịu lừa, kỳ thật căn bản là không đủ yêu y. Loại ý tưởng này khiến y cảm giác tình cảm giữa họ thực ra vẫn như xưa tựa đang đi trên một dây thép. Sở Phong Lạc đối với y có lẽ căn bản không phải là yêu.

“Được rồi.” Tiêu Viễn Lan không tự nguyện quyết định nhượng bộ, âm thầm siết chặt tay, trên mặt lại đang mỉm cười, “Phong, người bằng lòng theo ta về, vậy giờ chúng ta đi thôi.” Y tại bên tại Sở Phong Lạc khẽ thì thầm, “Phong, lâu lắm rồi không muốn người, ta rất nhớ người.....”

Ấm chỉ rõ ràng thế kia Sở Phong Lạc đương nhiên hiểu là ý tứ gì, hắn toàn thân hơi phát run, hai gò má hiện lên ửng đỏ, càng giống như hỏa thiêu, thân mang thai vốn không hợp tình sự, nhưng tự tôn nam tử không cho phép hắn nói ra chuyện mình đang mang thai, lại chỉ vì giai đoạn đầu, bụng cũng chưa lớn rõ, Tiêu Viễn Lan chắc hắn sẽ không nhìn ra.

Diệp Thụy Tuyên chỉ nhìn thấy Tiêu Viễn Lan ôm Sở Phong Lạc vào lòng, động tác đầy dục vọng chiếm hữu. Hai người một cao lớn anh tuấn, một mỹ lệ trầm tĩnh, thoát nhìn dường như vô cùng hài hòa. Vốn ba người còn đang nói chuyện, lúc này đây họ bỗng đứng thì thầm to nhỏ, hiển nhiên không đem mình để vào mắt.

Diệp Thụy Tuyên tức giận đến hộc máu, thét to: “Phong Lạc, người không thể cùng hấn ta ở bên nhau, hấn là cừu nhân của chúng ta! Phong Lạc, người không thể như vậy!”

Sở Phong Lạc trưng ra một nụ cười âm đạm. Người Long tộc đối hấn hiển nhiên đã không còn tình nghĩa, hấn cũng dùng cả đời mình vì người Long tộc đổi lấy một câu hứa hẹn của Tiêu Viễn Lan, điều này không tất yếu để cho Diệp Thụy Tuyên biết. Tiêu Viễn Lan yêu hấn sâu sắc vô cùng, ghi tâm khắc cốt, đương nhiên sẽ nói là làm, hai bên đỉnh chiến kỳ thật là kết cục tốt nhất.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy Sở Phong Lạc ngằm đồng ý y, cao hứng hôn môi y, dẫn theo y đi đến trước một con ngựa, bèn định cùng nhau cưỡi.

Sở Phong Lạc khẳng khái không chịu, Tiêu Viễn Lan đành phải cùng hấn đi chậm chậm. Diệp Thụy Tuyên muốn đuổi theo, lại bị người ngăn cản. Diệp Thụy Tuyên la mắng Tiêu Viễn Lan hỗn trưởng, Tiêu Viễn Lan chỉ mỉm cười, giống như mất diếc tai nghe.

Từ lúc trông thấy Sở Phong Lạc Tiêu Viễn Lan còn có thể nhịn được chút đỉnh, nếu được Sở Phong Lạc ngằm cho phép, Tiêu Viễn Lan đương nhiên ngay cả đến hành cung cũng không chờ kịp. Đến một khách điểm, Tiêu Viễn Lan cho phép các tướng sĩ quay về trước, trực tiếp ẵm Sở Phong Lạc vào một gian phòng thượng hạng.

Sở Phong Lạc đối với hành động kinh hãi thể tục của Tiêu Viễn Lan thập phần bất đắc dĩ, nhưng vì hấn vẫn nuôi ý niệm đào tẩu trong đầu mà cảm giác đối Tiêu Viễn Lan có điều mắc nợ, thành ra cũng không ngăn cản y.

Vừa tiến vào cửa, nụ hôn giáng xuống như cuồng phong bão táp trên người Sở Phong Lạc. Tiêu Viễn Lan dùng chân đem cửa một cước đóng lại, ôm Sở Phong Lạc đi tới trước giường, nhanh chóng giải khai y sam trên người cả hai, càng không ngừng nhẹ nhàng hôn thân thể Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc bị y hôn đến có chút choáng váng hoa mắt, chỉ cảm thấy bị Tiêu Viễn Lan châm lên dục hỏa, chỉ có thể bất lực ôm lấy thân thể Tiêu Viễn Lan, đồng thời giọng nói run rẩy thỉnh cầu Tiêu Viễn Lan chậm một chút.

“Viễn Lan, cẩn thận....” Hải tử trong bụng. Những từ này sau cùng vẫn bị Sở Phong Lạc nhịn xuống, bởi vì gò má hai bên càng thêm điên cuồng nóng lên.

Tuy rằng hai người đã trải qua nhiều lần tình sự, nhưng chưa từng có loại cảm giác này, như là điên cuồng ôm lấy nhau, từ nay về sau không bao giờ tách rời nhau nữa, bất luận sinh tử.

Dục vọng của Tiêu Viễn Lan đã trưởng đến thập phần khó chịu, lại vẫn chịu đựng không có trực tiếp tiến vào, ôm lấy Sở Phong Lạc điên cuồng hôn lên mỗi một tấc da thịt trên người hấn, mãi đến lúc trên người hấn mỗi một nơi đều lưu lại dấu tích của mình.

Thứ cứng rắn của Tiêu Viễn Lan cứ chần chờ ngoài huyết khẩu tắc nghẽn của Sở Phong Lạc, mãi đến lúc không nhẫn nại được nữa Tiêu Viễn Lan mới thấp giọng thỉnh cầu: “Phong, có thể không?”

Sở Phong Lạc bị khiêu khích đến cả người nóng bừng, mơ hồ mỗi một tấc thân thể đều đang hùng hực kêu gào để cho Tiêu Viễn Lan tiến vào, nghe thấy Tiêu Viễn Lan hỏi, cắn môi gật gật đầu, trên mặt đã đỏ như một mảnh vải đỏ.

Tiêu Viễn Lan nghe được Sở Phong Lạc bằng lòng, mới từng tấc một tiến vào. Ôn nhu chăm sóc khiến Sở Phong Lạc không mấy may cảm thấy khổ sở, ngược lại có chút dục vọng khó nhịn không thể phát tiết được.

Hấn dè dặt không để hai chân của mình bị Tiêu Viễn Lan nâng lên đè đến thai nhi trong bụng, chỉ có thể đem hai chân tách qua hai bên, khổ sở tựa như bị xé rách, thấy trên gương mặt trắng ngần mỹ lệ của Tiêu Viễn Lan chỉ toàn mồ hôi. Hiển nhiên là vì biểu tình khó chịu trên mặt Sở Phong Lạc mà kiềm chế chính mình, không để bản thân hoàn toàn tiến vào.

Sở Phong Lạc sờ soạng túm được một cái gối muốn lót dưới thân thể mình, nhằm giúp Tiêu Viễn Lan thích hợp tiến vào, nhưng thân thể vì đang dung nạp cự đại của Tiêu Viễn Lan mà hơi phát run, Tiêu Viễn Lan thấy thế, lập tức giúp hấn lót dưới thân, cắn kích hôn lên hạ thể của Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc vì hành động yêu thương điên cuồng của y nhìn không được khoái cảm rên rỉ thành tiếng: “Không..... Đừng..... Ân ân..... A —— Viễn Lan.....”

Tiêu Viễn Lan nhìn Sở Phong Lạc sắc mặt ửng đỏ, hai chân giang rộng, sau cùng nhìn không được. Nhẹ nhàng nâng phần eo của Sở Phong Lạc lên, từ tốn chuyển động.

Tình cảm cuồng nhiệt cùng dục vọng quấy nhiễu làm Sở Phong Lạc không khỏi từ giữa môi mình thoát ra tiếng rên rỉ, biểu tình say đắm mà si mê của hắn làm Tiêu Viễn Lan cảm thấy mê người nói không nên lời.

Phong Lạc của y so với lúc chia tay mới đây thì gầy hơn, lộ ra hình dáng xương quai xanh xinh đẹp, làm Tiêu Viễn Lan cảm giác bụng thoáng căng thẳng, suýt nữa thì không kiềm chế được. Phong Lạc của y có xương quai xanh xinh đẹp nhất, hình dáng đôi môi đầy đặn nhất, bất luận là sinh khí hay rên rỉ, đều sẽ làm y yêu say đắm không thôi. Hiện tại thì y cũng đã có hắn trong lòng.

Cảm giác nhiệt tình của Tiêu Viễn Lan không giống bình thường, Sở Phong Lạc tận lực gấp khúc cơ thể mình, để Tiêu Viễn Lan tiến vào mình càng sâu, nhưng cũng vì loại hành động nhiệt tình này mà ngược ngùng khép chặt mắt. Hai gò má bị tình dục nhiễm đỏ tình sắc gọi cảm nói không nên lời.

Tiêu Viễn Lan không khống chế được bản thân, tiến vào trong thân thể Sở Phong Lạc càng sâu, Sở Phong Lạc cũng xuất phát từ đau đớn cùng khoái cảm cực hạn cắn một ngụm tại vai của Tiêu Viễn Lan.

Tiêu Viễn Lan nén xuống đau đớn nơi vai, thân thủ nâng phần eo của tình nhân, một cơn khoái cảm mãnh liệt ập tới, phóng thích bên trong thân thể Sở Phong Lạc.

Phong Lạc của y, rốt cục quay về bên cạnh y. Tiêu Viễn Lan nhẹ nhàng hôn nam tử trong lòng, thấp giọng nói: “Phong, đừng ly khai ta nữa, nếu người còn ly khai ta nữa, ta sẽ chết.....” Quả thực không thể tưởng tượng một ngày lại mất đi hắn, nếu lại mất đi hắn, có lẽ mình sẽ thật nổi điên chẳng.

Sở Phong Lạc sau khi lâm vào tình trạng mê man trong vô thức “uh” một tiếng, tựa vào lồng ngực của Tiêu Viễn Lan. Dần dần minh bạch ý nghĩa trong lời nói của Tiêu Viễn Lan, lấy làm kinh hãi: “Viễn Lan, người đừng thế.....” Tình nhân si tình làm hắn có đôi chút cảm giác không biết làm sao, hắn không biết thương tiếc trong lòng mình liệu có phải tình yêu hay không, có lẽ chân tướng được phơi bày sẽ tàn nhẫn đến khiến Tiêu Viễn Lan lâm vào tuyệt vọng cùng thống khổ hơn thế nữa.

“Phong, người không chịu đáp ứng ta sao?” Tiêu Viễn Lan ngưng mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của Sở Phong Lạc, sợ hãi bỏ sót một chi tiết nào, biểu tình kinh hoàng lo sợ làm chấn kinh Sở Phong Lạc, Sở Phong Lạc thậm chí không đủ can đảm mở miệng, nói phải ly khai ngoài mười tháng nữa.

Bởi vì nam tử sau khi sinh thì không có sữa, vậy nên thai nhi của Long tộc phải sống trong bụng mẫu thân mười hai tháng, cũng vừa đúng một năm tròn. Hiện tại đã hơn hai tháng, không cần đến mười tháng, hắn có thể lần nữa quay về cạnh Tiêu Viễn Lan.

Nghĩ đến phải ly khai Tiêu Viễn Lan, trong lòng Sở Phong Lạc có một loại không muốn nồng đậm, nhưng hắn không biết liệu không muốn này có phải là tình yêu hay không, nếu không phải, sẽ tạo thành vết thương khó mà lành giữa hắn và Tiêu Viễn Lan. Chỉ đành đợi mười tháng sau tương phùng lại giải thích với Tiêu Viễn Lan.

Sở Phong Lạc hôn lên đôi môi cùng chân mày của Tiêu Viễn Lan, quyến luyến vị để vương nhìn thì tràn ngập uy nghi nhưng nhất mực dùng ánh mắt thâm tình nhìn mình, bụng đầy tâm sự rốt cục vẫn không hề nói ra.

Không phải hắn không tin Tiêu Viễn Lan, mà là không tin vào chính mình, không tin chính mình có thể vì Tiêu Viễn Lan mà hủy kiếm hay không, vĩnh viễn ẩn thân trong chốn hậu cung.

Tình yêu của Viễn Lan quá ư sâu nặng, chung quy hắn có thể gánh vác được bao nhiêu?

Sở Phong Lạc thấy Tiêu Viễn Lan thâm tình ngưng mắt nhìn vào mắt mình, mơ hồ cả linh hồn đều lâm vào rung động, nhẹ nhàng nói như đang thốt lên lời thề trọn đời: “Viễn Lan, ta đáp ứng người rồi, thì sẽ cùng người trọn đời này ở bên nhau.”

Tiêu Viễn Lan tuy rằng cảm giác câu trả lời này có hơi khác thường, nhưng niềm vui khôn xiết đã phun trào toàn thân, gần như lập tức ôm lấy Sở Phong Lạc.

“Phong, có một lời này của người, cho dù phải chết ta cũng cam lòng!” Tiêu Viễn Lan kiên định nói, ôm chặt lấy ái nhân trong lòng.

Sở Phong Lạc cảm giác có loại khổ sở đến ngạt thở, từ nơi trái tim truyền đến, ần ần, không thể hít thở. Tình yêu của luyện nhân khiến mình đối với y từ hận ý thành tha thứ, từ tha thứ dẫn đến thương hại, đến tận giờ vậy mà lại cảm giác ly khai y sẽ là bản thân mình tàn nhẫn.

Mình không phải thích Dạ Trạch Hoan sao, vì có gì thời điểm nhớ tới Dạ Trạch Hoan càng ngày càng ít, ngược lại cứ luôn nhớ tới y, chợt phát hiện bản thân vốn tưởng căn bản không thể quên đi một Dạ Trạch Hoan ôn hòa lười nhác, lại dần dần phai mờ không còn dấu tích ở trong đầu, tuy rằng thỉnh thoảng có thể hồi tưởng nụ cười của y, nhưng cảm giác nụ cười kia đã không còn kinh tâm động phách như tưởng tượng.

Sở Phong Lạc có chút mờ mịt luống cuống, chậm rãi ulla về tim.

“Phong, người đang nghĩ gì?” Tiêu Viễn Lan nhận thấy hắn thất thần, vờ như lơ đãng nói, rất nhiều chuyện Sở Phong Lạc không nói, y đương nhiên nhìn ra, nhưng vẫn chưa đến thời điểm bức bách hắn, y phải vượt qua khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, để làm Sở Phong Lạc hoàn toàn tín nhiệm mình, dựa vào mình.

“Không có gì.” Sở Phong Lạc cười thản nhiên, “Viễn Lan, chúng ta đi ra chợ dạo chơi đi, thuận đường đến trà lâu ngồi nghỉ.” Ôn nhu của Tiêu Viễn Lan không thể làm giảm đi nan kham, Sở Phong Lạc đề xuất phương thức kết giao như khi họ còn là huynh đệ, bằng không khi đơn độc sẽ chỉ tự làm mình càng yếu đuối hơn mà thôi.

Tiêu Viễn Lan không muốn làm khó hắn, y rõ Sở Phong Lạc chưa đủ yêu y, cho dù tại đoạn nhai bị y xúc động, đáp ứng hai người một đời bên nhau, nhưng vẫn thập phần không tình nguyện, dù sao hồi cung còn một đoạn lộ trình, không bằng để Sở Phong Lạc từ từ thích ứng, bèn đáp ứng hắn.

Vì sống bên trong thâm cung, đối với cuộc sống dân gian Tiêu Viễn Lan luôn rất có hứng thú, thuở thiếu niên đã thường hay rủ rê Sở Phong Lạc đi chợ dạo chơi một cái là nửa ngày. Ẩn hồ lô ngào đường, đậu hũ, chơi hình nhân làm bằng đường, hết thấy mọi thứ đều làm Tiêu Viễn Lan nhìn không hết, nhưng tuổi dần dần lớn, tâm tính trầm ổn tĩnh mịch, chỉ khi ở bên Sở Phong Lạc, ánh sáng chói ngời nơi mâu quang khoe mắt, mới thoáng hiện vui sướng của y.

Dù Sở Phong Lạc chậm rãi bước đi, Tiêu Viễn Lan có phần kỳ quái hỏi: “Phong, không phải ta đã cho người giải được rồi sao? Sao vẫn chưa khỏe, ta thấy người cước bộ hư nhược, chẳng lẽ là người đã thực trúng độc của Uyển Nhi, cho nên mới có thể trở nên như vậy?”

Sở Phong Lạc chẳng ừ hử chỉ “ngô” một tiếng, thần tình ửng đỏ, đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể chuyển đề tài đến chỗ khác, Tiêu Viễn Lan thì xem là hắn cam chịu, lo lắng nói: “Vậy chúng ta sớm hồi cung, để thái y nhìn xem.”

Một ải này xem như bình an vượt qua. Sở Phong Lạc nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Đúng lúc này, Tiêu Viễn Lan chợt nhìn đến một tửu quán đằng trước có cấm một hoàng kì, không khỏi mỉm cười: “Phong, có Lê Hoa Tửu. Ta biết người thích uống rượu nhất, không bằng thử xem Lê Hoa Tửu này thế nào?”

Trước đây thì có thể uống, nhưng hiện tại đương nhiên là không thể. Sở Phong Lạc lộ ra tiểu ý khó xử, tâm tình thì lại thập phần ôn nhu. Hải tử sinh ra đại khái sẽ giống y chẳng, một hải tử chu đáo thâm tình, nhất định là rất tốt rất tốt.

“Sao vậy, Phong?” Tiêu Viễn Lan tựa hồ đã nhìn ra lưỡng lự nơi hắn, lo lắng hỏi.

“Muốn uống, nhưng mà chân có hơi mỏi, người đi mua đi, ta đứng đây đợi người.” Xui xẻo sao quỷ thần sai khiến, Sở Phong Lạc thốt ra, thai nhi trong bụng phải bình an trưởng thành, mình quyết không để người khác biết được thân thể của nó. Chỉ đành đợi tới lúc sinh hạ lại mang nó đến gặp Viễn Lan, quan sát thái độ của Viễn Lan rồi nói sau. Nếu Viễn Lan không thể chấp nhận, thì mình mang theo nó ly khai ngay. Thế nhưng phải nói lời tạm biệt chung quy không nói ra miệng được, chỉ có thể lại lừa y.

“Chân mỏi sao? Ta ôm người qua đó.” Tiêu Viễn Lan cười rộ lên, bàn tay tại bụng của Sở Phong Lạc dịu dàng vuốt ve, ôn tồn mà triển miên.

Sở Phong Lạc gạt ra móng lộc sơn của y, có điểm xấu hổ nói: “Người nói bậy gì thế.” Người đi đường qua lại như con thoi, thấy họ cãi cãi tranh tranh, đã có người hiếu kỳ quay đầu lại.

“Vậy ta đi mua một vò rượu về. Người đợi ta.” Tiêu Viễn Lan trong lòng có chút cảm giác là lạ, nhưng Phong của y trên mặt ôn nhu lại làm hắn xua tan chút nghi ngờ cuối cùng.

Phong nói vĩnh viễn sẽ không ly khai y nữa, y phải tin tưởng hắn.

Tiêu Viễn Lan sấp đến trước mặt Sở Phong Lạc, trên khuôn mặt hắn khẽ hôn một cái, còn lặp lại lần nữa: “Phong, vậy ta đi, đợi ta quay lại.”

Sở Phong Lạc mỉm cười gật đầu. Nhìn thấy Tiêu Viễn Lan chậm rãi đi tới phía trước, một bước một lần quay đầu, mỗi lần quay đầu lại đều cười với hắn, Sở Phong Lạc nhận không được trong lòng có chút chua xót.

Viễn Lan, không phải ta muốn gạt ngươi, chỉ là không muốn khiến bảo bảo về sau bị người kỳ thị..... Người không tha thứ cho ta, ta cũng sẽ không trách người.....

Tái kiến, Viễn Lan, đợi ta một năm, ta sẽ quay về gặp lại ngươi.

Sở Phong Lạc yên lặng nhìn theo Tiêu Viễn Lan đi tới tiểu tử quán, nghiêng người mỉm cười, hỏi gì đó, y vốn là một nam tử tuyệt sắc, nụ cười này khiến cho người trong quán sau một lúc lâu vẫn nói không nên lời.

Sở Phong Lạc nhìn thấy Tiêu Viễn Lan như tiên tử lạc nơi trần thế khiến người ta hoa mắt thần mê, nghĩ đến sẽ ngay lập tức thương tổn người này, trong lòng đau đến muốn xuất huyết.

Cuối cùng thì Sở Phong Lạc vẫn lẫn vào trong đám người. Xiêm y màu đen ngay dưới hoàng hôn xé chiều nơi trần thế này, dần dần tiêu thất không thấy trong đám đông nhộn nhịp.

Tiêu Viễn Lan đang trả tiền rượu, cầm theo một vò rượu nhỏ, cười cười với tiểu nhị, vừa quay đầu lại, bóng dáng vốn phải đứng nơi đó đã không thấy nữa, trong lòng bỗng nhiên đau đớn như bị xé nát.

Thất thố sợ hãi thương tâm nháy mắt xâm chiếm nội tâm Tiêu Viễn Lan, y ném vò rượu xuống, rơi vỡ nằm một bên, chạy như điên đuổi theo, không có..... cái gì cũng không có.....

Hắn đi rồi, đi rồi..... Hóa ra hết thấy hoan ái cho tới nay đều chỉ là lừa gạt mà thôi, hắn nhất mực lừa y, cho tới nay vẫn chưa từng nói thật.....

Người kia đã đi rồi.

Tiêu Viễn Lan đã đuổi theo suốt bảy con phố đứng nơi ngã tư đường dưới ánh hoàng hôn, nhìn thấy người đi đường đều đang bước vào nhà mình, nhà tranh ven đường đã nhóm lên khói bếp, người qua lại dần dần ít đi, đơn độc lưu lại Tiêu Viễn Lan đứng dưới ánh tà dương, ánh tà dương hoàng hôn mờ ảo ảm đạm soi rọi khắp người y.

Vô ích. Cho dù có thể đuổi kịp y quay về, thì phải làm sao? Uống phí lưu lại một màn tuyệt vọng, chỉ càng khiến bản thân thống khổ hơn thôi.

Ý thức được giữa họ vĩnh viễn không thể nào có tương lai, Tiêu Viễn Lan chỉ cảm thấy ngực một cơn đau đớn, một trần đầu vầng mắt hoa, không khỏi gấp người lại, phun ra không ngừng một miệng máu.

Y xưa nay trấn định trầm tĩnh thế nhưng vì ưu phần kích động mà nội lực đảo nghịch thổ huyết, Tiêu Viễn Lan lộ ra một nụ cười tươi không biết nên nói sao, lại là ảm đạm đến cực điểm.

Hắn muốn trốn mình, mình dù sao cũng không thể mãi đuổi theo được. Thân là vua một nước, không thể lúc nào cũng vì một người mà phiêu bạt bên ngoài. Kỳ thực đến cả mấy ngày nay xuất môn cũng là thời gian hiếm khi thu xếp được, Tiêu Viễn Lan sâu sắc oán hận thân phận Hoàng Đế của mình, thế nhưng nếu không phải y cầm giữ triều chính, tuổi các hoàng đệ đều còn nhỏ, nếu họ lên ngôi, đến cuối cùng vẫn sẽ bị Trương Tuân Úc khống chế, cả giang sơn này đều đành mặc gã an bài.

Thị vệ âm thầm bảo hộ xuất hiện trước mặt Tiêu Viễn Lan, quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng, thần đã phái người canh gác trạm kiểm soát khắp nơi, không cần lo lắng.”

Tiêu Viễn Lan thấp giọng nói: “Thôi đi. Đã có một lần, sao còn có thể theo hấn lần nữa? Hấn thông minh như vậy, có bao nhiêu truy binh cũng sẽ bị hấn cắt đứt..... Thu binh đi.”

Thị vệ ngây người một lúc, tuân lệnh nói: “Vâng, hoàng thượng.” Thấy Tiêu Viễn Lan đã quay đầu đi, lập tức đứng lên đi theo.

8. Chương 8

Sở Phong Lạc ở trên con đường liên thông với Vụ Ẩn Thành tất phải đi qua chậm rãi tiến bước, hấn cũng không phải quay về Vụ Ẩn Thành, mà chỉ muốn xem xem Tiêu Viễn Lan có thể vì ép hấn hồi cung vi phạm lời thề của mình, lần nữa xuất binh. Nhưng Tiêu Viễn Lan cũng không có xuất binh, thậm chí thu về toàn bộ binh mã đang tìm kiếm.

Tiêu Viễn Lan quả nhiên đáp ứng lời hấn không hề nuốt lời, cho dù là hấn ly khai, Tiêu Viễn Lan cũng sẽ không phái binh vây đánh Vụ Ẩn Thành nữa. Người kia quả nhiên là vì hấn bằng lòng làm tất cả mọi chuyện.

Có điều ngay cả thị vệ kiểm soát ven đường cũng không có, tất cả trạm kiểm soát đã triệt tiêu. Nói cách khác, Tiêu Viễn Lan sẽ không đến tìm hấn nữa.

Khi biết điều này, Sở Phong Lạc trái lại có một loại cảm giác mất mát nói không rõ. Người kia chấp nhất như vậy, sẽ buông tay sao?

Lạc giữa mờ mịt, Sở Phong Lạc thậm chí còn muốn đi tìm y kích động chất vấn, nhưng lý trí khiến hấn ngăn cản hành vi của bản thân.

Bụng đã càng ngày càng rõ, liền ngay cả Tiêu Viễn Lan cũng phát hiện điều này. Thời điểm đêm qua triều miên, Tiêu Viễn Lan nhẹ nhàng vuốt bụng hấn cười hỏi: “Phong, sao người các nơi khác thì gầy, chỉ mỗi nơi này béo lên? Có phải tiểu đồ nạm hay không?”

(đồ = bụng, nạm = phần thịt nạm trong bò hay trâu, ta không hiểu lắm mọi người tự hiểu nha =o=|||)

Thấy hấn thất thần, Tiêu Viễn Lan còn tưởng rằng hấn không vui, vội vàng giải thích: “Chớ nên sinh khí a, thân thân, không phải ta chê người béo, thực ra người hơi béo một tí ta càng thích, thịt thịt, dù là tiểu đồ nạm ta cũng thích..... Hiện tại gầy lắm.....”

Khi đó Sở Phong Lạc nhú mày: “Những nơi khác của ta không thịt, người không thích chứ gì.”

Tiêu Viễn Lan vội vàng chú ý bồi thêm: “Thích, thích, ta thực thích.” Cũng không dám sờ bụng hấn nữa.

Nhớ tới người kia là đế hoàng thiên hạ chí tôn, cũng thành tâm thành ý đền bồi vô lý cho mình như vậy, Sở Phong Lạc cũng hiểu rõ câu nói kia của mình thế nhưng có chút hương vị mang tí tính làm nũng.

Rõ ràng là nam nhân, lại dưới sự nhìn của Tiêu Viễn Lan trở nên ngày càng không giống mình nữa, có lẽ tạm thời ly khai y là quyết định chính xác.

Sở Phong Lạc nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, hài tử bên trong đại khái đã dần dần thành hình, phụ thân của nó đêm qua còn sờ qua nó, lại không biết chính y sắp làm phụ thân.

Vậy mà tổn thương một người yêu mình, kỳ thực là do mình vô tình.

Sắc trời đã sẫm tối, Sở Phong Lạc thần thờ đi về phía trước, phẳng phát như mất hết tri giác, trong đầu chỉ hình ảnh người kia đi mua Lê Hoa Tửu, quay đầu lại cười với mình, nhẹ giọng nói: “Đợi ta a!”

Y muốn mình cả đời không ly khai, mình không làm được, y kêu mình đợi y quay lại, mình cũng không làm được, y ở nơi ấy không tìm thấy người, không biết sẽ khổ sở thế nào?

Y không tìm mình, là đã khổ sở đến tuyệt vọng rồi chăng.

Sở Phong Lạc mơ mơ màng màng tiến bước, cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tên hắn từ phía sau truyền đến, hắn mơ mơ màng màng dừng lại, khi xoay người mới nhìn thấy có hai người sánh vai mà đi, đến trước mặt hắn, song song nhảy xuống ngựa.

Trong đó một bạch y thanh niên, ánh mắt ôn hòa, phong thái mỹ lệ, thấy hắn bộ dạng mê mê man man, không khỏi chấn động: “Biểu ca, ngươi làm sao thế?”

Sở Phong Lạc nhìn một hồi lâu mới nhớ lại, người này là long vương Dạ Trạch Hoan, mà không phải người đang tưởng nhớ. Người kia ánh mắt cao quý mà nóng bỏng tựa như liệt hỏa, không giống ôn hòa noãn y của long vương.

Thời điểm Sở Phong Lạc quay về Vụ Ẩn Thành, Dạ Trạch Hoan đã cùng bạn lữ của mình đi vân du, nào ngờ lại tại nơi này xảo ngộ.

Nam tử bên cạnh Dạ Trạch Hoan trên dưới hai bảy hai tám tuổi, nhưng nét phong lưu trên dung mạo thoát nhìn lại bất quá tuổi ngoài hai mươi. Lúc thấy Sở Phong Lạc cười cười: “Phong Lạc, chúng ta lại gặp mặt.”

Mấy tháng trước, triều đình phái người vây đánh Vụ Ẩn Thành, lúc Sở Phong Lạc chạy về tương cứu cũng đã gặp qua hắn cùng Dạ Trạch Hoan, lần này là lần thứ hai gặp mặt.

Sở Phong Lạc cười cười, vẫn mang theo chút ngẩn ngơ: “Phượng Thất ca, là các người.” Phượng Thất đã cùng Dạ Trạch Hoan bên nhau khá lâu, hai người cũng đã xác định quan hệ, đại khái hắn cùng long vương sớm có da thịt chi thân, có lẽ đã có hậu duệ của long vương. Hắn không phải long tộc, lúc mang thai không cần nhiều khổ sở cho lắm.

Chợt kinh ngạc tỉnh ngộ, vào lúc này khi chứng kiến Phượng Thất cùng Dạ Trạch Hoan bên nhau, trong lòng cư nhiên không phải chua xót, mà là một loại khát khao mơ màng, khát khao mong chờ hài tử ra đời.

Sở Phong Lạc nhìn không được ngạc nhiên quay đầu, nhìn Dạ Trạch Hoan. Dạ Trạch Hoan vẫn như trước ôn hòa mỹ lệ như thế, chỉ là khi nhìn thấy y, trong lòng mình lại tưởng nhớ một người khác..... Người kia, vì hắn nhẫn tâm mà bị quét một đao qua bụng, vì hắn thích uống rượu mà tự mình đi mua Lê Hoa Tửu, vì hắn vô tình ly khai mà tuyệt vọng đến không muốn tìm hắn nữa.....

Hắn vẫn luôn dày vò y.

Sở Phong Lạc cảm giác trong lòng đau đớn tựa như bị đao chém, nguyên lai, vào thời điểm bất tri bất giác, mình lại yêu y đến nước này rồi. Nhưng mà, mình lại không minh bạch, ngược lại tổn thương y sâu sắc.

Nếu y đối mình như vậy, mình cũng sẽ tuyệt vọng đi.

“Biểu ca, ta nhận được tin tức Vụ Ẩn Thành truyền đến, Vụ Ẩn Thành bị người vây đánh, khi chúng ta chạy về, nghe nói người đã bị hoàng đế mang đi, cho nên chúng ta ra ngoài tìm người.” Dạ Trạch Hoan cùng Phượng Thất sau khi ở bên nhau, tuy rằng tính cách lười nhác không thay đổi, nhưng thói quen cũng thay đổi ít nhiều, nói chuyện cũng nhiều hơn mấy câu.

“Biểu ca, ngươi sao lại tiêu tụy thế kia? Kêu người mấy tiếng người cũng chưa nghe thấy.” Trên mặt Dạ Trạch Hoan tràn đầy thần sắc lo lắng. Vì tránh Sở Phong Lạc hiểu lầm, từ lúc cùng Sở Phong Lạc nói rõ ràng về sau thì luôn bảo trì khoảng cách. Tuy lòng có áy náy, y cũng không dám biểu hiện ra ngoài, lúc này nhìn thấy Sở Phong Lạc biến thành bộ dạng thế này, không khỏi hoảng sợ.

“Không có gì, ta ly khai Viễn Lan thôi.” Tiếng nói chuyện của Sở Phong Lạc khô khốc, khẽ cười khổ.

Hắn vẫn không minh bạch vì sao mình rõ ràng yêu Dạ Trạch Hoan, cố sao chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi thì đột nhiên yêu Viễn Lan, hay thay đổi cùng lập lại không ngừng như vậy khiến tiềm thức của hắn cự tuyệt phần cảm tình này, hiện tại mới hiểu, nguyên lai cảm tình của hắn đối với Dạ Trạch Hoan vĩnh viễn không sâu đậm như đối Viễn Lan. Thời khắc Dạ Trạch Hoan ly khai hắn, hắn tuy cảm thấy khổ sở, nhưng đa phần là vì lời đồn đại thị phi, chân chính vì Dạ Trạch Hoan không yêu hắn mà thương tâm trái lại không chiếm bao nhiêu.

“Viễn Lan?” Phượng Thất ngẩn người, lẩm nhẩm nói: “Đây là tục danh của đương kim thiên tử a.....” Tục danh của thiên tử thường không thể thẳng xưng hô, hiển nhiên Sở Phong Lạc cùng Tiêu Viễn Lan đem hắn

cướp đi có quan hệ rất thân.

Sở Phong Lạc lấy lại tinh thần, trên mặt hơi hơi đỏ: “Không nói cái này. Phượng đại ca, người cùng Trạch Hoan có khỏe không? Trạch Hoan có khi dễ người không?”

Dạ Trạch Hoan ngượng ngùng cười một cái, lập tức nghiêm túc lại: “Biểu ca, thân thể người hình như không tốt lắm, chẳng lẽ là....”

“Ta mang thai.” Sở Phong Lạc mỉm cười, nhắc tới hài tử, không khỏi khiến hắn lộ ra một tia ôn nhu.

Phượng Thất giật mình nhìn hắn, sắc mặt vừa xấu hổ vừa cổ quái, hiển nhiên đã từng có ác mộng tương đồng, nhưng không nói ra, Dạ Trạch Hoan ho khan một tiếng, nói với Sở Phong Lạc: “Nếu người không có nơi nào để đi, quay về Vụ Ẩn Thành đi, nơi đó thủy chung là nhà của người.”

Sở Phong Lạc lắc lắc đầu: “Ta định đến núi Côn Lôn đi tìm một tử chất của bằng hữu.” Chất tử của Tần thái y sống tại núi Côn Lôn, y vốn dự định đến đó ở nhờ một năm, sau đó lại đi tìm Tiêu Viễn Lan. Nơi đó thập phần xa xôi, ắt hẳn Tiêu Viễn Lan sẽ không tìm được, hiện tại y đã không tìm thấy, kỳ thật.... cũng không nhất thiết phải đi núi Côn Lôn nữa.

Trong lòng Sở Phong Lạc có hơi dâng lên chua xót.

Phượng Thất bất ngờ nói: “Núi Côn Lôn xa quá, Phong Lạc thân mang thai, không tiện đi xa, nếu người không nói lời chê bai, chi bằng hãy đến nguyên quán của ta ở đi, ba năm năm năm cũng không thành vấn đề.”

Nghe thấy lời mời của Phượng Thất, Sở Phong Lạc thoáng do dự: “Sợ là liên lụy Phượng Thất đại ca.”

“Không bằng lòng chính là khách khí.” Phượng Thất vỗ vỗ vai hắn. Trùng trùng liếc Dạ Trạch Hoan một cái, ý bảo y khuyên nhủ Sở Phong Lạc. Kỳ thật Dạ Trạch Hoan không phải loại không hiểu nhân tình, chỉ là vì trước đây chây lười, thành ra ngôn từ vụng về.

Dạ Trạch Hoan vội vàng nói: “Đúng vậy, biểu ca, người đến nhà sư phụ ở đi, về sau không muốn, vẫn có thể đi a. Nguyên quán của sư phụ không có ai, vẫn còn mấy gian phòng cũ.”

“Người xem như giúp ta trông nom nhà cửa một chút cũng được.” Phượng Thất thập phần sảng khoái nói. Hắn nhìn ra được Sở Phong Lạc từng đối Dạ Trạch Hoan cực kỳ thâm tình, trong lòng rất đồng tình, cho nên muốn nghĩ cách giúp đỡ hắn một chút trong sinh hoạt. Dạ Trạch Hoan là người thích tùy tâm sở dục, Sở Phong Lạc đương nhiên không phải không biết, lại phải chịu đựng lạnh nhạt của Dạ Trạch Hoan.

“Vậy thì đa tạ.” Sở Phong Lạc nếu không tiếp nhận hảo ý của Phượng Thất, Phượng Thất có lẽ sẽ hiểu lầm hắn đối với Dạ Trạch Hoan vẫn còn tình cảm, không bằng cứ đáp ứng, về sau lại đáp tạ, hướng hồ hải tử chung quy phải có một nơi để ra đời.

Hai người thương nghị một lúc, liền cùng nhau đi tới nguyên quán của Phượng Thất, cũng chính là thập lý pha của Đông Môn trấn. Sau khi an trí cho Sở Phong Lạc xong, Dạ Trạch Hoan còn tìm một nô bộc làm việc vặt cho Sở Phong Lạc, hầu hạ sinh hoạt thường ngày của hắn.

Vì Phượng Thất là người thường, khó có thể nuôi dưỡng hài tử trong cơ thể, nhưng long tộc khi mang thai còn có một lớp nhau thai bao ngoài cơ thể, được sáu tháng thì có thể mổ bụng lấy ra, nhau thai từ từ cứng lại, hình dạng thì như một cái trứng lớn, Dạ Trạch Hoan mỗi ngày đều ôm vào trong ngực, đợi qua mấy tháng nữa có thể ôm được hài tử, vì phương thức sinh sản cùng long tộc thông thường có điều bất đồng, vậy nên hai người liền mượn cơ vân du tại ngoại phiêu bạc. Hiện tại đã thu xếp cho Sở Phong Lạc xong xuôi, đương nhiên lại muốn ly khai lần nữa.

Ba người bèn nói lời từ biệt, đôi bên hẹn ngày sau tương kiến, Phượng Thất như sức nhớ đến gì đó, nói: “Đúng rồi, Phong Lạc, hôm qua tìm gặp một bằng hữu trong triều, người đó nói hoàng thượng gần đây hình như tình trạng không được tốt, thường xuyên long nhan đại nộ, tựa hồ còn bị một cơn bệnh nặng.”

Sở Phong Lạc nghe câu này, chỉ thấy ngực như bị cự chùy nện mạnh một cái, suýt đứng không vững nữa, hắn nhắm mắt lại, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất: muốn gặp mặt y! Muốn gặp mặt y!

Ly khai y đã hơn nửa tháng, nửa tháng này vẫn cố kiềm nén tưởng niệm đối với y, hiện tại bị một câu của Phượng Thất châm ngòi, thì giống như đột ngột bùng nổ, rốt cục khắc chế không được ý niệm muốn gặp y trong đầu.

Chỉ là bản thân đáng về thế này, làm sao gặp y?

Đã nửa tháng rồi, thật không biết y đã giận thành dạng nào nữa, hướng hồ..... Hắn nhìn thoáng qua bụng mình, đã hơi hơi nhô lên, thành ra y vật hắn đang mặc đều thập phần rộng rãi, là vì có thể che giấu bụng mình.

Sở Phong Lạc hơi do dự, nói: “Vị bằng hữu trong triều kia của ngươi không biết có cơ hội gặp y không? Có thể giúp ta truyền lời một tiếng, một năm sau, ta sẽ lại đi tìm y.”

Muốn gặp y, chỉ có thể đợi hài tử sinh hạ xong. Một giọng nói.

Không, hiện tại muốn gặp ngay. Giọng nói của người kia.

Trong lòng hắn vẫn đang khổ sở đấu tranh, Phượng Thất đã nhìn ra do dự trong nội tâm của hắn, nói: “Vị bằng hữu trong triều kia của ta chính là thượng thư đại nhân của Hình bộ, không chỉ có cơ hội triều kiến thiên nhan, ngay cả chuyển một ít thư tín cũng là việc nhỏ, Phong Lạc, ngươi đã quan tâm y thế kia, không bằng viết một phong thư, để y đến đón ngươi?”

Trước kia đều là Tiêu Viễn Lan chủ động liên lạc với hắn, nhờ người khác để lại thời gian địa điểm gặp gỡ tại Phi Hồng quán của thành Nam Giang, thời điểm hắn đi ngang qua Phi Hồng quán thì thuận đường ghé lấy, nhưng trước nay chưa hề chủ động liên lạc với Tiêu Viễn Lan, hơn nữa thành Nam Giang kỳ thật cách nơi này hơn nửa tháng lộ trình, đường xá thập phần xa xôi, nếu Phượng Thất đã mở miệng, không bằng nhờ hắn giúp đỡ.

Quay về gặp y. Có xấu hổ đi nữa chung quy vẫn phải đối mặt, hướng hồ người kia còn là phụ thân của hài tử, dù sao cũng không thể để thời điểm hài tử sinh hạ, phụ thân không bên cạnh chứ.

Gương mặt thanh tuấn của Sở Phong Lạc hơi ửng đỏ, thấp giọng nói: “Phượng Thất đại ca, làm phiền. Người đợi chút, ta lập tức đi viết thư ngay.”

Tuy là một tiểu trấn, nhưng dân phong chuộng văn, giấy bút gì đó rất dễ kiếm. Sở Phong Lạc viết một phong thư, sau một lúc lâu do dự, không có đem chuyện thân đang mang thai viết ra, chỉ nói chỗ mình đang sống, cộng thêm một câu: “Thậm niệm.”

Thậm niệm..... Đây chỉ là thậm niệm, hắn đối y quả thực là muốn niệm đến sắp phát cuồng.

Sở Phong Lạc mỉm cười, âm thầm hạ quyết định, chuyện hài tử muốn chính miệng nói với y.

Nghĩ đến không lâu nữa có thể gặp lại Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc tim không khỏi có chút đập nhanh, dán miệng phong thư lại, ngón tay ở trên phong thư biểu tình của người kia khi nhận được thư, không khỏi lộ ra một tia ôn nhu.

Kinh thành. Ngoài cửa phủ thái sư.

Đèn đuốc sáng như ban ngày. Ngoài cửa một người dáng dấp gia đình chậm rãi từ xa đi đến, cửa lớn thái sư phủ cầu thang chín tầng, trình bái thiếp cho gác cửa, thỉnh kiến thái sư. Gác cửa nhìn thoáng qua, thấy là người của Hình bộ, phát phát tay để cho gã đi vào.

Người nọ tiến vào nội thất, thấy một tổ y nam tử đang ở trong nội thất phê duyệt quyển tông (hồ sơ). Tình thiếu vân mi, mâu quang ưu uất khôn kể, khi thiếu niên chắc hẳn tao nhã tuyệt thế.

Trương Tuân Úc mỗi tối chưa đến đêm khuya chưa ngủ, với một nam tử tuổi gần ba mươi bảy mà nói, có thể quan cao cực phẩm, đương nhiên cũng không phải chỉ bằng may mắn cùng lòng tin của tiên đế mà đạt được hết thấy.

Người nọ nhìn thấy thái sư, quỳ xuống nói: “Hạ quan có việc quan trọng bẩm báo, tên nam tử long tộc mà hoàng thượng để tâm đã có tin tức, thỉnh thái sư xem qua.”

Trương Tuân Úc phê dục quyển tông, vốn cũng không ngẩng đầu lên, lúc này lại đứng dậy, ánh mắt sắc bén bức nhân: “Lấy ra ta xem!”

Người nọ vội vàng cung cung kính kính trình lên. Gã là môn khách của Hình bộ thượng thư, đương nhiên vào trước lúc làm môn khách của Hình bộ thượng thư, gã là phụ tá của Trương Tuân Úc. Hình bộ thượng thư tuy so với Trương Tuân Úc lớn hơn không dưới mười tuổi, hai mươi năm trước cũng là môn sinh của Trương Tuân Úc.

Trương Tuân Úc nhìn thư tín trình lên, mỉm cười, ánh quang trong mâu quang nhất thời đẹp không tả xiết: “Nói với đại nhân nhà ngươi, thì nói thư này đã được trình lên, đang đợi hoàng thượng phê chuẩn. Người lui xuống đi, chuyện ngày hôm nay, không để bất kỳ ai khác biết nữa, nếu không.....” Thái sư đưa tay xẹt ngang.

Người nọ vội vàng dập đầu, lên tiếng đã biết rồi thối lui.

Trương Tuân Úc thổi tắt nến, trong bóng đêm tĩnh lặng ngồi một lúc lâu.

Sở Phong Lạc, người yêu ai không yêu? Vì có gì phải chọn đương kim thiên tử..... Trong thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như thế?

Sở Phong Lạc viết thư, sau khi giao cho Phương Thất cùng Diệp Thụy Tuyên mang đi, thì tại điền viên tiểu cư này an thai. Thập lý pha dân phong thuần phác, cộng thêm nơi này dân cư thưa thớt, phạm vi mười dặm, vẹn vẹn mấy hộ gia đình, đều là tiểu hộ cùng lập hộ (hộ sản bản) đồn củi. Sở Phong Lạc cửa đóng không rời, Dạ Trạch Hoan thập phần chu đáo, mời nô bộc Tiểu Tứ lại là người cầm điếu, tự nhiên cũng không ai biết có một nam tử đang mang thai ngay tại phụ cận.

Sở Phong Lạc ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới tỉnh, từ sau khi mang thai thì hẳn trở nên đặc biệt ham ngủ, tuy rằng hao tổn nhiều thể lực, nhưng vì trong lòng nghĩ sẽ sớm quay lại với Viễn Lan, thì tâm lý sẽ xúc động ngọt ngào, tuy rằng mới hơn nửa tháng, trái lại lại béo lên chút ít.

Hắn nghe bên ngoài có tiếng kêu cửa, gọi Tiểu Tứ, Tiểu Tứ lại không xuất hiện. Vì thế đi ra mở cửa, nhìn thấy bên ngoài bình mã xếp thành hai hàng uy nghiêm, thoát nhìn như là người của huyện nha, ở giữa là một nhuyễn kiệu, đang có người từ trong kiệu chậm rãi bước ra. Tinh tấn duệ mục, mang theo loại âm trầm nói không nên lời.

Sở Phong Lạc nhìn qua người này tuyệt không phải người trong lòng đang tưởng nhớ, lấy làm kinh hãi, tươi cười trên mặt đột nhiên đình chỉ.

Trương Tuân Úc thấy hắn, chậm rãi nói: “Sở Phong Lạc?”

Sở Phong Lạc nghiêm nghị nói: “Đúng vậy, không biết các hạ là.....”

Trương Tuân Úc đậm mặt cười, nói: “Quả nhiên là khí phách lỗi lạc, phong thái nhanh nhẹn, tại hạ là đương kim thái sư Trương Tuân Úc, chẳng hay có thể vào trong nói chuyện không?”

Thái sư? Sở Phong Lạc trầm xuống, nhìn thoáng qua thị vệ Trương Tuân Úc mang theo đều là khí uẩn nội hàm, hiển nhiên không ít cao thủ, gật gật đầu: “Trương thái sư, mời.”

Hai người vào nội thất, Trương Tuân Úc nhìn quanh bốn phía, ánh mắt chuyển đến trên người Sở Phong Lạc. Sở Phong Lạc cũng bất động, lẳng lặng chờ đợi Trương Tuân Úc nói chuyện. Từ miệng Tiêu Viễn Lan hắn đã biết, nữ nhi của Trương Tuân Úc, Trương Uyển Nhi, đã treo cổ tự tử. Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, hẳn đối Trương Uyển Nhi chung quy vẫn mang một phần áy náy.

Trương Tuân Úc nhìn Sở Phong Lạc một hồi lâu, nói: “Nữ nhi của ta muốn hại người, nó chết là nó đáng tội. Ta nghe nói người đã đáp ứng nó, vĩnh viễn không gặp lại hoàng thượng, thế nhưng nó đã có lỗi với người, người không tuân thủ lời hứa đó cũng không sao.”

Sở Phong Lạc trong lòng cảm kích, nói: “Lúc trước ta không biết nguyên lai trong lòng đối y dụng tình chí thâm, cho nên dễ dàng đáp ứng Thục phi nương nương, thật có lỗi với nàng, thỉnh thái sư tha thứ.”

Trương Tuân Úc: “Dám làm dám chịu, không tồi, không tồi.” Ánh mắt sắc bén của lão hơi híp lại, đánh giá Sở Phong Lạc một lúc lâu, nói: “Nhưng mà người có biết, sau khi hoàng thượng hồi cung đã thổ huyết mấy ngày không?”

Sắc mặt Sở Phong Lạc hơi đổi, đứng dậy, run giọng nói: “Y..... Y có khỏe không?” Người kia, người kia lại vì hấn, tới nổi thổ huyết! Nếu biết trước, hấn quyết sẽ không ly khai, tổn thương tâm y. Người kia dành trọn tấm lòng cho hấn, ai ngờ hấn lại không biết quý trọng, còn làm y thương tâm thổ huyết.....

Trương Tuân Úc hướng phía bắc chấp tay, nói: “Hoàng thượng tự có thần linh phù hộ, phúc trạch lâu dài, đã khỏe lắm rồi. Nhưng vẫn không chịu lâm hạnh tần phi, đến nay không con nối dõi. Sở Phong Lạc, nếu người ly khai ngài, ngài tự nhiên sẽ quên người, đến lúc đó thuận theo tự nhiên, y sẽ nạp phi sinh tử. Sở Phong Lạc, người thân là một nam tử, chẳng lẽ nguyện ý an thân nơi hậu cung, bị người nhạo báng.”

Sở Phong Lạc trên mặt hơi ửng đỏ, nói: “Nếu y đã vì ta chịu làm hết thấy, ta vì có gì không chịu vì y?”

Trương Tuân Úc sắc mặt âm trầm nhìn hấn một hồi lâu, nói: “Sở Phong Lạc, người rốt cục muốn bao nhiêu tiền, ta có thể cho người. Mười vạn lượng bạc trắng có đủ không? Hay là hai mươi vạn lượng, số tiền này, cũng đã đủ người sống qua ngày như tại hoàng cung.”

Sở Phong Lạc sắc mặt không ngừng thay đổi: “Tiểu Tứ, tiền khách!” Hấn không ngờ tới Trương Tuân Úc là người như vậy, lại có thể nghĩ hấn sẽ vì tiền mà ly khai Tiêu Viễn Lan.

“Tiểu Tứ là nô bộc của người, ta đã bảo người đem nó trói lại rồi.” Trương Tuân Úc lộ ra một tia thần sắc quỷ dị, chậm rãi cười, “Sở Phong Lạc, nếu người bằng lòng ly khai, có lẽ sẽ không thống khổ như vậy.....”

“Ý người là gì?”

Trương Tuân Úc mỉm cười, chẳng ừ hử gì. Lời đồn «Long tộc muốn đoạt thiên hạ», chính là do lão phao tin. Trương Tuân Úc tinh thông thuật tinh tượng mệnh học, sớm nhìn ra tương lai hoàng gia có thể sẽ bị huyết mạch long tộc thay thế, vì không để cho cả vương triều bị Tiêu Viễn Lan làm sụp đổ, lão dốc lòng dạy dỗ nữ nhi mình, để nữ nhi mình có thể mẫu nghi thiên hạ, hy vọng có thể khiến Tiêu Viễn Lan hồi tâm chuyển ý, không bị người long tộc mê hoặc, mặt khác, lão phao tin đồn, khơi mào chiến tranh giữa triều đình và long tộc, chính là vì suy yếu song phương, để có thể khống chế tất cả quyền thế, nếu Tiêu Viễn Lan cố chấp theo ý mình, nhất định phải cùng nam tử long tộc dây dưa, lão liền phế Tiêu Viễn Lan, rồi phù trợ một hoàng tử khác lên.

Nhưng Trương Tuân Úc không thể ngờ chính là, khôn khéo của Tiêu Viễn Lan vượt xa dự đoán của lão, thậm chí đã càng ngày càng vượt khỏi tầm kiểm soát, vì thế lão chỉ có thể hạ thủ với Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc nhìn lão ta, cầm lấy trường kiếm để bên cạnh, cảnh giác nói: “Người đến đây, là muốn làm gì?” Nghe giọng điệu của lão ta, xem ra không giống muốn bắt giữ mình để uy hiếp Viễn Lan thoái vị.

“Sở Phong Lạc, đời này người không được gặp lại hoàng thượng nữa. Người nghe không?”

“Tại sao?” Nếu lão ta yêu cầu thế này, đại khái vì mình là nam tử, Tiêu Viễn Lan cùng mình bên nhau, sẽ làm nhục quốc thể đi. Trương Tuân Úc cũng nói, người kia vì mình, hoàn toàn không chịu nạp phi sinh tử.

“Thân là một nam tử, làm ra loại chuyện đau khổ dây dưa này, không biết liêm sỉ!” Trương Tuân Úc hừ một tiếng, nam tử này quả nhiên đã tâm rất lớn, hai mươi vạn lượng vẫn không thỏa mãn, đợi đến lúc hấn bên cạnh Tiêu Viễn Lan, có lẽ chưa đến mấy năm đã đoạt vương vị.

Sở Phong Lạc bị lão ta nói khuôn mặt đỏ bừng, nhưng vẫn lắc đầu: “Ta không đáp ứng.” Mặc dù sẽ bị mọi người vũ nhục, hấn cũng sẽ không buông tay với lựa chọn của bản thân, cũng sẽ không lần nữa đáp ứng bất luận chuyện gì liên quan Tiêu Viễn Lan, Viễn Lan là người mà hấn yêu, là trân quý muốn đặt trong tim, không phải thứ đồ vật trở ngại lấy ra cùng người đàm phán.

“Người không bằng lòng?” Trương Tuân Úc thần nhiên cười, nhìn thấy Sở Phong Lạc âm thầm siết chặt trường kiếm trong tay, lộ ra một tia giễu cợt, “Người tưởng rằng ta làm thế nào mà tìm được nơi này của người, còn hoàng thượng vì sao chưa tới? Nói thật cho người biết vậy, là hoàng thượng phái ta tới, ngài đối người đã thập phần thất vọng, không muốn gặp lại người nữa.”

“Nói xằng! Sao có thể!” Sở Phong Lạc hơi loạng choạng, suýt nữa đứng không vững. Sẽ không, sẽ không, Viễn Lan đối hân thâm tình thế mà, sao xem xong thư trái lại không muốn gặp hân?

“Không được, ta muốn tiến kinh đến hỏi rõ ràng!” Sở Phong Lạc cắn răng nói. Cho dù thân đang mang hài tử, cho dù tốn thời gian rất dài, hân vẫn phải đến kinh thành đi hỏi rõ nam tử kia, rốt cục có phải thật sự thương tâm tuyệt vọng đến không muốn gặp hân nữa hay không?

Tuy không thể tin nổi, nhưng sự thật sau khi hân ly khai Tiêu Viễn Lan cũng không còn tìm kiếm làm hân cảm thấy một tia không xác định, người mang thai bao giờ cũng dễ đa nghi yếu đuối, một tia không xác định này từ từ càng ngày càng hở càng sâu, trở thành khoảng cách giữa hai người.

Trương Tuân Úc cười cười: “Không cần thiết, hoàng thượng hạ thánh chỉ, bảo người đời này không được nhập kinh nữa, người xem đi.” Lão ta đem một cuộn hoàng quyền (giấy lưa) đưa cho Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc mở hoàng quyền ra, quả nhiên là nét chữ thanh tuyển tiêu sái của người nọ, lời lẽ tuyệt tình thế này, khiến tâm hân cơ hồ đóng băng.

“Không, ta không tin đây là thật, ta muốn đích thân đi hỏi y!” Nếu y tuyệt vọng đến không muốn gặp lại hân nữa, hân cũng muốn tự y nói ra.

Trương Tuân Úc sắc mặt trầm xuống: “Sở Phong Lạc, người muốn kháng chỉ?”

Sở Phong Lạc cười lạnh một tiếng: “Thì sao nào?” Trong lòng lại không khỏi trầm xuống. Kháng chỉ? Trong lòng người nọ chẳng lẽ mình cùng mọi người đều giống nhau, không thể cùng y đứng ở vị thế ngang nhau sóng vai ngắm nhìn khắp nhân thế phong hoa, mà chỉ là thần dân của y?

Nhớ lại Tiêu Viễn Lan từng nhiều lần muốn mình làm phi tử của y, hoàng hậu của y, trong lòng không khỏi lạnh đi, kỳ thật, ở trong lòng Tiêu Viễn Lan, sự tồn tại của mình giống như nữ nhân. Tay hân cầm kiếm khẽ run lên.

Trương Tuân Úc không nhanh không chậm: “Ta nghe nói Sở đại hiệp trong chốn giang hồ cũng có chút tiếng tăm, người đời xưng tụng Huyền Y Mai Kiếm, kiếm pháp cực nhanh, nhất kiếm ngũ xuất, chính là hóa ngũ ngũ mai hoa. Không biết đối phó mười cao thủ, có phải chỉ cần hai kiếm hay không?” Lão ta vỗ vỗ tay, lập tức mười người từ ngoài cửa tiến vào, vây tròn quanh Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc nắm chặt trường kiếm, đồng thời cùng vài người đấu kiếm, nhưng mang thai vô lực làm hân nhanh chóng bị thua, Sở Phong Lạc chỉ có thể gắt gao bảo vệ bụng mình, không đến nỗi bị đao kiếm hung tàn tổn thương.

Một thanh kiếm mảnh đặt ngay cổ hân, thoáng rướm máu, Sở Phong Lạc nhất thời không thể cử động, Trương Tuân Úc nói: “Giết hân.”

“Khoan đã!” Sở Phong Lạc không hề sợ hãi, lẳng lặng nhìn về phía Trương Tuân Úc: “Người đang gạt ta.” Chỉ trong thời gian ngắn, hân chợt nhận ra, Viễn Lan sẽ không tổn thương hân, huống hồ là giết?

“Dựa vào đâu mà khẳng định thế?” Vẫn nhẹ nhàng nhàn nhàn.

“Trương thái sư, người không cần lừa một người sắp chết sao?” Sở Phong Lạc cười cười, “Ta là nam tử, ở bên y, sẽ chỉ khiến người cho rằng y là một hôn quân, đây là lý do người giết ta, không phải sao?”

Trương Tuân Úc nhìn biểu tình của hân, giống như muốn nhìn thấu nội tâm của hân.

“Trương thái sư, ta chỉ hy vọng hảo hảo đối y, không cần khiến y khổ sở nữa.” Sở Phong Lạc khẽ cười khổ, tôn nghiêm của thân là nam nhân, tạm thời cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Trương Tuân Úc sau khi nhìn hân một hồi lâu, nói: “Nếu người thế không gặp lại y nữa, ta sẽ tha cho người.”

Không gặp y? Làm sao cam lòng không gặp y? Sở Phong Lạc mỉm cười, khuôn mặt thanh tuấn thế nhưng có chút nhu mì động lòng người: “Ta thế, đời này ta sẽ không bao giờ tùy tiện đáp ứng người khác không gặp y nữa.”

Trương Tuân Úc đột nhiên giận dữ, từ từ đè nén nộ khí xuống: “Xem ra người đối ngài quả rất thật tình, đáng tiếc, ta không thể cho người có cơ hội tiến kinh. Nghe đồn Huyền Y Mai Kiếm võ công cao cường, hôm

nay người chống đỡ không nổi thế kia, ắt hẳn bị nội thương, về sau chưa hẳn không thể khôi phục như xưa. Người không có võ công, có lẽ sẽ may mắn hơn nhiều. Người đầu, đập nát xương bả vai của hắn.” Không giết Sở Phong Lạc, là vì một câu nói của Sở Phong Lạc làm lão xúc động, không có ý định giết hắn nữa. Đập nát xương bả vai của hắn, về sau, hắn hai tay vô lực, không thể luyện võ nữa, cũng sẽ không có cơ hội soán vị. Lời tiên tri máu long tộc hòa tan máu hoàng gia, chỉ mong ta đây có thể dẹp tan nó.

Một cao thủ đại nội đi đến trước mặt Sở Phong Lạc, gã nắm hai vai Sở Phong Lạc, Sở Phong Lạc chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, hai bên vai đau đớn, nhất thời hai cánh tay yếu ớt rũ xuống, không còn nửa phần khí lực.

Trong nháy mắt đau đớn truyền khắp toàn thân, Sở Phong Lạc không khỏi yếu ớt ngã trên mặt đất, vào khoảnh khắc ngã xuống đất, hắn vẫn không quên dùng toàn thân bảo vệ thai nhi trong bụng.

Sau khi Trương thái sư rời khỏi, Sở Phong Lạc vẫn nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi. Hai bên vai đau nhức, khiến hắn lộ ra vẻ thống khổ. Đập nát xương bả vai là phương thức triều đình đối phó giang dương đại đạo, hắn hiện tại ngay cả xương bả vai đều đã nát, đương nhiên tay đã hoàn toàn không còn khí lực, tuy rằng sau khi sinh hài tử chân khí có thể hoàn toàn khôi phục, nhưng một đôi tay không thể cử động, đương nhiên cũng không thể dùng kiếm nữa, một thân võ công chỉ còn trên danh nghĩa.

Nô bộc Tiểu Tứ được Trương thái sư thả ra, đi vào nội thất, vội vàng nâng hắn dậy, khoa tay múa chân ra dấu nửa ngày, Sở Phong Lạc mới hiểu được ý của nó, không khỏi cười khổ: “Trương thái sư nếu có thể chặn thư của ta, viết tiếp cũng chỉ vô nghĩa.”

Không chỉ có thế, Trương thái sư ngay cả thánh chỉ cũng có thể ngụy tạo, chứng tỏ thế lực của lão rất lớn, con đường hồi cung đã bị lão tầng tầng phong tỏa, mình rất khó mà gặp Viễn Lan. Nếu không thì chỉ có thể chờ có người mạo hiểm lên vào cung thay mình đưa thư. Nhưng một là bọn Dạ Trạch Hoan không có đây, hai là hoàng cung phòng thủ nghiêm ngặt, cũng không thể để họ vì mình mạo hiểm, ba là cho dù đến được cạnh Viễn Lan, không biết liệu Trương thái sư có thể đối đãi tử hạ độc thủ hay không.

Lo lắng đủ loại nguyên nhân, Sở Phong Lạc ngay tại thập lý pha đợi ngày sinh nở, tưởng niệm một ngày lại thêm một ngày khiến hắn càng thấu hiểu sâu sắc đã hoàn toàn rời không được Viễn Lan, cho dù quay lại hoàng cung phải đổi mặt đủ chuyện thân là nam tử không chịu nổi, so ra với tưởng niệm khắc cốt khi rời xa Viễn Lan, cũng không tính là gì.

Khi mình ly khai y cái gì cũng không đem theo, chỉ duy một chuỗi tràng hạt hồng ngọc lúc trước ly khai hoàng cung, đó là vật trừ ta đặc biệt vì hắn mà đến Bạch Mã Tự cầu. Mỗi khi tưởng niệm đau lòng cắn rủa bản thân, hắn sẽ lấy ra vuốt ve, nhớ đến người kia từng vì mình tổn thương hết tâm can vẫn không oán không hối, nhớ đến ngọt ngào rồi đến cái ôm khổ sở của người kia, nhớ đến những ngày hạnh phúc người kia cùng mình bên nhau, trong lòng sẽ liền cảm nhận một loại ôn nhu ngọt ngào.

Thái sư nói sau khi y hồi cung bệnh nặng một trận, không biết đã khỏe chưa. Nghe thái sư nói, y hình như còn thổ huyết. Đáng tiếc thời điểm mình nhận ra tâm ý của chính mình, đã không thể quay về gặp y nữa.

Nếu có thể sớm nhận ra mình là yêu y, có lẽ sẽ không đối y vô tình thế kia. Nhưng liệu trước tương lai là chuyện gian nan nhất trên đời, làm sao có thể biết được, người kia sẽ lại khiến tim mình cảm nhận linh hội nỗi đau nhân gian?

Sở Phong Lạc cười khổ. Không thể, chỉ có thương tổn mới có thể khiến cho mình nhận ra cái gì mới là quý giá nhất..... Thế nhưng, thời điểm chân chính thấu hiểu đã quá muộn. Chỉ có thể dùng quãng đời còn lại để làm chuyện đúng đắn, không thể lại tổn thương tâm y nữa.

Bụng ngày một lớn lên, tuy rằng mặc ngoại bào rộng rãi, vẫn che không được, vì thế mấy tháng qua Sở Phong Lạc cũng không xuất môn lấy nửa bước.

Thời gian mang thai thập phần vất vả, mỗi ngày có nửa thời gian là ngủ, nửa thời gian còn lại thường dùng để tưởng niệm Viễn Lan. Dĩ vãng hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ mang thai hài tử, cũng chưa từng nghĩ tới bộ dạng bụng phệ của bản thân, nhưng đến lúc chân chính gặp phải, lại hoàn toàn không có kinh hoàng lúng túng, ngược lại vì mang thai chính là hài tử của Viễn Lan mà cảm thấy hạnh phúc.

Viễn Lan tuy rằng không ở bên cạnh mình, nhưng có chuỗi tràng hạt này cũng đã đủ rồi.

Tiểu Tứ đối hẩn thập phần trung thành, cũng không có đem chuyện hẩn mang thai tiết lộ ra ngoài. Lúc Dạ Trạch Hoan đi nói với hẩn một tháng trước khi hẩn lâm bồn sẽ dẫn theo đại phu của Vụ Ân Thành tới đây, thế nhưng hiện tại hẩn cảm giác thai vị có dị động, hài tử căn bản còn chưa đủ tháng. Mà theo như thời gian đã hẹn Dạ Trạch Hoan căn bản cũng chưa đến.

Sở Phong Lạc cảm giác trong đầu một dây đàn chợt đứt —— hài tử sinh non.

Nội tâm hẩn nhất thời bị sợ hãi hoàn toàn xâm nhập, hài tử của long tộc vốn so với thai nhi bình thường nhỏ hơn chút ít, nếu thật sự không đủ tháng, sẽ rất khó sống sót. Hơn nữa sản đạo vào ba tháng cuối cùng mới có thể từ từ khuếch trương, hiện tại còn chưa phải lúc, nhất định rất khó sinh hạ.

Đau quá!

Đau đến ập đến, Sở Phong Lạc nhện không được rên rỉ một tiếng, nó bọc Tiểu Tứ khoa tay múa chân nói muốn đi tìm bà mẹ đỡ đẻ, Sở Phong Lạc kéo nó lại: “Không được!” Không thể để người khác biết, nếu không mình cùng hài tử nhất định sẽ bị người xem như yêu nghiệt.

Tiểu Tứ tỉnh ngộ, gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, chân tay luống cuống.

“Dùng..... kiểm..... mở ra.....” Sở Phong Lạc thở hổn hển, cơ hồ ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Trên người hài tử sẽ có một lớp nhau thai, nếu mở bụng sẽ không tạo thành thương tổn đối với hài tử. Nhưng chỉ sợ mình sẽ sống không nổi nữa.

Tiểu tứ hai tay quơ loạn, ân ân a a, ý bảo nó không dám động thủ.

Sở Phong Lạc tay không có khí lực, cũng không biết chừng mực, sợ sẽ làm bị thương đến hài tử, biện pháp duy nhất lúc này, chỉ có thể cố gắng hết sức sinh hài tử ra.

Khi từng cơn đau kéo đến trong tay vẫn cầm chuỗi tràng hạt kia, giờ khắc này cầm chặt trong tay không buông, giống như Viễn Lan vẫn còn bên cạnh mình. Thế nhưng, mình đã ly khai người kia.....

Còn có thể gặp lại người kia không?

Đã thành thế này, không thể gặp lại người kia nữa chẳng?

Tới lúc này mới phát hiện, mình ân hận biết bao vì ly khai y.

Mồ hôi chảy không ngừng, cả người đã ướt đầm, trán đau càng ngày càng khó chịu khiến hẩn hơi chút cảm thấy chống đỡ không nổi. Nhất định phải sinh hài tử ra..... Để cho nó nhìn thấy phụ thân của mình.....

Yên lặng, bất chợt có loại cảm giác rung động từ tâm linh truyền đến, làm hẩn toàn thân phát run.

Đó là hài tử!

Lúc mang thai mặc dù có thể cảm thấy thai động, nhưng cũng không có chân thực như lúc này đây, khiến hẩn cảm nhận giao lưu giữa hài tử cùng mình..... Hài tử mình muốn ra đời.

Cuồng hỉ dâng lên trong lòng, ánh mắt Sở Phong Lạc chua xót, suýt nữa đã rơi lệ. Hài tử của hẩn, là hài tử của hẩn cùng Viễn Lan! Giờ này khắc này, hẩn may mắn không gì sánh được hài tử mình mang là của Viễn Lan, điều này khiến hẩn có loại cảm giác đời này không uống phí.

Tiểu Tứ ở bên cạnh tùy thân hầu hạ, cũng gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, lại không thể giúp gì, chỉ biết khoa tay múa chân lung tung, phát ra tiếng hô hoán không rõ. Không biết qua bao lâu, Tiểu Tứ kinh hỉ la lên, một cái đầu nho nhỏ đã lộ ra, mặc dù có nhau thai bao bọc nhìn không rõ lắm. Tiểu Tứ cẩn thận giúp hẩn mở ra nhau thai nơi đầu hài tử, ra dấu nói với hẩn, vội vàng đi đun nước nóng, đợi hài tử hoàn toàn sinh hạ xong.

Tiếng khóc của hài tử thập phần vang dội, hiển nhiên còn sống. Vào lúc hài tử oa oa ra đời, Tiểu Tứ thay nó tắm rửa, mặc vào tiểu y phục đã chuẩn bị sẵn từ sớm, ôm hài tử đặt bên cạnh Sở Phong Lạc, Tiểu Tứ bất chợt có ảo giác như vượt qua một lần sinh tử.

Cái đầu nho nhỏ của hài tử rụt vào trong tã lót, mắt còn chưa mở, khuôn mặt hồng hào, chỉ biết mở miệng khóc to. Thân thể nho nhỏ chỉ có bàn tay là lớn, nhẹ hững không bao nhiêu cân nặng, tuy rằng tay Sở

Phong Lạc không có khí lực, vẫn có thể ôm được, thấy được lông mi con mắt của hài tử cực kỳ giống Viễn Lan, lớn lên nhất định cũng giống như Viễn Lan, là mỹ nam tử khiến người ta thất hồn lạc phách.

Sở Phong Lạc không khỏi mỉm cười, hôn hôn lên hai má của hài tử. Khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm khiến hắn nhận không được có loại ôn nhu ngọt ngào.

Đoán thời gian, đã qua đằng đằng một ngày đêm. Nếu không phải hài tử tự nó muốn sinh ra, đến khúc sau hắn cũng không còn khí lực. Hài tử long tộc vì mẫu thân kiệt sức mà chết yếu trong bụng rất nhiều, không thể tưởng được hài tử của mình may mắn xiết bao, rốt cục có thể ra đời, mình cũng có thể còn sống mà nhìn nó.

Hảo hài tử, chờ con trưởng thành liền dẫn con đi gặp phụ thân con. Sở Phong Lạc lẳng lặng suy nghĩ, lộ ra nét cười ôn nhu, biểu tình hịu sản suy yếu càng tăng thêm một phần sắc thái khiến người động tâm.

Sinh hạ là một nam hài, qua ít lâu hài tử đã có thể mở mắt, một đôi mắt đen nhánh tỏa sáng, hai con ngươi sâu thẳm khó dò cực kỳ giống Viễn Lan, vào lúc được Sở Phong Lạc ôm không khóc cũng không nháo, có khi bị đùa đến bật cười khanh khách, răng còn chưa mọc, tiếng cười thanh thúy mà vang dội.

Hài tử còn chưa đủ tháng thì đã sinh hạ, đương nhiên phải nuôi bằng sữa. Trước kia người long tộc đều là bắt sống hổ báo, dùng sữa nuôi hài tử, bây giờ điều kiện không cho phép, chỉ có thể dùng nước cơm. Nhưng hài tử mới sinh không thể chỉ uống nước cơm, đương lúc Sở Phong Lạc lo lắng, thì tại Thập Lý Pha có một sản phụ lâm bồn.

Trượng phu của nàng là một liệt hộ họ Hà, vào mấy tháng trước lên núi săn thú bất hạnh bỏ thân miệng hổ, để lại một hài tử mồ côi từ trong bụng mẹ. Cô nhi quả phụ cũng không có nguồn thu nhập nào khác, vì thế hơn hở đáp ứng yêu cầu của Sở Phong Lạc, Hà quả phụ mỗi ngày giúp cho hài tử bú vài lần, Sở Phong Lạc cho nàng một khoảng nhất định.

Dân cư Thập Lý Pha tuy rằng tò mò Sở Phong Lạc ru rú trong nhà, sao lạ đột nhiên có thêm một hài tử, hắn nói là nhặt được ven đường, cũng không ai hoài nghi. Tuy rằng triều đại đa phần bách tính giàu có, nhưng cũng có vài gia đình sinh hài tử đông nuôi không nổi, vứt ven đường để người hảo tâm nhặt.

Bọn Dạ Trạch Hoan trước khi đi để lại không ít ngân lượng, nhưng mua đồ đạc cho hài tử đã tiêu xài rất nhiều, Sở Phong Lạc cũng không để ý mấy những việc vặt này, qua một hai tháng, tiền còn dư cũng chẳng bao nhiêu, Sở Phong Lạc bèn nghĩ tới trần trên tìm chút việc để làm, về sau lúc vào kinh tìm Viễn Lan cũng có thể làm lộ phí.

Nhưng Sở Phong Lạc đến trần trên rồi mới phát hiện việc mình có thể làm quả thực rất ít, trái lại chuỗi tràng hạt hồng ngọc trên tay lại khiêu khích ham muốn của người khác, rất nhiều người trăm phương ngàn kế bảo hắn bán đi, hắn đành phải tháo ra, cất vào trong ngực.

Ở trần trên mua ít đồ cần thiết cho hài tử, Sở Phong Lạc bước trên đường về. Hài tử để ở nhà Hà quả phụ, từ trần trên quay về liền tiện đường ghé ôm hài tử về nhà.

Đời sống nông thôn thập phần nhàn tĩnh, hương lúa phảng phất nơi nơi, mơ hồ còn có tiếng ếch nhái. Sở Phong Lạc chậm rãi đi trên sơn đạo nghĩ tới nếu như Viễn Lan cùng mình ở đây sống cuộc sống bình thản, không có bất kỳ ai quấy rầy, cũng là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng dù dẫn theo hài tử tiến kinh, kỳ thật khả năng có thể gặp y cũng không lớn.

Sở Phong Lạc không khỏi lộ ra nụ cười buồn bã. Nếu trước đây không mình bỏ đi, cũng không tất chịu nổi khổ tương tư này.

9. Chương 9

Khi sắp đến cửa nhà Hà quả phụ, Sở Phong Lạc không khỏi vì cảnh tượng trước mắt mà lấy làm kinh hãi. Trước mắt toàn là sĩ binh xếp hàng chỉnh chỉnh tề tề, nam tử đứng giữa trường sam tinh tể, trong mỹ mạo

có loại khí độ miệt thị thiên hạ, khiến người kinh tâm.

Cư nhiên là Viễn Lan! Kinh ngạc cuồng hỉ làm Sở Phong Lạc nhất thời nói không nên lời, đồ đặc trong tay rớt trên mặt đất, tiến lên mấy bước, muốn thuận tiện nhìn rõ người mà trong lòng hẩn ngày tơ đêm tưởng.

Không phải mộng. Thật sự không phải mộng. Sở Phong Lạc lộ ra tươi cười, tiến lên nghênh đón. Viễn Lan so với trước gầy hơn, sắc mặt cũng tái nhợt hơn nữa, Sở Phong Lạc nhất thời kích động, cũng không biết nên nói gì cho phải, vốn tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không gặp lại, ai ngờ may mắn thế này, cuối cùng lại gặp y.

Nhưng khi nhìn thấy Viễn Lan, cũng không giống như hẩn tưởng ôm lấy hẩn, ngược lại trong mắt lộ ra vẻ thống khổ.

“Phong, người vì sao đối ta như vậy?”

Sở Phong Lạc vừa nghe những lời này, chỉ biết y nhất định đang hiểu lầm, quay đầu nhìn vào trong nhà Hà quả phụ, một mảnh lộn xộn, lại không thấy hài tử đâu, trong lòng nhất thời trầm xuống, giữ chặt Viễn Lan, vội vàng nói: “Hài tử đâu?”

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy hẩn gặp lại mình, câu nói đầu tiên không phải hỏi han y, cư nhiên là hỏi hài tử thiên sát kia, trong lòng toan thủy dâng trào, không biết hài tử này là từ đâu lòi ra, lại có thể được hẩn chiếu cố.

Tiêu Viễn Lan vào một năm trước tuy rằng nhẩn nhẹn không đi tìm Sở Phong Lạc, nhưng quay về cung lại nhẹn không được tưởng niệm dâng lên. Người kia đối với tình yêu của mình không hề hưởng ứng, dù có đôi khi ngẫu nhiên hưởng ứng cũng là một loại lừa gạt, vì thế đau thương hạ quyết tâm, tuyệt không lần nữa đi tìm người luôn khiến mình thương tâm, thế nhưng qua một khoảng thời gian, y phát hiện ngày tháng không có người kia bên cạnh càng thống khổ hơn, y gần như ngày ngày đêm đêm đều tưởng niệm nam tử nhẩn tâm kia.

Rất cục nệ không được tưởng niệm tra tấn, Tiêu Viễn Lan phái người ra ngoài tìm kiếm Sở Phong Lạc. Chính là biến người mệnh mông, y đã mất đi tất cả manh mối của Sở Phong Lạc.

Mãi đến khoảng thời gian trước có người phát hiện tại tiểu trấn này nhìn thấy một nam tử tựa tựa như Sở Phong Lạc ôm hài tử ngồi ngoài cửa phơi nắng. Mặc dù y không tin tưởng lắm, vẫn dẫn theo nhân mã ra ngoài tìm kiếm.

Sở Phong Lạc vì túi tiền khó xử, đã mượn không nổi nô bộc, hơn một tháng trước đã sa thải Tiểu Tứ. Sau khi Tiểu Tứ đi, đã không biết tung tích. Kết quả người của Tiêu Viễn Lan không tìm được, lại tại nhà của quả phụ phát hiện tung tích hài tử. Khi ép hỏi Hà quả phụ, Hà quả phụ chỉ nói là hài tử Sở Phong Lạc nhặt được, muốn hỏi tiếp, Hà quả phụ cuối cùng chịu không nổi đã kích, bất tỉnh mất.

Tiêu Viễn Lan ở nhà của quả phụ chờ Sở Phong Lạc quay về, tả chờ hữu chờ, chờ không được bóng dáng Sở Phong Lạc, hài tử lại khóc đến lợi hại, Tiêu Viễn Lan sai người đem hài tử đi tìm bà vú.

Nhiều năm trước Sở Phong Lạc hành tẩu giang hồ, nếu như muốn nhận nuôi hài tử, đã sớm nuôi không biết bao nhiêu đứa, Tiêu Viễn Lan mang máng nhớ lại dung mạo của hài tử có chút nóng mặt, bây giờ Sở Phong Lạc lại lo lắng tâm tích của hài tử thế này, Tiêu Viễn Lan càng nghĩ càng nghi ngờ. Cơ hồ một lòng đều sắp phát run, Phong của y nhất định là cùng nữ nhân khác sinh hạ hài tử này, nếu không, sẽ không quan tâm hài tử kia thế, rốt cuộc là nữ nhân nào? Dạng nữ nhân nào mới có thể khiến hẩn động tâm?

Tiêu Viễn Lan dán mắt nhìn chằm chằm hai mắt Sở Phong Lạc, gần từng tiếng một: “Không cần hỏi, hài tử ta đã sai người giết rồi.”

Lời nói băng lãnh của Tiêu Viễn Lan khiến Sở Phong Lạc hơi chút chấn động, không thể tin nổi nắm lấy tay Tiêu Viễn Lan: “Không, không phải sự thật, người nhất định là đang gạt ta, có phải không?” Sẽ không, sẽ không, Sở Phong Lạc im lặng nói với chính mình, nhưng biểu tình băng lãnh của Tiêu Viễn Lan khiến hẩn có loại không xác định.

Đó là hài tử của Viễn Lan, Viễn Lan sao có thể giết hài tử thân sinh của mình?

Sở Phong Lạc không hỏi toàn thân đều đang phát run.

“Viễn Lan, người gạt ta, có phải không? Người nói cho ta biết, người là đang gạt ta à!” Chỉ cần Viễn Lan nói với hắn, hài tử bình an vô sự, thì lập tức nói với y đó là hài tử của y..... Đối mặt với đáp án của Viễn Lan, Sở Phong Lạc có loại ảo giác tử vong cận kề. Nếu Viễn Lan thật sự giết hài tử, vậy hắn cả đời cũng sẽ không nói cho Viễn Lan biết sự thật này.

Thà rằng lưng mang hết thấy thống khổ, hắn cũng sẽ không làm Viễn Lan thương tâm khổ sở lần nữa.

Thế nhưng Tiêu Viễn Lan sao có thể biết được đấu tranh trong nội tâm của Sở Phong Lạc, Sở Phong Lạc càng khẩn trương hài tử, y lại càng thêm nghi ngờ lai lịch của hài tử, mà chỉ có tin tức về cái chết của hài tử, mới có thể ép hỏi thân phận chân chính của hài tử.

Tiêu Viễn Lan đã hoàn toàn bị ghen tương che mờ lý trí, lạnh lùng nhìn Sở Phong Lạc, nói: “Không sai, hài tử đã bị giết, người muốn nhìn thi thể hay không?”

Sở Phong Lạc nghe thấy câu trả lời cực độ tàn nhẫn của Tiêu Viễn Lan, ngơ ngác nhìn y nửa ngày, trong lòng đã mất hết can đảm, thấp giọng nói: “Viễn Lan, người..... Người thật sự quá ngoan độc..... Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người.” Tiêu Viễn Lan thân là đế vương, quả nhiên là một người tàn nhẫn, có thể không hỏi rõ trắng đen thị phi, đã đi giết một hài tử.....

Tiêu Viễn Lan thấy biểu tình tuyệt vọng của Sở Phong Lạc, đang có chút hối hận, lại nghe thấy Sở Phong Lạc nói không tha thứ cho mình, lập tức đem những lời định nói ra thu lại, y một tay ôm lấy Sở Phong Lạc, liền muốn nhảy lên lưng ngựa, Sở Phong Lạc vừa định giẫy dụa, đã bị điểm huyết.

Bọn thị vệ vốn định đuổi theo, Tiêu Viễn Lan phát tay một cái, nói: “Không cho phép đi theo!” Mang theo Sở Phong Lạc liền đoạn tuyệt rời đi.

Trong lòng Sở Phong Lạc thập phần rối ren, hài tử đã chết rồi, Tiêu Viễn Lan sẽ đối mình thế nào hắn đã chẳng quan tâm nữa, cho dù họ có thể ở bên nhau, thế nhưng thống khổ mất đi hài tử cũng sẽ theo mình cả đời này, hơn nữa không thể để Viễn Lan biết.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy Sở Phong Lạc, lòng đã sớm không kiềm chế được khát vọng, thân thể y một mực gào thét muốn hắn, muốn hắn!

Nhưng biểu tình bi thương tuyệt vọng của Sở Phong Lạc chứng tỏ hắn đối với lần tương phùng này không hề xúc động, hắn yêu mình, chung quy không sâu đậm bằng mình yêu hắn. Nghĩ đến Sở Phong Lạc đối mình hưởng ứng lạnh nhạt, Tiêu Viễn Lan cảm giác như có một thanh dao nhọn đục khoét tâm can mình, sau khi trực tiếp đem Sở Phong Lạc vào trong khách điểm, liền đóng cửa phòng lại.

“Sở Phong Lạc, người quả thực coi trọng hài tử đó như vậy? Chẳng lẽ gặp lại ta, vẫn không khiến người có chút xiu vui vẻ nào sao?” Tiêu Viễn Lan nhìn chằm chằm Sở Phong Lạc, chỉ cảm thấy đau thương đến vô pháp đối diện hết thấy, nhắm mắt lại, vẫn giấu không được đau thương trong mắt.

Y yêu hắn đến thế, yêu hắn đến thế, đối lấy, lại là kết cục thế này đây.

Sở Phong Lạc nhìn Tiêu Viễn Lan, rốt cục vẫn không nói ra, hài tử đã không còn, hắn cũng vô pháp đối diện Viễn Lan người giết hài tử chính mình. Nếu Viễn Lan biết, nhất định sẽ rất khổ sở, Sở Phong Lạc cố gắng bài trừ một nụ cười, nhưng Tiêu Viễn Lan lại có thể nhìn ra nụ cười của hắn miễn cưỡng đến cỡ nào.

“Thôi! Ta cũng không cần câu trả lời của người!” Tiêu Viễn Lan lớn tiếng nói, cởi y sam của Sở Phong Lạc ra, hung hăng đẩy ngã hắn trên mặt đất.

Tiêu Viễn Lan xưa nay chưa từng thô lỗ khiến Sở Phong Lạc cảm nhận kinh hoàng không rõ, hắn cố sức vùng vẫy, nhưng hết thấy vùng vẫy đều là uống phỉ, Tiêu Viễn Lan giống như con báo ưu nhã lạnh lẽ, không hề tiền diễn đã xô xuyên hắn.

Sở Phong Lạc rên rỉ một tiếng khó chịu, cảm giác đau đớn kịch liệt từ hạ thể truyền đến, trong lòng có loại cảm giác xấu hổ cùng giận dữ khó mà nói rõ, chỉ thấy trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra mỉm cười: “Người sao lại gian thế? Kỳ thật khi ta vắng mặt, người cũng không ít người bên nhau nhỉ? Có phải tên Diệp Thụy Tuyền kia không? Hài tử kia sẽ không phải là người giúp nhân tình của mình nuôi chứ hả?”

Tiêu Viễn Lan không hề ngăn giữ nhục nhã khiến Sở Phong Lạc toàn thân phát run, hắn trước nay không biết rằng ngôn từ của Tiêu Viễn Lan lại ác độc đến thế, khiến toàn thân hắn rung lên cảm giác đau thương.

Dùng đạo vì hậu sản mà chưa kịp hồi phục, đương nhiên sẽ không chặt khít bằng ngày xưa, nhưng Tiêu Viễn Lan lại cho rằng là vì hần hạ tiện mới có thể thế này....

Viễn Lan đã không còn là Viễn Lan của ngày xưa, y nhất định điên rồi! Sở Phong Lạc cựa quậy vùng vẫy muốn đẩy y ra, nhưng hai tay vô lực, căn bản là vô phương, chỉ có thể bị Tiêu Viễn Lan đặt dưới thân mặc sức lăng nhục.

Nhìn thấy nam tử tuyệt mỹ trước mắt lộ ra tiểu ý tà nịnh, Sở Phong Lạc tuyệt vọng khép hai mắt.

Vào trong mắt Tiêu Viễn Lan, phản ứng của hần lại bị biến thành cam chịu, nộ hỏa trong lòng càng đốt càng vượng, hất đột ngột xé rách xiêm y trên người Sở Phong Lạc, muốn Sở Phong Lạc xích lõa hiện ra trước mắt y.

Đúng lúc này, có thứ gì đó rớt ra, phát ra thanh âm thanh thúy. Tiêu Viễn Lan giật mình ngẩn người, ánh mắt chuyển qua chuỗi tràng hạt từ trong xiêm y rớt ra, y nhận ra chuỗi tràng hạt này, ngày ấy Sở Phong Lạc rời cung mang theo chuỗi tràng hạt này đi, mọi người không thấy, y lòng tràn đầy lo âu nôn nóng, những việc nhỏ này cũng không để ý. Không ngờ đến ngày hôm nay, hần lại vẫn mang trên người.

Nếu.... Nếu ở trong lòng hần, mình có chút địa vị nào, vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Tiêu Viễn Lan ánh mắt chưa xốt, lại dùng xiêm y vừa cởi ra che mặt Sở Phong Lạc, không muốn hần nhìn thấy biểu tình yếu đuối của mình, cứ như vậy ôm lấy người trong lòng tiếp tục rút ra đâm vào.

Mặc dù động tác của Viễn Lan đã trở nên ôn nhu, nhưng Sở Phong Lạc thời điểm ở cũ không hề bồi bổ, thân thể vẫn còn suy yếu, thành ra không chịu nổi đâm dặt quá lớn, không biết qua bao lâu, Sở Phong Lạc cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Tiêu Viễn Lan phát giác người dưới thân đã hôn mê, hấp tấp cứu tỉnh hần, để cho Sở Phong Lạc nằm trong lòng mình, nhìn thấy hần từ từ mở mắt, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, vẫn cứ ôm hần không buông, siết chặt, hy vọng người trong lòng quên đi hết thảy, chỉ cùng mình bên nhau là được rồi.

Nhưng mà không thể, không thể.... Hần đã có hài tử....

“Phong, người nói cho ta biết, hài tử không phải của người....” Giọng nói của Tiêu Viễn Lan hơi khê phát run, gắt gao ôm lấy Sở Phong Lạc, nhẹ nhàng để cảm mình đặt trên mái tóc mềm mại nơi đỉnh đầu Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc khê run lên, rõ ràng hài tử là huyết nhục tương liên của mình, sao có thể nói không phải của mình? Hài tử phẳng phất như còn i i a a khóc trong lòng mình.... Nhưng bây giờ, hài tử đã mất....

“Phong, người nói a! Người nói hài tử không phải của người....” Tiêu Viễn Lan thấy hần thật lâu không nói một câu, sốt ruột khê đẩy hần, chỉ cần Sở Phong Lạc nói một câu, y liền nguyện ý tin tưởng hần vô điều kiện, mặc dù Sở Phong Lạc đối hài tử kia yêu thương như thế, tựa như xuất phát từ thân sinh....

Sở Phong Lạc nghe thấy giọng nói của y gần như bi thảm, trong lòng thoáng dâng lên chua xót đau khổ, tuy rằng hần hận Tiêu Viễn Lan tàn nhẫn, nhưng Tiêu Viễn Lan yếu đuối lại khiến hần không muốn đả kích y thêm lần nữa. Chính vì mình vô tình mới có thể khiến Viễn Lan biến thành thế này.... Hần không muốn lại tổn thương y nữa....

Trên gương mặt suy yếu của Sở Phong Lạc bày ra nụ cười, giơ tay lên, sờ khuôn mặt tiều tụy của Tiêu Viễn Lan, đã hơn một năm không gặp, gặp lại nhau, vốn nên vui mừng lắm, lại vì hiểu lầm mà tổn thương nhau. Tiêu Viễn Lan vốn không chịu tìm hần nữa, nhưng lại từ ngàn dặm xa xôi đuổi tới đây để gặp hần, y vì mình, đã ngay cả tự tôn cũng không cần, mình còn gì đáng để nói nữa. Nếu chuyện hài tử nhất định phải có người chịu trách nhiệm, vậy cứ để cho mình.

“Viễn Lan, Viễn Lan....” Sở Phong Lạc cười lên, tận lực che dấu đau thương trong lòng mình.

“Hài tử không phải của người, phải không?” Viễn Lan nhẹ nhàng hỏi một câu, cúi đầu nhìn Sở Phong Lạc trong lòng, rốt cục có dũng khí nhìn biểu tình của hần.

“Người chính là thích suy nghĩ lung tung thôi.” Câu nói của Sở Phong Lạc không đầu đuôi, xem như trả lời y.

Cuồng hỉ dần dần phun trào toàn thân Tiêu Viễn Lan, một lần lại một lần hôn lên khuôn mặt Sở Phong Lạc, gần như là mỗi một tác trên mặt.

Trong lòng Sở Phong Lạc lại có chút thê lương chua xót, vì cái chết của hài tử, cũng vì hài tử không thể tái kêu một tiếng phụ thân, Viễn Lan vĩnh viễn sẽ không biết mình có một hài tử, vừa vạ hài tử cũng không biết giết nó chính là phụ thân của nó.

Sở Phong Lạc khẽ hôn đáp trả Tiêu Viễn Lan, trong lòng biết cả đời này hắn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. Nếu lúc trước không phải tại mình tùy hứng xuất cung, có lẽ kết cục sẽ không như thế này, chính là, mình đã vĩnh viễn mất đi hài tử.

“Phong, chúng ta hồi cung đi.” Tiêu Viễn Lan khẽ hôn lên trán Sở Phong Lạc.

Sở Phong Lạc gật đầu. Hắn biết, từ lúc xuất cung về sau, y đối mình đã không còn tín nhiệm, thậm chí bao gồm cả tình yêu của mình cũng sẽ bị y biến thành vì mục đích riêng. Tuy rằng y hỏi mình có về hay không, nhưng kỳ thật vốn không cần câu trả lời của mình, y cũng sẽ đem mình mang về. Sau khi hồi cung, sẽ phải trọng binh canh gác mình, sẽ không để mình lỵ khai nửa bước.

Ở trong lòng y, kỳ thật mình là một tình nhân bạc tình đi.

Vì đối với Tiêu Viễn Lan tâm mang day dứt, Sở Phong Lạc bằng lòng theo Tiêu Viễn Lan hồi cung, nhưng cũng biết dù hắn yêu y, y cũng sẽ vĩnh viễn không tin. Sở Phong Lạc định giải thích với Tiêu Viễn Lan tình cảm lúc này của mình, nhìn vào mắt y, chỉ trong khoảng thời gian ngắn vậy mà bị song mâu này đoạt mất hồn phách của mình, lại không biết nên nói gì, trong lòng đều là ngọt ngào chua chát, thấp giọng nói: “Tiểu Lan, thực ra ta..... Ta yêu người.”

Tiêu Viễn Lan thoáng chấn động, thản nhiên nói: “Ta biết.”

Y quả nhiên không hề tin mình, Sở Phong Lạc chỉ có nước cười khổ, hai người nhìn nhau không nói gì, Tiêu Viễn Lan dịu hẳn từ mặt đất đứng dậy, chợt phát hiện hai tay của hắn vô lực rũ xuống hai bên, sắc mặt nhất thời đại biến: “Tay của người..... Tay của người sao vậy?”

“Trương thái sư yêu cầu ta không được đi tìm người, ta không bằng lòng, lão liền.....” Sở Phong Lạc đột nhiên ho khan, vốn sinh hài tử chưa được bao lâu, thân thể vẫn còn suy yếu, nằm trên mặt đất thời gian lâu, thân thể liền bị hàn ý xâm nhập.

Tiêu Viễn Lan nhìn hắn cả nửa ngày, đột ngột ôm chặt hắn vào lòng, chỉ thấy trong lòng có chỗ mềm mại, cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào: “Phong..... Người yêu ta thật sao? Ta..... ta.....” Mặc dù đối ái nhân không tin, nhưng Tiêu Viễn Lan vẫn không nhịn được hỏi lại hắn.

“Tiểu Lan.....” Sở Phong Lạc nhịn không được cười lên, “Người đứa ngốc này.”

Tiêu Viễn Lan khẽ run rẩy, vuốt ve khuôn mặt của Sở Phong Lạc, biểu tình kích động dần dần trở nên lạnh nhạt: “Phong, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, đến lúc đó cho người công đạo. Trương Tuần Úc lá gan thật lớn, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho gã.” Y buông tay đang vuốt ve người yêu xuống, “Người thu thập chút đồ, ta gọi người lại hầu hạ người, lập tức theo ta hồi cung.” Không để bản thân bị biểu tình ôn nhu yêu thương của Sở Phong Lạc lừa gạt lần nữa, Tiêu Viễn Lan đứng dậy đi ra ngoài.

Để bản thân ngoan độc hạ quyết tâm, không nhìn tới nam tử kia, Tiêu Viễn Lan sai người trông chừng Sở Phong Lạc, còn mình thì đi đến chỗ của hài tử. Khi y đến thập lý pha nghe người ta nói sống cùng một hài tử, thì vẫn thập phần căm tức, nghĩ tới đủ loại phương pháp chất vấn tình nhân của mình, thậm chí nghĩ tới tra tấn, nhưng sau khi nhìn thấy Sở Phong Lạc, vẫn không hạ thủ được. Chỉ bằng một câu nói dối thì hoàn toàn tin tưởng hắn.

Trong đế vương thuật thì đây là tối kỵ a!

Tiêu Viễn Lan nhắm mắt, đi vào phòng của hài tử. Bảo bà vú của hài tử ra ngoài, Tiêu Viễn Lan từ trong nôi ôm lấy hài tử, hài tử gương mặt bụ bẫm phần nộn, quơ quơ bàn tay nhỏ bé bụ bẫm, thấy Tiêu Viễn Lan nhìn nó, cười lên khanh khách. Để nhận thấy Sở Phong Lạc tuy bản thân gầy yếu đi, lại đối hài tử này rất tốt, hài tử thập phần khỏe mạnh. Hài tử bi bi bô bô, không biết đang nói gì.

Tiêu Viễn Lan chờ ra, khi cẩn thận lắng nghe, nguyên lai hài tử hàm hồ không rõ gọi..... Phụ thân..... Quả nhiên là hài tử của hần!

Tiêu Viễn Lan không biết người long tộc thiên tính thông minh, sau khi ra đời không lâu thì có thể nói vài từ hàm hồ không rõ, nhìn thấy hài tử đã có thể nói, cũng không biết nhiều tuổi rồi..... Chỉ cảm giác như một tiếng sấm rền vang dội, ánh mắt chưa xốt, lòng tràn đầy ý tưởng về cảnh tượng khi Sở Phong Lạc ôm hài tử cùng nữ nhân kia đùa giỡn bảo hài tử gọi hần phụ thân.

Toàn thân y như mất hết sức lực, lòng càng nghĩ càng nghi ngờ. Trên người hài tử này có khí tức của Sở Phong Lạc rất nồng đậm, hơn nữa Sở Phong Lạc đối với lai lịch của hài tử lại ấp áp ứng ứng, không chịu nói rõ, nhất định trong đó còn ẩn tình. Y đã ngờ ngợ đoán được hơn nữa, hài tử này là của hần cùng nữ nhân khác.

Tiêu Viễn Lan đặt tay trên người hài tử, chỉ cần một chuyển, thì y có thể thoát khỏi nỗi tuyệt vọng khiến người ta suy sụp này..... Chỉ cần một chuyển.....

Y yên lặng tự nhủ, tay từ từ vận khí. Đúng lúc này, hài tử bỗng dừng lại cười, cười đến mắt thành hai đường cong, y đột nhiên lại không có khí lực, chỉ cảm giác một cơn tuyệt vọng —— Đây là hài tử của Phong, trên người nó chảy dòng máu của Phong, là cốt nhục của Phong..... Nếu y giết hài tử này, cả đời này Phong cũng sẽ không tha thứ cho y.

Nhớ đến biểu tình của Phong khi tưởng rằng hài tử đã chết, Tiêu Viễn Lan chợt nhận ra bản thân vô lực, đỡ đầu nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của hài tử, chậm rãi để hài tử vào nôi lại, từ từ siết chặt nắm tay. Móng tay mảnh dài mỹ lệ ghim vào trong thịt, máu từ từ chảy ra.

Phong của y vẫn luôn tổn thương y, lừa gạt y, nhưng y lại ngay cả hài tử này cũng vô pháp tổn thương, chỉ lo nghĩ sẽ làm hần khổ sở.....

Tiêu Viễn Lan cười thê lương.

Thăng một đường không trì hoãn, đoàn người đi rất nhanh, dãi gió dầm sương, ngày đêm lên đường. Người lớn tuy vô sự, hài tử lại cảm phong hàn, chỉ không ngừng khóc lóc. Bà vú nói nhất định phải tìm một đại phu xem thử, Tiêu Viễn Lan tuy rằng không muốn, nhưng không dám để hài tử chết thế này, đành phải hoãn lại hành trình, để người khác xem bệnh cho hài tử.

Sở Phong Lạc phát hiện hành trình chậm đi, sắc mặt Tiêu Viễn Lan cũng trầm trọng, khi nói chuyện cùng hần thường hay không tập trung, lòng nhất thời nổi lên nghi ngờ.

Lúc đoàn người đang đi trên đường, một cơn mưa tầm tã trút xuống. Trên người bị dội ướt, Tiêu Viễn Lan đứng bên cạnh mở dù cho hần, đột nhiên có người đi qua, ở bên tai Tiêu Viễn Lan nói gì đó, thần sắc Tiêu Viễn Lan hơi thay đổi, phân phó mấy câu, người nọ đã biết rồi thối lui. Sau đó Tiêu Viễn Lan quay qua, đối hần ôn ngôn tế ngữ nói: “Phong, đằng trước có tòa miếu đồ nát, chúng ta vào nghỉ tạm, đợi mưa tạnh hãy tiếp tục lên đường, sao hả?”

“Cũng được.” Sở Phong Lạc thấy đội ngũ mã xa nối dài đằng sau, rất nhiều binh sĩ vẫn đứng ngoài xe ngựa, toàn thân đã ướt đầm. Tiêu Viễn Lan kêu người lại chăm sóc Sở Phong Lạc, liền đi về phía chiếc mã xa cuối cùng.

Thấy bóng lưng của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc bỗng có cảm giác không lành, hình như Tiêu Viễn Lan có gì đó gạt mình. Hần nghiêng người nói với thị vệ bên cạnh: “Hoàng thượng đang làm gì?”

Tất cả mọi người đều biết hần nhận được chuyên sủng của hoàng đế, thị vệ này không dám chậm trễ, nhưng cũng không dám nói cho hần biết, cung kính nói: “Ty chức không biết.”

Sở Phong Lạc cũng không hỏi lại. Tới tòa miếu đồ nát, phần lớn người đã tiến vào trú mưa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu Viễn Lan. Sở Phong Lạc tìm cơ ra ngoài miếu, lập tức đi về phía chiếc mã xa cuối cùng.

Người đi theo muốn cản hần, nhưng cũng không dám kiên quyết ngăn cản, hần đẩy ra hai ba cái đã thoát, đi đến chiếc mã xa cuối cùng, trong tiếng mưa rơi âm âm, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc của hài tử.

Sở Phong Lạc vẫn không dám nghĩ là hài tử, lúc này nghe thấy tiếng khóc của hài tử, ánh mắt chưa xốt, nhin không được rơi lệ. Bọn thị vệ nhìn thấy ngăn không được, cũng không ngăn nữa, để hấn đi vào.

Trong mã xa chỉ thấy Tiêu Viễn Lan ôm hài tử, đang kiềm nén cơn giận hỏi đại phu bên cạnh: “Sao có chút bệnh thể này cũng trị không được? Ngu ngốc vô dụng!” Nếu là trong cung, đã sớm bị y trăm lập quyết rồi, đáng tiếc gần đây không có đại phu nào khác.

Đại phu kia ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiêu Viễn Lan một cái, lộ ra biểu tình khinh bỉ: “Đều bệnh đến nỗi này mới gọi đại phu đến xem, người làm cha thế nào vậy hả? Có sống được hay không, thì phải xem thiên mệnh.” Vì Tiêu Viễn Lan cải trang thành dáng vẻ thương gia, khi đại phu đến thì nói hài tử thành hài tử của mình, đại phu kia đương nhiên đối y không chút e ngại, bạt mạng trách cứ Tiêu Viễn Lan không phải một phụ thân tốt.

Sở Phong Lạc vừa nghe hài tử bệnh nặng, vội vàng bước nhanh vào, từ trong tay Tiêu Viễn Lan đoạt lại hài tử, lúc này hài tử đã hơn hai tháng, nặng đến mức hấn gần như ôm không nổi, chỉ có thể gắt gao che trước ngực, nhìn thấy hài tử bệnh đến hai má đỏ bừng, biểu tình khóc đến thở không nổi, Sở Phong Lạc lệ như vũ hạ.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy Sở Phong Lạc thương tâm thế kia, trong lòng đột nhiên có loại tuyệt vọng thống khổ ngập đầu. Phong Lạc quyết sẽ không vì y mà thế nhỉ? Y vĩnh viễn không thể làm gì khiến Sở Phong Lạc thương tâm thế kia..... Vì hấn đã có hài tử cùng nữ nhân..... Hấn sẽ vì hài tử, vì mẫu thân hài tử cả đời vương bận.....

Đại phu kia nhìn thấy biểu tình kỳ quái của hai nam tử, không khỏi tò mò liếc nhìn mãi, Tiêu Viễn Lan đột nhiên giận dữ, đem một cái ly ngọc trên mã xa quăng ra ngoài, rơi nát trên mặt đất: “Cút! Toàn bộ cút ra ngoài cho ta!”

Gương mặt Tiêu Viễn Lan tuy rằng cực mỹ, nhưng khi giận lên tựa như tu la, trong con ngươi lại mơ hồ hàm chứa sát khí. Đại phu kia nhất thời bị dọa tới mức tè ra quần, cũng bất chấp bên ngoài mưa tầm tã như trút nước bỏ chạy ra ngoài.

Sở Phong Lạc gắt gao ôm hài tử, trong lòng vừa cao hứng vừa khổ sở, cao hứng chính là Viễn Lan không có giết nó, khổ sở chính là, hài tử bệnh đến lợi hài thể này, mình lại không ở cạnh nó.

“Nó còn sống....” Giọng nói của Sở Phong Lạc hơi hơi phát run, không thể ngờ Tiêu Viễn Lan cứ nhiên sẽ vì hấn, cố nén oán hận lớn như vậy, vẫn lưu lại hài tử.

Tiêu Viễn Lan trên mặt có hơi vắn vẹo, nói: “Không sai, là hài tử của ngươi, trong người chảy dòng máu của ngươi, cho nên ta không hạ thủ được, ngươi cao hứng chứ?” Không muốn bị Sở Phong Lạc biết mình yêu đến nỗi bị thăm thể này, y không muốn để Sở Phong Lạc biết y không có giết hài tử, nào ngờ vẫn bị hấn biết được.

Sở Phong Lạc lại không chú ý tới biểu tình của y, vội vàng nói: “Nhưng, nó sinh bệnh nặng..... Viễn Lan, làm sao giờ?” Hấn nhất thời dưới tình thế cấp bách lại cầu trợ Viễn Lan, xưa nay không ý lại người khác, nhưng đến giờ khắc nguy cấp, hấn không tự chủ mà ý lại vào Viễn Lan. Mặc dù ở trước mặt Viễn Lan hấn càng ngày càng yếu đuối, thậm chí không giống với mình của thuở ban đầu, nhưng Sở Phong Lạc lại không hối hận chút nào. Vì người này yêu hấn đến thế, yếu đến mức thà tổn thương chính y cũng không nguyện ý tổn thương hấn.

Sắc mặt Tiêu Viễn Lan lộ vẻ suy sụp, thấp giọng nói: “Ngươi quay lại đi. Cùng nữ nhân kia hảo hảo sống, về sau ta..... sẽ không bao giờ quấy rầy ngươi nữa.” Có lẽ đều do mình vẫn luôn cưỡng cầu, cưỡng cầu đến tận bây giờ, nhìn thấy hấn cứ nhiên vì hài tử của nữ nhân kia mà rơi lệ, rốt cục thấu hiểu..... Có một số việc, là không thể cưỡng cầu.

“Viễn Lan.....” Sở Phong Lạc nghe thấy giọng nói trầm thấp của y, không khỏi giật mình ngẩng đầu lên, lộ ra mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Đứa ngốc, đây là hài tử của ngươi a.....”

Tiêu Viễn Lan giật mình đến suýt nói không nên lời, biểu tình trên gương mặt tuyệt mỹ như là sắp đơ ra: “Ngươi..... Ngươi nói gì?” Đây sao có thể là hài tử của y? Y tin tưởng bản thân chưa từng giống như các hoàng đế khác ở ngoài cung tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt, thậm chí ở trong cung cũng thập phần cẩn thận,

tận lực không cho phép bản thân lưu lại long chủng gì đó, để Trương Tuân Úc thừa cơ ám sát y đồng thời phù trợ ấu tử kế vị, từ đó thừa cơ ép buộc thiên tử hiệu lệnh chư hầu. Hơn nữa y chính là yêu một mình Sở Phong Lạc, sớm quyết định không cần hài tử, về sau nhường ngôi cho hoàng đệ Định Vương Tiêu Viễn Ba.

Sở Phong Lạc thấy biểu tình của y, nhin không được cười nói: “Viễn Lan, người không thấy sao, dung mạo của nó và người giống nhau thế, sao có thể không phải hài tử của người?”

Tiêu Viễn Lan lúc này mới tỉ mỉ quan sát dung mạo của hài tử, hài tử tuy có khí tức của Sở Phong Lạc, nhưng đường nét cũng không thập phần giống Sở Phong Lạc, mặt mày thanh tú, thể nhưng có vài phần giống mình. Nhưng vắt hết óc cũng không nghĩ ra rốt cục là vào thời điểm nào lâm hạnh qua nữ tử. Mâu quan nhìn lướt qua Sở Phong Lạc, hiển nhiên cực kỳ không tin.

Sở Phong Lạc biết lúc này đã không thể tiếp tục tránh né nữa, nghĩ đến hài tử sinh bệnh nặng, đành phải thấp giọng nói: “Là do ta sinh..... Nam tử long tộc chúng ta, có thể sinh hài tử, chỉ là ngoại nhân không biết thôi. Viễn Lan, nó là hài tử của người, người nhìn nó đi.”

Tiêu Viễn Lan đã nhìn qua hài tử không biết bao nhiêu lần, ban đầu càng nhìn càng chán ghét, lúc này lúng ta lúng túng nói: “Là..... hài tử của ta sao?” Sự thật Sở Phong Lạc lại có thể sinh hài tử khiến y cả nửa ngày cũng chưa phản ứng lại, tim đập loạn nhịp, thấy hài tử quả nhiên càng nhìn càng giống mình, vẫn không thể tin sự thật này, thấp giọng nói: “Ta là phụ thân của nó?”

Sở Phong Lạc thấy gương mặt đỏ lừng của hài tử, đã ngủ rồi, nhìn thấy thần sắc Tiêu Viễn Lan vừa kích động, vừa không tin, nhẹ giọng nói: “Phải a, người là phụ thân của hài tử. Viễn Lan, người ôm nó đi, nó nhất định rất muốn được người ôm, tay của ta không còn khí lực, sắp ôm không nổi nó nữa.”

Tiêu Viễn Lan chần chờ tiếp nhận hài tử từ trong tay hắn, nói: “Ta làm phụ thân sao? Ta thật sự làm phụ thân sao? Phong, đây là hài tử người sinh cho ta..... Ta.....” Không thể tin được Sở Phong Lạc lại sẽ sinh hài tử cho y, khiến y thập phần cảm kích, nhưng tới tận lúc này mới nói sự thật với mình lại khiến y cảm giác Sở Phong Lạc cũng không phải đối y thập phần tín nhiệm.

Tiêu Viễn Lan đổi chuyện hắn sinh hài tử cũng không cảm thấy ngạc nhiên, khiến lòng Sở Phong Lạc như thả lỏng, hiển nhiên Tiêu Viễn Lan yêu hắn thế, hoàn toàn không quan tâm hắn rốt cục có phải yêu nghiệt hay không mới có thể sinh hài tử.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy Sở Phong Lạc càng ngày càng tiêu tụy, vén sợi tóc của hắn qua bên tai, nhìn một hồi lâu, trong lòng yêu thương lan tràn, giống như có chút gì đó ê ẩm, muốn chảy ra, trong nhất thời nói không nên lời, qua rất lâu, chợt nhớ đến gì đó, nói: “Phong, vì sao trước đây người không nói với ta, bây giờ mới nói? Vì sao tới bây giờ mới nói với ta?”

Sở Phong Lạc khước miệng thoáng giật giật, thể mới biết Viễn Lan chỉ là bị vui sướng làm phụ thân nhất thời làm mê muội đầu óc, sự tình qua đi, vẫn là muốn quay lại vấn đề này. Trước đây mình tuy rằng cảm kích y yêu mình, nhưng chung quy cảm thấy giữa hai người còn hơi thiếu gì đó, thành ra không muốn ở lại trong thâm cung. Nhưng bất ngờ phát hiện mình càng ngày càng yêu y, đã không thể rời khỏi y, dù là thâm cung tịch mịch, bị người chê cười, cũng đã không để tâm nữa. Sở Phong Lạc cảm thấy nói cho y biết quá trình mình như thế nào yêu y, chung quy có chút ngại ngùng, thoáng lưỡng lự, nói: “Tiểu Lan, hài tử sinh bệnh, chúng là vẫn nên nhanh chóng hồi cung thôi, để thái y xem đi.”

Tiêu Viễn Lan nhìn hài tử trong lòng mình, nói: “Phải ha, ta phái nội gia cao thủ bảo vệ tâm mạch cho nó, khoải mã chạy hồi cung, chắc hẳn vô sự. Phong, người nhìn gì?”

Sở Phong Lạc nói: “Đành phải như vậy, Lan, rốt cục người làm thế nào mà hài tử sinh bệnh.”

Tiêu Viễn Lan xấu hổ cười cười, y không thềm để ý đến hài tử, tự nhiên đám thuộc hạ cũng sẽ không nghiêm túc chiếu cố, nên mới có thể để hài tử sinh bệnh nặng, nhưng thật sự sinh bệnh, hắn lại lo lắng hài tử chết yểu.

Cực thương hắn, nên thời điểm bị tổn thương cực hận hắn. Vốn tưởng rằng cả đời này sẽ yêu hận dày vò, ai ngờ hài tử cư nhiên là của mình. Tiêu Viễn Lan hôn lên môi Sở Phong Lạc, chợt có chút động tình, chỉ mong ôm Phong Lạc lên giường hảo hảo yêu thương, tay đưa tới trên lưng Sở Phong Lạc, từ từ đi xuống.

Sở Phong Lạc giữ tay y lại, nhẹ giọng nói: “Viễn Lan, loại chuyện này về sau hãy nói. Hải tử quan trọng hơn.”

Tiêu Viễn Lan biết lần trước buông thả dục vọng cùng ngôn từ đã kích làm Sở Phong Lạc trong lòng vẫn lưu lại ám ảnh, trong lòng vô cùng áy náy, thấp giọng nói: “Phong, ta không biết nguyên do là vì hải tử, mới có thể....”

Sở Phong Lạc lắc lắc đầu, nói: “Không sao cả, ta không trách người.” Tiêu Viễn Lan đối hấn quá cẩn thận dè dặt, thành ra hấn có nói không sao cả, Tiêu Viễn Lan vẫn cảm giác đối hấn có lỗi.

Thật là một đứa ngốc mà. Sở Phong Lạc cười lên, có chút bất đắc dĩ, Tiêu Viễn Lan thích ăn dấm chua như vậy, làm việc lại quyết tuyệt, nhưng mình chính là bị loại si tình đem mình phụng trong lòng bàn tay này cảm động. Mình quyết định phải cùng y vĩnh viễn bên nhau, hoặc đã phải vì tật thích ăn dấm chua này của y mà buồn bực cả đời chẳng.

10. Chương 10: Vỹ Thanh

Sau khi hồi cung, hải tử được đưa đến thái y phủ, Sở Phong Lạc ngày đêm ở bên cạnh chiếu cố, qua vài ngày, cơn sốt cao liên tục của hải tử đã lui dần, bi bi bô bô, thập phần đáng yêu.

Tiêu Viễn Lan sau khi tảo triều thì đến thái y phủ nhìn hai người họ. Thấy hải tử ở trong lòng Sở Phong Lạc, răng cửa còn chưa mọc nữa, hàm hồ không rõ gọi phụ thân. Tiêu Viễn Lan giật mình, vẫn không tiến vào, đơn giản tựa vào cạnh cửa, mỉm cười: “Phong, người dạy nó gọi phụ thân, có phải khi đó là để nó học sau này gọi ta không? Phong, ta càng ngày càng yêu người.”

Sở Phong Lạc có hơi ngượng, nói: “Ta đem theo nó sống bên ngoài, cũng không biết chừng nào mới có thể gặp lại người, để cho bảo bảo gọi ta phụ thân sẽ tốt hơn.”

Tiêu Viễn Lan cười lên: “Phong, người đang ngượng sao? Không sao cả, gọi mãi thành thói quen.” Trong lòng thầm hạ quyết định, về sau dạy hải tử học gọi Sở Phong Lạc một tiếng nương.

Tiêu Viễn Lan một câu nói trúng tâm tư mình, gương mặt thanh tú của Sở Phong Lạc thoáng đỏ lên, thấp giọng nói: “Về sau hãy bàn.”

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy biểu tình của hấn, không tự chủ được có chút động tình. Trong khoảng thời gian này vì bệnh của hải tử, Sở Phong Lạc đã gầy đi không ít, y nên vì hấn hảo hảo bồi dưỡng trở lại. Hơi thở của Tiêu Viễn Lan đã lướt tới trên cổ Sở Phong Lạc rồi, thấp giọng nói: “Phong, ta muốn người.”

Sở Phong Lạc hơi ngậy người, mặt thoáng đỏ lên, nói: “Trước mặt hải tử nói chuyện này làm gì. Đừng để hải tử chê cười.”

Tiêu Viễn Lan nói: “Nó còn nhỏ thế, biết gì chứ.” Nhưng không dám ngỗ nghịch Sở Phong Lạc, gọi người tiến vào, ôm hải tử ra ngoài, hảo hảo chiếu cố.

“Phong, lần trước người nói, người yêu ta, có phải thật không?” Tiêu Viễn Lan vuốt ve xiêm y của hấn, cách một lớp xiêm y vuốt ve thân thể hấn, hiển nhiên có chút tình dục khó nhận. Y biết Phong yêu y, nhưng vẫn chưa đủ, y muốn tin rằng bản thân có địa vị trong lòng của Phong.

“Thật.” Sở Phong Lạc dưới vỗ về của y có chút ý loạn tình mê, cúi đầu nói.

“Vậy ta muốn nghe người nói lại lần nữa.”

Sở Phong Lạc lúc ấy nói rõ với y là dưới tình thế cấp bách, hiện tại trăm triệu lần không thể nói ra miệng, thoáng lưỡng lự, thấp giọng nói: “Không phải đã nói rồi sao, người hiểu là được rồi.”

Có lẽ hấn yêu mình vẫn không sâu đậm bằng mình yêu hấn, nhưng vì mình mà sinh hải tử, vận mệnh của hai người từ đây đã dây dưa bên nhau, về sau duyên ái của hai người, có thể dùng thời gian cả đời để nói.

Tiêu Viễn Lan hôn lên môi Sở Phong Lạc, lộ ra nụ cười tự tin.

thể hấn,y cảm động.phản ứng lại, thể hấn,y cảm động.phản ứng lại, thể hấn,y cảm động.phản ứng lại,
” Chính văn hoàn ”

11. Chương 11: Ngoại Truyện Một – Thăm Nhà

Bởi vì lúc mang thai Cẩn nhi thể hấn,y cảm động.phản ứng lại, Sở Phong Lạc không cẩn thận, nên Cẩn nhi sau khi sinh thân thể nhiều bệnh tật, nhờ có ngự y chiếu cố, hài tử mới có thể may mắn sống sót, nhưng thân thể vô cùng suy yếu, cũng không biết có thể sống qua tuổi mười tám hay không.

Lúc Sở Phong Lạc biết được tin này, suýt nữa hôn mê bất tỉnh, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, Viễn Lan lại thường hay ở bên cạnh an ủi hấn, hấn đành phải chấp nhận sự thật này, về sau hảo hảo mà yêu thương Cẩn nhi.

Hai người đã lâu không gặp, khó tránh khỏi mức độ triền miên hơn trước nhiều, Sở Phong Lạc nhanh chóng lại có thai, ban đầu hấn ở trong cung, vừa không phải nội thị, vừa không phải nữ tử, triều thần đã thì thào to nhỏ, sôi nổi nghị luận chuyện này, thậm chí còn có người thương tấu Tiêu Viễn Lan, không nên quá mức sủng hạnh nam sủng mà bỏ phế quốc sự.

Tiêu Viễn Lan chẳng ừ hử gì, lúc nào cũng cười cười, long nhan vừa không đại nộ vừa không giải thích nhiều, tâm tình luôn luôn tốt vô cùng.

Mặc dù y cảm giác Sở Phong Lạc yêu y không nhiều như y yêu hấn, nhưng chỉ cần Sở Phong Lạc ở bên cạnh mình một ngày, hấn sẽ không có khả năng thay lòng đổi dạ.

Nhưng bụng Sở Phong Lạc ngày một lớn lên, đối diện với ánh mắt tò mò của cung nữ và thái giám, tính tình Sở Phong Lạc càng ngày càng gắt gỏng, dù y đã nghĩ biện pháp chữa trị lành lặn xương cốt hai tay bị bóp nát của Sở Phong Lạc, giúp hấn khôi phục võ công, nhưng đối với tình tự của Sở Phong Lạc không có tác dụng gì.

Tiêu Viễn Lan đi vào Phù Minh Cung nơi Sở Phong Lạc cư ngụ, mấy ngày nay quốc sự bận bịu, mãi đến đêm khuya mới có thể quay về. Tiêu Viễn Lan đáp ứng với Sở Phong Lạc mang theo hấn vì phục xuất tuần, nhân dịp quay về Vụ Ẩn Thành, tránh né chỉ chỉ trở trở trong ngoài cung.

Chỉ thấy Sở Phong Lạc ngồi trước bàn, cúi đầu nhìn ngắm một thanh kiếm. Thanh trường kiếm này là bội kiếm của hấn năm xưa hành tẩu giang hồ, vốn trong cung không cho phép để mấy thứ này, nhưng Tiêu Viễn Lan không muốn khiến hấn một chút tự do cũng không có, bèn để hấn lưu lại mọi thứ năm xưa, thậm chí còn cho phép hấn một tháng có thể xuất cung một hai lần.

Nhìn thấy Sở Phong Lạc đang nhìn bội kiếm năm xưa sử dụng, Tiêu Viễn Lan chợt có dự cảm không lành, “Phong....”

Sở Phong Lạc như đang xuất thần, nghe thấy tiếng của y, mới thoát lấy lại tinh thần: “Tiểu Lan, người đã về!”

“Phong, ngày mai chúng ta sẽ xuất cung, người vẫn không vui sao?”

Sở Phong Lạc lắc đầu, nói: “Tiểu Lan, người vì ta, vất vả như vậy, ta....”

“Không vất vả....”

Sở Phong Lạc khẽ mỉm cười. Tính ra hiện tại Viễn Lan mới mười chín tuổi mà thôi, lại mất đi tính trẻ con của thiếu niên quá sớm, chỉ có dung mạo tuổi trẻ là không đổi khiến người khác không có nhận sai tuổi của y. Tuổi nhỏ như vậy, lại phải làm phụ thân, làm vua một nước, thật sự là làm khó y. Sở Phong Lạc mỉm cười, trong lòng lại nghĩ đến chuyện gặp mặt ở thái sư phủ hôm nay.

Hôm nay Trương Tuân Úc đột nhiên mời hần xuất cung gặp mặt, hần không muốn để Viễn Lan lo lắng, vì thế không nói với Viễn Lan, một mình đơn độc đến thái sư phủ.

Ban đầu hần cũng không hiểu tại sao thái sư đối với hần kiêng kỵ chán ghét đến thế, hiện tại mới biết, thì ra tiên đế chính là tình nhân năm xưa của thái sư, thái sư năm xưa tuổi trẻ mỹ lệ, chính trực ngay thẳng, hiển nhiên đối với chuyện nam nam cực kỳ phản cảm, liên tiếp cự tuyệt tiên đế, sau tiên đế lại bắt đắc dĩ, đem muội muội của mình gả cho lão, về sau lại vì lão mà chết, lão đã lập trọng thệ, vì bảo vệ hết thủy huyết mạch của Tiêu gia mà sống.

Trước kia Trương Tuân Úc thủy chung không thể tha thứ Tiêu Viễn Lan đem Sở Phong Lạc nạp vào hậu cung, nhưng hiện tại nếu Sở Phong Lạc có thể mang thai huyết mạch hoàng thất, tiên đoán long tộc hòa tan huyết mạch hoàng thất lúc trước tự nhiên có thể giải thích.

Nhớ lại lúc ấy thái sư mỉm cười ánh mắt mang theo thâm ý, giống như đang nhìn tử tôn hậu đại của hoàng thất, Sở Phong Lạc cả người không được tự nhiên, vội vàng cáo từ.

Sở Phong Lạc bất ngờ phát hiện hần cùng Trương thái sư thập phần tương đồng, bất đồng chính là hần yêu Tiểu Lan, còn thái sư thủy chung không thể nhận ra tình cảm của bản thân. Mặc kệ yêu hay không, đều là chính lão tự mình lựa chọn. Một đoạn tình cảm này đã theo tiên đế băng hà không tìm lại được.

Chỉ có hần là may mắn, gặp được Tiểu Lan thiếu niên này điên cuồng yêu mình.....

Sở Phong Lạc chợt nhìn thấy biểu tình nóng rực có nhiễm sắc tình của Tiêu Viễn Lan nhìn mình, không khỏi hơi xấu hổ: “Tiểu Lan, người.... Người không phải chứ?” Hần mang thai đã được bảy tháng, căn bản không thể giấu diếm, nên mới có thể truyền khắp trong ngoài cung, không thể không lấy cớ về thăm người thân để rời khỏi hoàng cung. Bụng đã lớn thế này, mang thai vốn đã không tiện tình sự, đem qua lại vừa làm.....

Tiêu Viễn Lan nhẹ nhàng cắn vành tai hần: “Phong..... nhưng mà..... Chúng ta về Vụ Ẩn Thành tổn thất nhiều ngày..... Ở trên đường nếu không có phương tiện với người phải làm sao đây?”

Suy nghĩ thiệt chu đáo..... Sở Phong Lạc còn nghĩ chưa ra phải phản bác thế nào, thì đã bị Tiêu Viễn Lan áp đảo trên giường hôn môi. Cảm thấy tay của Tiêu Viễn Lan ở trên người hần sờ loạn, hơi thở của Sở Phong Lạc cũng dần dần trở nên dồn dập.

“Tiểu Lan..... Chậm..... Chậm chút..... A..... Người.....”

Tiêu Viễn Lan khiêu khích như có như không dao động nơi huyết khẩu của hần, tuy rằng bị bụng chặn tầm mắt, Sở Phong Lạc lại có thể cảm nhận ngón tay của Tiểu Lan đang ở xung quanh cục huyết mạch cảm của hần chà xát, nhịn không được thất thanh la lên.

Tiêu Viễn Lan nhìn thấy tuần dung của hần nhiễm tình sắc ý vị nói không nên lời, khóe môi không khỏi gợi lên một nụ cười khiến người động tâm, cúi đầu cắn hai thù du trước ngực hần, Sở Phong Lạc nhìn thấy dáng cười của y thì có hơi ngáy ngốc, tùy ý y an bài.

Vì tối hôm trước phóng túng, cục huyết của Sở Phong Lạc vẫn sưng đau khó chịu, hần vốn đã vì bản thân mang thai mất nhiều anh khí của nam tử mà không vui, còn bị Viễn Lan làm vô chừng mực thế này, tâm tình càng không tốt, còn thêm sau khi xuất cung, phát hiện tật xấu thích ăn dấm của Viễn Lan lại tái xuất hiện, gần như không có lúc nào là không ăn dấm, ngay cả ánh mắt hiếu kỳ của người ta cũng biến thành đối với hần có tình ý, quả thực là một hủ dấm lớn mà, càng làm hần không tài nào chịu nổi, vậy nên mặc kệ biểu tình của Tiêu Viễn Lan đáng thương cỡ nào, đều không thèm để ý tới.

Suốt dọc đường mặc kệ Tiêu Viễn Lan ủy khuất bồi tội cùng Sở Phong Lạc cố tình hờ hững, thì đoàn người vẫn thẳng hướng Vụ Ẩn Thành.

Mã xa tới cổng thành thì dừng lại, Tiêu Viễn Lan xuống mã xa, muốn dìu Sở Phong Lạc xuống, lại bị Sở Phong Lạc đẩy ra. Tiêu Viễn Lan u oán tru tréo một tiếng, Sở Phong Lạc nhìn thấy biểu tình ai oán của y, phải cố nhịn lắm mới nhịn xuống được không cười thành tiếng.

Trên cổng thành sớm có trạm gác ngầm thông tri cho người trong thành, lúc này đã có người mở cổng thành xuất thành nghênh đón. Người nọ một thân bạch y, thân hình thon dài tú lệ, lại mang theo ít khí chất lười

nhắc, đúng là thành chủ Dạ Trạch Hoan của Vụ Ẩn Thành.

Nhìn thấy Sở Phong Lạc, Dạ Trạch Hoan tươi cười, tiến lên trước nói: “Biểu ca, người đã về.”

Nhìn thấy người trước kia mình từng thích, biểu tình Sở Phong Lạc có hơi mất tự nhiên, nói: “Trạch Hoan, ta dẫn theo Viễn Lan về thăm nhà.”

Hắn vốn tưởng Dạ Trạch Hoan không ở trong thành, lúc này vừa vận dụng mắt, mà biểu tình mới nãy của mình hiển nhiên cũng rơi vào mắt của Viễn Lan, khóe mắt Viễn Lan rõ ràng có một tia âm trầm. Biết rõ Viễn Lan nhất định đang nốc dấm cuồng ẩm, nhưng hiện tại lại không tiện giải thích.

Dạ Trạch Hoan hướng Tiêu Viễn Lan gật gật đầu, nói: “Hoàng thượng.” Liền quay lại nói với Sở Phong Lạc, “Biểu ca, tất cả mọi người rất nhớ người, thiết đãi tửu yến cho người đón gió tẩy trần....”

Sở Phong Lạc khóe môi giật giật, từ lần trước hắn rời khỏi Vụ Ẩn Thành, liền đem mình thành người vì long tộc cầu sinh mà hòa thân cùng Tiêu Viễn Lan bên nhau, trong lòng đối Tiêu Viễn Lan cũng có chỗ tức giận, rõ ràng luyện một thân công phu, đến cuối cùng cứ nhiên dùng thân thể để bảo vệ cổ hương của mình.

Tuy rằng hắn đem Vụ Ẩn Thành thành nhà của mình, nhưng dân chúng Vụ Ẩn Thành đối hắn sớm đã có khoảng cách, hơn nữa dẫn theo Viễn Lan bên cạnh, đây sẽ chỉ là một màn Hồng Môn Yến.

“Không cần, ta cùng Viễn Lan chỉ là về thăm nhà, chỉ ở một đêm rồi đi.” Sở Phong Lạc cự tuyệt hảo ý của Dạ Trạch Hoan, Dạ Trạch Hoan cũng không cưỡng cầu cho lắm, để hắn mang theo Tiêu Viễn Lan cùng mấy tùy tùng vào thành, quay về Sở gia.

Sở Phong Lạc đã không còn ai, vừa hay Tiêu Viễn Lan dẫn theo tùy tùng, bèn nhanh chóng quét tước sạch sẽ chủ phòng. Sở Phong Lạc dẫn theo Tiêu Viễn Lan đi nhìn phòng ngủ của mình, luyện võ trường, thư phòng, luôn có tùy tùng theo bên, Sở Phong Lạc khó mà nói gì, lại nhìn thấy Tiêu Viễn Lan đã không còn là dáng vẻ ăn dấm chất vấn ban đầu nữa, trái lại có chút hứng thú tẻ nhạt.

Sở Phong Lạc trong lòng lo lắng, vất vả biết bao mới đến lúc chỉ còn hai người, liền nói: “Tiểu Lan, người vừa nãy không phải lại suy nghĩ lung tung chứ?”

Tiêu Viễn Lan khó hiểu nói: “Ta suy nghĩ gì.”

Sở Phong Lạc biết y đang giả ngu, lại nhịn không được đau lòng, Viễn Lan là thật thương tâm mới có thể thành ra thế này. Nếu không nói, sẽ biến thành khúc mắc không thể gỡ bỏ giữa hai người họ. Thoảng lưỡng lự, nói: “Trạch Hoan là biểu đệ của ta, chúng ta thuở nhỏ đã được định thân, ban đầu ta vẫn tưởng y là tân nương của ta..... Về sau..... Mới biết bản thân.....” Hắn khẽ cười khổ, đem tự tình từ đầu chí cuối nói rõ với Tiêu Viễn Lan.

Tiêu Viễn Lan hơi trầm mặc, nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta thật cao hứng.....” Ôm hắn hôn lên mặt hắn, “Phong, ta thật cao hứng..... Trước đây người có tâm sự gì, chưa bao giờ nói cùng ta, đến ngay cả hôm Trương Tuân Úc lão gia hỏa kia mời người đến thái sư phủ nói gì đó, người cũng không nói cùng ta, làm hại ta càng thêm lo lắng.”

Sở Phong Lạc khẽ nhíu mày, nói: “Người biết?”

“Ta biết gã mời người đến thái sư phủ gặp mặt, nhưng khúc sau các người lại vào mật thất, ta cũng không biết.” Tiêu Viễn Lan cười lên, hôn lên mặt Sở Phong Lạc, “Lúc ta biết thì đã muộn, phải người bao vây xung quanh thái sư phủ chỉ cần gã tổn thương một sợi lông của người, thì ta lập tức tịch biên nhà gã.”

Sở Phong Lạc nhìn thấy Tiêu Viễn Lan mâu quang nháy mắt trở nên băng lãnh, khe khẽ thở dài, nói: “Chuyện chúng ta nói vốn nên nói với người, nhưng ta đã đáp ứng lão, không đem câu chuyện của chúng ta nói với người thứ ba.”

Án đường của Tiêu Viễn Lan khẽ cau lại: “Chẳng lẽ gã với người.....”

Sở Phong Lạc chán nản: “Người sao lại cả ngày nghĩ đông nghĩ tây thế hả? Người như ta..... cũng..... cũng chỉ có người thích.....”

“Nói vậy, dám.....” Tiêu Viễn Lan vốn định nói dám người Diệp Thụy Tuyên, lại đột ngột dừng lại, trầm nghĩ tốt nhất Sở Phong Lạc đời này không biết nam nhân cường hãn như hắn lộ ra biểu tình ôn nhu thì liệu nhân cơ nào, nhẹ nhàng mỉm cười: “Diệp Thụy Tuyên mắt không tốt.....” Y dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Sở Phong Lạc, “Tốt nhất người khác đều nhìn không thấy điểm tốt của ngươi..... Ta nguyện dùng một đời để vương chi tôn, đổi lấy kiếp sau lại cùng ngươi tiếp tục bên nhau..... Đến lúc đó tốt nhất người khác đều chướng mắt ngươi, vậy ngươi sẽ lại là của ta.”

Nghe thấy lời của Tiêu Viễn Lan bá đạo mà trẻ con, Sở Phong Lạc cũng không khỏi có hơi động tâm, lại nói: “Kiếp sau..... Nào có kiếp sau gì chứ.”

“Nếu có thì sao?” Tiêu Viễn Lan cố chấp, siết chặt thân thể trong lòng, để hắn tựa vào người mình.

Sở Phong Lạc cũng không chú ý, hơn nữa đang mang thai, dần dần không còn khí lực, liền thuận theo tựa vào vai y, buồn cười nói: “Nếu có kiếp sau, ta đương nhiên nguyện ý chúng ta lại ở bên nhau. Chỉ sợ.....”

“Chỉ sợ gì?”

“Chỉ sợ kiếp sau không còn cơ duyên này, để chúng ta lại gặp nhau.”

Tiêu Viễn Lan không khỏi có chút động tình, hôn Sở Phong Lạc, rốt cục vẫn không nịn được nói: “Vậy hiện tại ngươi còn yêu Dạ Trạch Hoan không?”

Sở Phong Lạc nhin không được nhìn nóc nhà, muốn Tiêu Viễn Lan bỏ tật xấu thích ăn dấm, phỏng chừng cả đời này cũng không có khả năng.

“Ngươi không nói lời nào, nhất định vẫn còn yêu. Ta biết mà, Trạch Hoan..... Gọi nghe thân mật lắm, gọi một tiếng biểu đệ là được rồi, thân mật thể làm gì?” Tiêu Viễn Lan bình thường trầm ổn, nhưng lúc ăn dấm tâm tính thiếu niên liền lộ ra không bỏ sót.

“Chỉ là..... Chỉ là..... đã thành thói quen.....” Sở Phong Lạc lắp bắp giải thích, người khác còn có thể nói là Tiêu Viễn Lan ăn dấm vậy, nhưng Dạ Trạch Hoan dù sao cũng là người hắn từng yêu, khiến hắn thập phần bối rối.

“Vậy ngươi muốn sao mới bằng lòng tin ta?” Sở Phong Lạc đầu đổ đầy mồ hôi, lo lắng muốn chứng tỏ bản thân trong sạch, lại không chú ý phản bác của Tiêu Viễn Lan hoàn toàn là vô ý thức, kỳ thật một bàn tay đã nhanh như khỉ tham nhập vào trong quần dài nơi hạ thân của hắn.

Hắn đang mang thai, áo khoác ngoài chỉ khoác hờ, thắt lưng cũng chỉ thắt hờ, Viễn Lan chỉ đưa một tay vào, dây lưng đã lập tức rời ra, quần cũng tuột xuống.

Sở Phong Lạc bụng lại lớn, thập phần bất tiện, chợt cảm thấy hạ thân mát lạnh. Quần tuột xuống, lúc lật đặt muốn giữ lại, đã tuột tới tận mắt cá chân, mà tay của Viễn Lan đã nhẹ nhàng bắt lấy trung tâm thân thể của hắn, ôn nhu chơi đùa.

“Phong..... Chúng ta làm đi?”

“Làm..... gì? Đây là nhà ta..... Linh vị của cha nương ta..... Còn tại.....”

“Ta chính là muốn họ biết, ta sẽ thương ngươi suốt đời này.....” Tiêu Viễn Lan một bên hôn hắn, một bên chơi đùa dục vọng trong tay.

Dục vọng bị kích thích liên tục, liền nhanh chóng tiết, Tiêu Viễn Lan cả tay đều là dịch thể bạch trọc. Sở Phong Lạc chỉ có thể yếu ớt tựa vào lưng Viễn Lan, để Viễn Lan ôm lấy hắn, đi về phía giường.

Viễn Lan lên giường, từ đằng sau ôm lấy hắn, tỉ mỉ hôn lên lưng hắn. Với kinh nghiệm tình sự của bản thân đương nhiên Tiêu Viễn Lan biết rõ phải làm sao mới có thể giúp Sở Phong Lạc không khó chịu, dùng tay tách cánh mông của Sở Phong Lạc ra, đem dục vọng của mình từ từ tiến vào.

Còn chưa kịp động, thì nghe thấy từ phòng bên cạnh truyền qua tiếng khóc của hài tử. Hai người dẫn theo hài tử du ngoạn, hiện tại đang để hài tử ở phòng bên cạnh cho bà vú trông nom.

Sở Phong Lạc “A” một tiếng, nhưng ma sát nơi hậu đình khiến hắn không nói được câu hoàn chỉnh: “Hài tử..... Hình, hình như đang khóc..... A..... Ngơ.....”

“Hài tử có người trông, đừng lo.”

Vụ Ẩn Thành không tiện cho ngoại nhân tiến vào, Tiêu Viễn Lan là đương triều hoàng đế, bất quá cũng dẫn theo vài tùy tùng, bà vú lại để ở ngoài thành.

Tiêu Viễn Lan cũng không có tâm tư, tùy tiện đưa đẩy vài cái, hoang mang nhìn nhìn làm cho xong, liền khoác xiêm y đi ra ngoài, nhanh chóng ôm lấy hài tử, biểu tình trên mặt như táo bón: “Sớm biết vậy không mang theo nó ra ngoài, mỗi lần đến thời điểm mấu chốt, không phải muốn ăn thì là muốn tiểu.....”

Sở Phong Lạc tiếp nhận hài tử sờ sờ, hạ thân hài tử một bãi nước, quả nhiên là tiểu ướt tã. Cởi tã ra, Tiêu Viễn Lan bưng một chậu nước lại, vắt khô khăn, đưa cho Sở Phong Lạc để lau mông cho hài tử. Lại đưa một cái tã sạch khác cho Sở Phong Lạc, còn mình thì nâng hai cái chân nhỏ béo múp của hài tử lên, để Sở Phong Lạc lột tã dưới thân hài tử.

“Thật là phiền.....” Tiêu Viễn Lan nhịn không được than thở, một màn phong lưu này cũng là bị tiểu gia hỏa này quấy rối.

Sở Phong Lạc mỉm cười: “Tiểu hài tử là có hơi phiền toái.....”

Hai người liếc nhau, nhìn thấy đối phương xiêm y bán giải, tình dục tiêu tan, đều là một dạng chật vật không chịu nổi, không khỏi cùng cười lớn.

12. Chương 12: Ngoại Truyện Hai – Hoan Tình

Tháng ba mùa xuân, đúng là lúc yên hoa lạn mạn (khói hoa rực rỡ). Trong hoàng cung nơi nơi muôn hoa đua nở, một màn cảnh xuân tươi đẹp.

Sở Phong Lạc sau khi sinh hai hài tử, lại có thai bốn tháng. Kiều nhi (đứa con được nuông chiều) ngày xưa ôm ấp trong vòng tay nay đã có thể quanh quẩn trước giường hô hoán mẫu thân. Thứ tử còn đang năm nôi, do thị nữ trông nom, mình lại mang thai..... Sở Phong Lạc đối với sự chăm chỉ của Tiêu Viễn Lan không khỏi cười khở.

Kỳ thật với võ công của mình sẽ không để Tiêu Viễn Lan nhiều lần thực hiện được, nhưng Tiêu Viễn Lan sớm tỏ rõ thái độ ngoại trừ hấn ra không đụng vào ai khác, bất luận nam nữ. Không thể không khiến hấn lo lắng cho huyết mạch của hoàng thất.

Trường tử Khôn Cẩn nguyên do vì mình lần đầu mang thai không cẩn thận, ra đời liền mắc bệnh không tiện nói, cũng không biết có thể sống thọ hay không. Còn thứ tử Khôn Du tuy khỏe mạnh, nhưng thân thể âm tính, chung quy không thể làm vua.

Viễn Lan thập phần thương Khôn Cẩn, muốn lập nó làm thái tử, nhưng Sở Phong Lạc vẫn cảm thấy đối Tiêu Viễn Lan không dậy nổi.

Khôn Cẩn tính cách ngoại hình đều rất giống Viễn Lan, thập phần quật cường, té ngã cũng tuyệt không khóc. Ban đầu Sở Phong Lạc thà chết cũng không đồng ý Khôn Cẩn gọi hấn mẫu thân, nhưng Khôn Cẩn nghiên cái đầu nho nhỏ, cắn môi, mở to hai mắt nhìn hấn, một bộ biểu tình ủy khuất nghi vấn, Sở Phong Lạc đành không khỏi đáp ứng.

Là một miếng thịt từ trên người hấn rơi ra, lại là huyết mạch của người yêu nhất, ánh mắt nó cực kỳ giống Viễn Lan.....

“Nương.....”

Khôn Cẩn đơ đơ đưa đưa thân thể nhỏ bé lại gần, giang rộng hai tay bụ bẫm đòi hấn ôm, Sở Phong Lạc không để ý bản thân đang thân hoài lục giáp, vừa định xuống giường ôm nó.

Một đôi tay cứng cáp đã đến trước hần một bước ôm lấy thân thể nhỏ bé của hài tử, ôm vào lòng, mắt cười cong cong, giống như trăng non sáng ngời: “Đừng quần lấy nương con, phụ hoàng ôm con!”

“Phụ hoàng.....” Khôn Cẩn riu rít, một tay sờ sờ mặt Viễn Lan, “Xấu xa..... Giành mẫu thân với Cẩn nhi.....”

Tiêu Viễn Lan cười ngất. Khôn Cẩn từ nhỏ đã giống y, khóc cười nói chuyện rất ít, chuyện gì cũng giấu trong lòng. Nhưng thời thơ ấu của Cẩn nhi hạnh phúc hơn y, tính cách sẽ không quá trầm lặng.

Tiêu Viễn Lan nhéo nhéo mũi hài tử, “Đây là lão bà của ta, con tự đi tìm lão bà của mình đi.” Không để ý đến Khôn Cẩn chu mỏ, Tiêu Viễn Lan gọi thị nữ vào ôm nó ra ngoài.

Sở Phong Lạc thấy hơi kỳ quái, Viễn Lan rất ít khi thế này, thuận miệng nói: “Có phải có việc gì không?”

Nhìn thấy trên tuần dung người yêu vẻ ôn nhu mà hòa hoãn, dáng vẻ thoáng hạ lông mi làm người động tâm, Tiêu Viễn Lan cười lên, trên gương mặt tuyệt lệ cao quý tràn đầy tình tứ: “Phong, tiết trời hôm nay rất đẹp, chúng ta ra ngoài du ngoạn.”

Sở Phong Lạc thoáng cười khổ: “Người lại có trò gì nữa?”

“Không có gì, mấy ngày nay người đều ở bên cạnh Cẩn nhi, chúng ta lâu lắm rồi không ở bên nhau.”

“Trong hoàng cung có gì hảo ngoạn.....”

“Hoa nở trong hoa viên, chúng ta đi ngắm chúng đi.”

Sở Phong Lạc đang mang thai, thập phần uể oải lười biếng, vốn không muốn đi lại nhiều, nhưng nhìn đến Tiêu Viễn Lan biểu tình hưng trí bừng bừng, không đành lòng cự tuyệt, tùy ý Tiêu Viễn Lan thay hần khoác áo lông chồn, xỏ giày, để Tiêu Viễn Lan dìu hần chậm rãi đi ra bên ngoài.

Sở Phong Lạc chỉ mới mang thai bốn tháng mà thôi, bụng chỉ hơi nhô lên còn chưa rõ ràng cho lắm, nhưng thể lực đã hao tổn rất nhiều, cơ thể gần như bán tựa vào người Tiêu Viễn Lan. Sở Phong Lạc bên dưới áo khoác lông chồn màu đen là nhất kiện đơn sam màu trắng, hần hiện tại đang vào thời gian mang thai thân hình đặc biệt gầy yếu. Tiêu Viễn Lan không khỏi có chút động tình, thân thủ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của hần.

Dọc đường nhìn thấy biểu tình hiếu kỳ của các cung nữ thái giám, Sở Phong Lạc không khỏi thập phần xấu hổ, hần vốn chết cũng không muốn thừa nhận có thể sinh hài tử, thà dọn đến lãnh cung sống, khiến Tiêu Viễn Lan không quan tâm đến ánh nhìn của mọi người ngày ngày đều chui vào nơi u ám kia, nhưng cuối cùng vẫn vì một tiếng gọi mẫu thân của hài tử mà kết thúc chuỗi ngày này.

Quần thần vốn tưởng rằng hài tử do thứ sinh, cho rằng Tiêu Viễn Lan thà thua thiệt mẫu thân hài tử cũng không chịu sắc phong hoàng hậu, chỉ biết sùng hạnh nam sủng kia, nhao nhao kiến nghị, đều bị Tiêu Viễn Lan chèn ép xuống. Rồi sau khi tin tức hài tử là do Sở Phong Lạc sinh truyền ra, quần thần đều đối Sở Phong Lạc bình thường trở lại. Có người còn nhân cơ hội này đề xuất lập Sở Phong Lạc làm hậu, trò nịnh nọt này vừa hay phù hợp ý nguyện của Tiêu Viễn Lan, nhưng Sở Phong Lạc lại bằng giá nào cũng không chấp nhận.

Chậm rãi bước dọc theo lối mòn trải đá của ngự hoa viên, mắt thấy xung quanh không có ai, động tác của Tiêu Viễn Lan cũng càng lớn gan hơn, Sở Phong Lạc đỏ mặt, đẩy cái tay đang du di trên hông mình ra: “Người sờ cái gì.....”

“Phong, chúng ta đã lâu không thân mật, người cứ mãi bị Cẩn nhi quần lấy thoát thân chẳng được.....” Tiêu Viễn Lan chỉ vào lúc riêng tư mới có chút tính trẻ con. Cảm thấy Tiêu Viễn Lan dựa càng lúc càng gần, Sở Phong Lạc chợt cảm giác có hơi nóng lên.

“Ta đang có..... Chung quy làm thế này không tốt.” Tuy rằng đã là mẫu thân của hai hài tử, Sở Phong Lạc vẫn cảm thấy đề tài này thật khiến hần bối rối.

“Không sao đâu, ta sẽ cẩn thận.” Tiêu Viễn Lan ghé vào bên tai hần khe khẽ thì thầm.

“Nhưng không có chỗ.....”

Tiêu Viễn Lan cười thập phần có thâm ý, dịu hẳn, vòng qua một bụi hoa, chỉ thấy nơi sâu bên trong bụi qua, đặt một chiếc giường nhỏ bằng trúc, trải một lớp thảm lông cáo thật dày.....

Sở Phong Lạc ngạc nhiên, bất đắc dĩ cười một cái: “Nguyên lai người đã sớm trù tính cả rồi.....”

Tiêu Viễn Lan hạ giọng càng thấp, gần như kề sát bên tai hắn: “Phong, ta rất nhớ người.....”

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, Sở Phong Lạc cũng không khỏi có hơi chấn động. Cảm giác vành tai mình bị Tiêu Viễn Lan ngậm lấy, liếm nhẹ, Sở Phong Lạc hơi chút động tình, thân thể dần dần như nhũn ra, tựa vào lòng Tiêu Viễn Lan.

Tiêu Viễn Lan lo hắn cảm lạnh, cũng không dám càn rỡ thái quá, kéo mở vạt áo đơn sam ra, chỉ để lộ hai điểm trước ngực, một bên dùng tay xoa nắn, cúi đầu, cắn hồng châu bên còn lại, thời gian mang thìa nhũ thủ đặc biệt hồng nhuận, phẳng phất như hai viên bảo thạch óng ánh, làm người khác hoa mắt thần mê.

Những sợi tóc mềm mại của Tiêu Viễn Lan dính trước ngực, Sở Phong Lạc cảm giác trước ngực ngứa ngáy đôi chút đau đớn mang theo kích thích, cơ hồ gãi nhẹ nhẹ vào tận tâm, không khỏi nhẹ nhàng ôm lấy đầu của Viễn Lan đang găm cắn trước ngực mình, đan những ngón tay vào mái tóc của Viễn Lan.

Dục hỏa dâng lên, Sở Phong Lạc không kiềm chế được khoái cảm cùng cảm giác cuồng tình đau đớn, hơi hơi uốn ngực thừa nhận nhiệt tình của Viễn Lan, ngửa mặt mang theo lệ ngân, vạt áo trên người đã sớm mở rộng, nay y sam một bên vai lại trượt xuống, lộ ra bờ vai bán lỏa.

Sở Phong Lạc thời gian mang thai vì phải dùng thể lực cùng tinh lực thai nghén hài tử, thân thể càng có vẻ gầy yếu, xương quai xanh cũng lộ rõ ra. Tiêu Viễn Lan trong lòng càng thêm thương tiếc, nhẹ nhàng mơn trớn làn da màu lúc mạch của hắn.

Vì y, nam nhân này nguyện ý lần nữa để bản thân chịu đựng nỗi khổ sinh dục khó mà chịu đựng nổi, cho dù tổn hết tâm lực cả đời, chỉ để đổi đãi người này, cũng đáng giá. Vốn tưởng rằng, vì bản thân quyết tuyệt, mà cuối cùng bức hai người cùng đến tuyệt cảnh, ai ngờ đi hết một vòng, hai người lại có thể ở bên nhau.

Tiêu Viễn Lan nhẹ nhàng hôn Sở Phong Lạc, để hắn gối đầu trên tay mình, nửa nằm trong lòng mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực hắn, trượt một đường xuống đến bụng đã hơi nhô lên.....

“Phong, sinh cho ta một tiểu công chúa đi..... Ta muốn một nữ nhi.....” Tiêu Viễn Lan hôn lên tóc mai của hắn, nhẹ nhàng nói.

“Tộc ta mặc dù có nữ tử, nhưng tỷ lệ không cao, không chắc chắn có thể sinh được.....” Sở Phong Lạc do dự mở miệng, “Không phải đã nói rồi sao, ta muốn sinh cho người một người có thể kế thừa đế vị.”

“Tùy người. Lần sau lại sinh tiểu công chúa cũng chẳng sao.” Tiêu Viễn Lan khẽ nở nụ cười, ngón tay cách một lớp y sam của Sở Phong Lạc, tiếp xúc với nơi đã hơi nhô lên kia: “Phong, hình như nó đã ta..... Xem ra nhất định là nam hài.....”

“Mới bốn tháng có thể đã người sao?” Sở Phong Lạc hảo buồn cười. Chợt cảm giác tay của Tiêu Viễn Lan dần dần lặn mò xuống phía dưới, trong lòng có hơi mệt mỏi, lại không cự tuyệt y.

Viễn Lan vào thời điểm thống khổ đã từng nói không lựa lời, nói ra lời xúc phạm. Nhưng đây cũng là sự thật, trong thời gian mang thai nơi tư mật của nam tử âm tính long tộc sẽ dần dần giãn ra, để thuận lợi cho thai nhi ra đời, tuy rằng khi sinh hạ thai nhi long tộc chỉ lớn bằng một nửa anh nhi bình thường, nam tử trưởng thành chỉ cần một tay cũng có thể nâng lên được, hơn nữa sản đạo khuếch trương cũng vào tháng cuối cùng mới biểu hiện rõ, nhưng vào tháng thứ tư thứ năm cũng sẽ có chút biểu hiện, vậy nên lúc làm tình cảm nhận khoan khoái không nhiều.....

“Phong, xin lỗi..... xin lỗi.....” Tiêu Viễn Lan dường như cảm nhận được sự cứng nhắc của Sở Phong Lạc, nghe giọng xin lỗi, một lần rồi một lần, ủy khuất lo nghĩ không biết làm sao đây.

Sở Phong Lạc không khỏi mỉm cười, hôn lại y. Để cho y từ từ tách hai chân mình ra, lấy tư thế thích hợp cho dục hỏa nóng rực của y tiến vào.

“A.....” Sở Phong Lạc mặc dù đã chuẩn bị, nhưng khi bị tiến vào, vẫn cảm nhận được sự căng đau rất nhỏ, thân thể người mang thai trở nên đặc biệt miễn cảm làm hắn kiềm lòng không được phát ra rên rỉ. Tiêu

Viễn Lan giật mình vội vàng hôn không ngừng lên tóc mai của hắn.

Góc độ gian nan khiến Tiêu Viễn Lan không thể không chống một tay xuống giường trúc, cúi đầu hôn lên mặt hắn.

Đối với hành vi cẩn thận từng li từng tí của Tiêu Viễn Lan, Sở Phong Lạc mỉm cười tràn đầy cảm động, nghiêng người để một chân thon dài hữu lực của mình ôm lấy eo của Tiêu Viễn Lan, để phần thân trong cơ thể mình tiến vào càng sâu.

Tình nhân không hề ngăn trở tiếp nhận mình làm Tiêu Viễn Lan cảm giác ngọt ngào xen lẫn chua xót, dừng huyết so với mọi khi càng thêm mềm mại nóng bỏng cơ hồ muốn làm bỏng người. Tiêu Viễn Lan gần như sau mỗi lần tổng vào vài cái thì sẽ dừng lại hôn lên tóc mai, cổ, bờ vai của người trong lòng.....

Rốt cục hai người vào lúc kích tình đạt tới cuồng nhiệt thì đồng thời đạt tới cao trào. Tiêu Viễn Lan để Sở Phong Lạc yên tĩnh nằm trong lòng mình, nhịn không được hôn lên môi hắn: “Phong..... Phong.....”

Phong Lạc không khỏi cười: “Lan.”

Một phen thâm tình, đều ngưng tụ trong mắt đối phương không nói thành lời.

” Toàn văn hoàn ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-mai-phong>